

~~gr~~
~~204~~ ka.

A. gr. b. 3204

Theodor
(Met.)

30

gt. Jo. Frid. Bodenburg comm. de The
dori et scriptis. vades in simulatij.
in chisc. Lips. XII. 20. 19.

SPECIMINA
OPERUM
THEODORI METOCHITÆ,
QUÆ INSCRIBUNTUR:
ΤΠΟΜΝΗΜΑΤΙΣΜΟΙ
ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ
ΓΝΩΜΙΚΑΙ

E CODICIBUS MANUSCRIPTIS, LUTETIÆ PARISI-
ORUM IN BIBLIOTHECA REGIA ET COISLINI-
ANA ST. GERMANENSI ASSERVATIS, CUM
PRÆFATIONE ET NOTIS PRIMUM
VULGATA AB

JANO BLOCH.

HAUNIÆ.

EXCUDERANT NICOLAUS MÖLLER ET FILIUS
AULÆ REGIÆ TYPOGRAPHI,

MDCCXC.

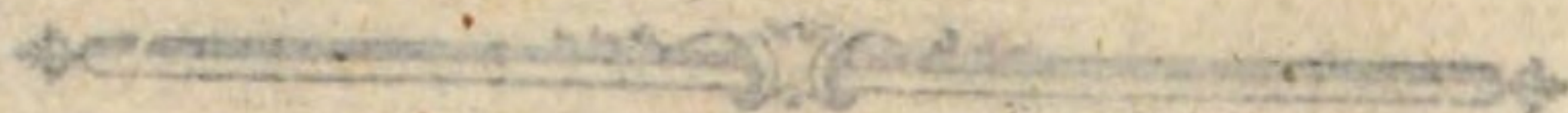
Bayerische
Staatsbibliothek
München

THEODOR
QUE INSCRIBUNTUR
TOMI
KAI
TOMI

E CODICIBUS MANUSCRITIS, LUTETIAE PARISI-
ORUM IN BIBLIOTHECA REGIA ET COPIIS
ANA ST. GERMANENSIS ASSERVATIS, CUM
PRÆFATIONE ET NOTIS PRIMUM
VULGATA AB

JANO BLOCH.

HAUSTR

ENCUBANT IN AUSTRIAE REGIA ET ALIIS
ALIA REGIA TYRORUM

MDCCC

Bayerische
Staatsbibliothek
München

AMPLISSIMIS ET DOCTISSIMIS

VIRIS

PETRO FRIDERICO

A SUHM,

CLAVIGERO NOBILISSIMO ET HISTORIO-

GRAPHO REGIS

ITEM

CHRISTIANO GOTTLOB

HEYNE,

REGI MAGNÆ BRITANNIÆ A CONSILIIS

AULÆ ET PUBLICO IN ALMA GOT-

TINGENSI ACADEMIA DOCTORI,

PRIMITIAS HASCE
SUE PEREGRINATIONIS
IN PIGNUS
GRATISSIMI ET DEVOTISSIMI
ANIMI

CHRISTIANO GOTTLOF
OFFERT
HEYNE

MODESTISSIME
AUTOR.

Bayerische
Landbibliothek
München

Præfatio.

Iisdem, quas sentiunt omnes res humanae, vicissitudinibus etiam obnoxiae fuerunt apud cunctas fere, de quibus constat, cultiores nationes, artes, literæ & scientiæ. Sua statuta tempora, fixasque periodos habent, & certas peragunt ætates; primum enim more infantium vacillant & balbutiunt, postea adolescentium ritu florescunt luxuriantque, mox firmam ac maturam adeptæ ætatem vigent viresque exferunt admirabiles, denique debiles de-

crepitæque ante fenescunt, quam moriantur.

Itaque Græcis (hoc uno exemplo, ceteris omiſſis, omnia complectar) cum, barbarie exuta, cultiorem vitam amplecterentur, prima literarum infantia & quasi aurora illuxit. Evolantium Musarum canora voce dulcique concentu resonuit Græcia, nec ita multo post pro præceptoribus primæ suæ pueritiæ habuit antiquos illos vates, arte quidem rudes, sed in perspicientia veri sollertiaque versatissimos, qui mores præceptis, linguam vero verbis formarunt.

Hos deinde sequutus est magnus ille Homerus, non Poetarum solum, sed etiam Historicorum, Philosophorum Oratorumque Antesignanus, qui Solis adinstar futuris & quasi venientibus literis diem aperuit. Via jam parata & munita, fonteque detecto ac aperto, ceterarum scientiarum ri-

vuli ex ditissima illa scaturigine emanasse videmus: ¹⁾ Tum drama ex Lyrico & Epico carmine genitum, tum plura carminum genera reperta, tum eloquentia exculta, historia orta, mathesis incepta, philosophia etiam illa nata est, quæ haud secus ac historia cum poesi ac eloquentia amice decenterque juncta præcepta sua hominibus jucunde instillabat. Attigit jam Græcia florentissimam suam ætatem & aureum illud Pericleum seculum, cum æra & signa spirasse, tanta enim ars Parrhasiis illis & Polycretis inerat, Gratiæ vero & Musæ, in exemplo est Xenophon, locutæ traduntur. Quemadmodum vero corpora, si repente otium cum labore, delicias cum frugalitate

A 4

com-

¹⁾ Ælianus V. H. Lib. 13, c. 22, refert, Homerum a Galatone Pictore depictum esse, fonte ex ejus ore profiliente, unde ceteri poetæ biberent.

commutent, nociuos succos alere solent, ita etiam civitates videmus, cum vel subito post bella quiescant, vel repentinas divitias sine labore colligant, in luxuriam resolutas tabescere. Id quod ut olim Persis, postea Romanis, ita vero nunc Græcis, accidisse videtur: finitis enim Persicis bellis, cum sine æmulo & labore otio divitiisque barbaricis Græci circumfluerent, factum est, ut per luxuriam primum disciplina morum, mox vero ipsum genus dicendi, quod haud raro publicos mores imitatur, corrumpereetur. Haud igitur mirum, si partim ingenii vis mollitie hebesceret, & sensus pulchri per lasciviam ipsam corruptus in luxuriam aliquam orationis verteretur, quæ omne, quod simplex, verum ac communi fermone tritum est, fastidiens, semper fictis, novis atque monstrosis, ut luxus solet, inhiaret, partim vero omnia

nia ea literarum genera, quæ antea in religionibus & pietate fuerant versata, nunc impietate abrogarentur. Quid enim caneret Hymnus, cum nec Dii, quorum laudes antea celebraissent, colerentur, nec virtutes in pretio essent? Eloquentia vero, amore patriæ eliminato & legibus obmutescantibus, in quibus argumentis olim versata fuerat, jam tunc venalis facta ad pompam & quæstum a Sophistis circumferbatur; tragoedia denique, quid enim grave & sublime ferrent delicatuli homines! ¹⁾

A 5

reti-

¹⁾ Horrebat enim sensus, nunc mollitie effæminatus, argumenta illa tragoediarum, quæ terrorem, commiserationem incutiunt, vel adeo per imagines fallacis fortunæ insolentiam compescunt (quamobrem etiam Aristoteles Tragoediæ κατὰ τὴν παθημάτων tribuisse videtur). Quin eadem luxuria in causa fuisse videtur, cur Anglis recentiore ævo Tragoedia displicuerit, vid. Home History of Man Tom. I. p. 56.

reticuit, drama vero in obscenos Mimos
Joniosque modos abiit, & omnino literæ
elegantes, cum virtus, unde materiam fu-
merent, deesset, tantum non obtorpuere.

Revixisse vero eadem visæ sunt haud
ita multo post, sub Ptolomæis illis, qui
favore, exemplo & beneficiis literas bonas
ad se in Africam traduxere, & templum
quoddam Musarum, quo ingenuæ artes con-
fluebant, Alexandriæ sacrarunt. Lingua
enim Græca per bella, navigationes &
commercia divulgata, jam ad unguem po-
lita, mira quadam urbanitate replebatur.
Lyrica Poësis diu sopita evigilabat, Tra-
gica item, epigramma inventum, iterum-
que juvenescere elegantiores literæ cæpere,
sic tamen, ut ingenii illa vis, quæ olim
sua sponte in libero campo luserat, nunc
certis limitibus circumscriberetur, Musarumque
sylvæ antea luxuriantes, nunc in
hor-

hortulos delicatos, arte quadam docta concinnos & eruditione refertissimos, converterentur.

Florentissima vero hæc ac nitidissima literarum Græcarum juvenus una cum seculo Ptolemæorum dicto finiebatur. Quo elapso, eadem, postquam Græci in ditio- nem Romanorum cessissent, indies fene- scere & ad occasum vergere cæpere. Drama enim nunc evanuit, eloquentia vero, quæ olim affectus, intus ipsa natura formatos, expresserat, atque de amore patriæ, saluteve publica & privata tonarat aculeosque cum delectatione in animis eorum, a quibus esset audita, reliquerat; nunc in contumillam rhetorices artem detrusa est, quæ omnes dicendi veneres sectata, & ad quæstum arteque composita nullo non deliciarum genere auditotum aures animosque permulcebat. ¹⁾

Poesis

¹⁾ Cic. de clar. Orat. n. 9.

Poesis vero, quicquid supererat, frigesce-
 partim, partim tyrannos metuere adula-
 rive cæpit. Ingenii denique vis, quæ olim
 vena divite & nativa fluebat, jam adeo ex-
 aruisse visa est, ut ad solam veterum exem-
 plorum ¹⁾ imitationem sufficeret ac vacaret.
 Postquam igitur res Romana in regnum
 cessisset, dominatui vel humaniori vel cru-
 deliori accommodavit se literarum facies.
 Augusto mortuo, cum Sejanus Mæcenati
 successisset, afflassetque omnia habitu vene-
 nato scelerata tyrannis, hebescere indies
 ingenia visa, nec nisi rara in tenebris mi-
 care. Sub Trajano autem, Adriano, An-
 toninis, aliisque bonis Imperatoribus,
 (tanta enim inest vis in Principis favore)
 revirescere bonæ artes, ita tamen ut, fruc-
 tuum instar semel frigore intempestivo læ-
 forum,

¹⁾ Cic. de Orat. Lib. 2, 23.

forum, nunquam avitam generositatem, plenamque maturitatem obtinuerint.

Denique post Constantini tempora; indies magis irruit superstitio, quæ una cum tyrannide quicquid elegans & pulchrum artes literæque habebant, suffocavit. Latina præterea lingua Græcam exulare atque extrudere conata est. Barbaries invaluit, & ex eo tempore elegantiores literæ vitam longævam quidem, sed eandem debilem ac infirmam degerunt. Hæc est ultima Græcarum literarum ætas atque senectus, quæ a Constantino Magno ad Palæologum plus mille annos duravit.

Quemadmodum vero ex ipsis rudibus sæpius pristina ædificii magnificentia & elegantia appareat, nec nunquam in senili vultu adhuc multa resideant & virilis dignitatis vestigia & pulchritudinis pristinae indicia; ita etiam nec ipsa cadentis Græcarum

rum literarum senectus adeo effoeta ac
emortua fuit, quin in ipsis reliquiis avitam
illam gloriam cernas, & ex racematione,
ut ajunt, vindemiam agnosceas; nam ut
olim in Græcia iucunabula Musarum fuere,
ubi & natæ sunt & ante maturuere, quam
in exteras regiones peregrinarentur; ita
etiam fugatæ nunc ex cetero Romano orbe
repetisse videntur domesticas suas sedes,
ibique resedisse, donec iterum multis secu-
lis elapsis ad Europam beandam evolaverint.

In magno vero isto temporis inter-
vallo post Constantinum Magnum, (nam
inde repetenda est barbaries literarumque
pestis, quæ terrarum orbem inundavit) usque
ad orientalis imperii ruinam, in Occidente
quidem orbe videmus elegantiam & erudi-
tionem vixdum adultam marcuisse, atque
Latinam ipsam linguam, quæ dum viveret,
arctis finibus claudebatur, barbarie mix-

tam,

tam, & in rivulos multifariam derivatam, tantum non evanuisse; in Oriente vero, partim Scholæ illustres, e. g. Beryti, Alexandriæ, Constantinopoli, ubi plura scientiarum genera addiscebantur, exstant, partim Scriptores ingenio eruditio- neque insignes multi claruerunt. Lingua denique ipsa Græca, utpote quæ esset diu- turno usu trita, per orbem Romanum di- vulgata, scriptis cultissima, negotiis adhi- bita, in aulam introducta, religione de- nique ipsa suffulta; diutissima omnium linguarum, de quibus constat, (nec adeo hodie ¹⁾ tota emortua est putanda) & ad omnes idearum colores exprimendos uberrima scripta est & viguit. Quo etiam factum est, ut immensa, si cum Latinis

com-

¹⁾ Vid. G. Hodium de lingv. Græca & Gr. Linguae Restaurator. Helladium in Stachologia Græca, Boernerum, alios.

compares, scripta nobis hæc Grajæ Linguae Nestorea ætas protulerit atque reliquerit.

Quid, ut hic pauca exempla proferam, elegantius Basilio illo Magno, cujus læta & nativa simplicitas atque urbanitas inprimis in epistolari genere nobis arridet? Quid suavius duobus Chrysostomis, Johanne inquam illo, & Dione ¹⁾, quibus eloquentia aureum cognomen dedisse traditur? Quam doctus Clemens! Quam venustus Themistius! Quam vero prope Gregorii illi duo attigerint monumenta antiquitatis, hoc scripta ea probant, quæ Juliani crudellem astutiam eludere. Synesio denique, ut de aliis taceam, tanta inerat dictionis urbanitas, sententiarum ponderi juncta, ut melle fluxisse dictus sit, & in Africam ipsas Athenas transtulisse.

Quod

¹⁾ Synes. Dio in principio.

sua virtute, nativæque dulcedine degeneravit;
& forma, flexionibus, constructione, ipsa
denique pronuntiatione adeo mutata est,
ut lingua, quam docti scripsere, toto fere
cælo a vulgari sermone differret.

Nihilo tamen minus Græca Lingua
ad ultima Byzantini Imperii tempora mal-
tos per omnia secula nec ita contemnen-
dos autores, qui aliquo saltem nomine li-
teris profuerunt, protulit. Quis enim in
nono Seculo maturum Photii ¹⁾ judicium
eximiamque eruditionem non miratur? In
decimo multa præclara de republica & aliis
argumentis scripsit Constantinus Porphyro-
genes, & sub eodem Imperatore Bassus ²⁾
nobis scriptores rei rusticæ collegit. In
undecimo & duodecimo seculo Homerum

Eu-

¹⁾ De eo vid. Fabric. B. Gr. IX.

²⁾ Geoponica Lib. XX. ed. Needham & postea
J. Niclas Lips. 1781.

Eustathius, alios Suidas, fabulas veteres Eudocia ¹⁾, historiam sui temporis Anna Comnena ²⁾ illustrarunt. Nec adeo ipsum ultimum decimum quintum Seculum prorsus mutum fuit ac effoetum; ex eo enim habemus præter alios, Apostolium ³⁾ & Arsenium, quorum ille proverbia collegit, hic vero annotationes in Euripidem scripsit.

B 2

Præ-

¹⁾ *Macrembolizissa* dicta, uxor Constantini X Ducæ, scripsit *Ἰωνιᾶν α*: dictionarium historico-mythologicum, quod Doctiss. a Villoson ex Cod. Reg. Paris. 1781, 4. edidit.

²⁾ Filia, in purpura genita, Alexii Comneni, quæ *Alexiada* (de rebus Alexii Patris) satis eleganti stylo conscripsit. Vid. Fabric. B. Gr. V, p. 390.

³⁾ Ejus *συναγωγή παραμυθῶν* prodiit Lugd. Bat. 1619, 4. — Arsenii vero scholia in Euripidis 7 tragædias inveniuntur in editione Herwagiana, Basileæ 1544, 8.

Præfatus vero hæc de cadentibus Græcorum literis, nunc de Theodoro Metochita, ejusdem ætatis scriptore haud ita contemnendo, de vita ejus & scriptis, quæ maximam partem nondum sunt vulgata, breviter agam.

Theodorus igitur Metochita ¹⁾, qui non confundendus est vel cum aliis Theodoris ²⁾, vel cum æquali Georgio Metochita ³⁾, vixit, & floruit in fine 13mi Seculi; fuisse vero traditur excellenti ingenio, stupenda memoria, facundia quadam nativa, pulcherrimo denique corpore & vultu ⁴⁾.

Natus

¹⁾ De hoc vide Fabric. B. G. IX. Saxii Onomast.

²⁾ De quibus Fabric. B. G. IX, 229.

³⁾ Vid. Leo Allat. p. 346.

⁴⁾ Vid. Nicephor. Gregor. Lib. 7, c. 11. it.

Catacuzenum.

Natus in tenui re, & a prima infantia ut ipse de se ¹⁾ refert, duræ paupertati obluētans monasticam vitam amplexus est. ardentissimoque studio literis, egregie vero Historiæ & Mathesi operam dedit. Postea vero temporis, cum eruditione, ingenio ac honestate indies magis inclaruisset, eximia quadam fortuna usus, Imperatori, qui literas amabat, Andromio Palæologo seniori commendatus est, apud quem ita indies gratia augebatur, ut per varios gradus ad summos in imperio aulaque honores eveheretur:

Primo igitur accepimus, eum Imperatori a sacris fuisse & Archidiaconi ²⁾ munere (quæ dignitas secunda post Patriarchatum tunc temporis erat) in palatio functum:

B 3

de-

¹⁾ Vide infra Miscell. tit. K.

²⁾ Niceph. Greg. Lib. 7.

deinde Legatus ¹⁾ publice missus est ad Imperatorem Germanico-Romanum, mox publico ærario & Imperatoris fisco præfectus, (Λογοθέτης τῆ γενικῆ) denique electus Anno 1314 Magnus Logotheta (vulgo: Magnus Cancellarius), quo nullus honor, majestate una excepta, in imperio aulaque major fuit. Quin eum tanti fecerit Imperator, ut filiam ejus Irenen suo nepoti, Johanni, quem Cæsarem (πανυπερσεβεστων) renunciaverat, nuptum daret.

Octo quidem annos amplissimis honoribus fungebatur; accidit vero, cum Nepos Andronici ejusdem nominis rerum esset potitus, ut Theodorus in anno p. C. 1322 repente omnibus suis honoribus & opibus spoliatus (ita fortuna est fallax,) in mari-

¹⁾ Ibid. Λογοθέτης τῆ δρόμῃ etiam: Λογοθ. τῶν ἀγγέλων (non ἀγγελων ut vulgo) a Pachymer. Hist. Imperat. Andron. Pataologi Lib. 3, 5.

maritimum Bithyniæ oppidum (Didymotichum) relegaretur. Unde tamen post 4 annos ab eodem Domino revocatus in Monasterio Choræ, quod paulo ante suis sumtibus restauraverat, reliquam vitæ partem degit.

Decessit vero, cum annos undecim privatus vixisset, Anno 1332, confectus partim stranguriæ morbo, quem in exilio contraxerat, partim ægritudine ac dolore, quem ex filiis in carcerem coniectis ceperat, post mortem Imperatoris Andronici Majoris, cuius precibus in urbem fuerat revocatus. Defunctum Theodorum Nicephoras Gregoras (qui etiam Doctoris & amici vitam scripsit) ¹⁾ laudavit, eique epitaphium ²⁾ hoc posuit:

B 4

”O’s

¹⁾ Exstat hoc elogium in editione Meursii.

²⁾ Vid. J. Boivin. ad Gregoram p. 773. it.

Bandurii Antiquitat. Constantinopol I, 22.

”Ὁς παρὸς ἐν σοφίῃ θνητῶν μέγα κῆδος
 ἐγγυε Βασιλεὺς ὧδε λαοὺς τεγχεὶ κεκευθα νεκρῶν
 Δῆμος σεμνῶν Μεσσηνῶν οὐλοῦντα πασαι,
 ὦλετο κείνος ἀνὴρ, ὦλετο πανσοφίη.”

Fuisse traditur in Theodoro Metochita præter virtutes supra memoratas, sincera quædam pietas, morumque sanctitas, tanta denique eloquentia & tam eximia pro temporum ratione, eruditio, ut Musarum Sacerdos, eloquentiæ columen, bibliotheca viva, bonarumque artium thesaurus appellaretur. ¹⁾

Facundia quadam nativa, orationisque Suada ita valuit, ut facillime omnes, quibuscum loqueretur, in suas partes alliceret, quo etiam fiebat, ut haud raro ab imperatore ad externos principes legatus mitteretur.

Et si

¹⁾ Vid. Epist. Thom. Mag., quam Fabric. laudat B. G. IX, 215. it. Gregor. 7, 11.

Etsi in plerisque eruditionis generibus omnique elegantiarum cyclo valde versatus esset, tamen in deliciis egregie habuit historiam, antiquitatem, (nec pauca reliquit id genus scripta de Scriptoribus, gentibus & civitatibus), Mathesin denique & Philosophiam morum: ex Philosophis, etsi nulli sectæ esset addictus, Aristotelem tamen præ ceteris amabat ¹⁾, quem etiam commentariis illustravit; ex Astronomis vero Hipparchum summopere admirabatur.

Nec adeo Romanarum literarum prorsus erat rudis, sæpius enim Ciceronem Plinius, aliosque in scriptis suis laudat. Monasticam vitam, quam a teneris annis, studio & necessitate ductus coluerat, iterum, cum Senex refugium solatiumque miseriarum quæreret, repetiit: in eaque laudanda (erat enim ejus ingenium ad con-

B 5

temp-

¹⁾ Vid. infra K&P i&c. &c.

templationem & tristitiam proclive), multus est, ¹⁾ nec nulla monasteria suis sumtibus ædificavit & restauravit:

Elegans tamen idem fuit & splendidus (id quod ejus ruinam acceleravit) in cultu omnique vitæ genere S., ædesque habuit lautissimas, quarum pavimentum posteo solo evulsum Scytharum Principi dono ab Imperatore mittebatur. ²⁾

Etsi procul ab omni adulatione esset remotus, tamen idem (ut omnes fere Novi Homines solent, qui unius imperio assueti, Regi suas fortunas & honores debeant,) regnum ceteris imperiorum formis prætulit, summisque laudibus ornavit. ³⁾ Denique indefesso literarum studio ita flagrasse narratur, ut cum totam diem in Palatio

¹⁾ Vid. infra Κεφ π'.

²⁾ Niceph. Greg. L. 7.

³⁾ Vid. imprimis Theod. Miscell. tit. κδ de Democratia, & alibi.

latio imperii rebus impendisset, vesperam domi, primamque adeo noctem Literis, quas in deliciis habebat, & lucubrationibus dederit. ¹⁾

Quo etiam factum est, ut quam plurima ac præclara præsertim in otio suo atque exilio scripta exaraverit, quorum tamen paucissima edita sunt, nonnulla adhuc dum in bibliothecis squalent, multa vero perierunt. ²⁾

A. Edita igitur sunt.

I. Περὶ Φυσικῆς in Aristotelis Libros 8 Physicorum, 3 de anima, 4 de cælo, 2 de ortu & interitu & alios nonnullos. In Latinam linguam versa sunt hæc &

¹⁾ Niceph. Gregor. Lib. 7, c. 12.

²⁾ Sic v. c. Elegos a Theodoro sibi missos ex Bithynia refert Gregor l. c. it. J. Boivin. p. 773.

& edita a Gentiano Herveto (vid. J. Meursium in Th. Metroch.) Basileæ 1559, 4. it. Ravennæ 1614, 4. Lutetiæ (teste L'albèro) vid. Fabric. B. G. IX. p. 216.

2. Historia Romana a Jul. Cæs. ad Constant. Magnum, vulgata Græce & Latine per J. Meursium Lugd. Batav. 1618, 4. suspicio tamen est, opus esse Michael. Glycæ, vid. Fabric. l. c. & quos ibi laudat. it. Catalog. bibl. Bunav I, 1 Vol. p. 94. it. Miscell. Lips. Tom. XII, p. 20.

B. Ex scriptis Theodori, quæ nondum edita sunt, inprimis memorantur:

1. *περί νεωτερικῆς κοκονθειας*, quod de abusibus & vitiis Ecclesiæ agit, vid. Fabric. l. c.

2. Historiæ sacrae Libri duo & Imperii Byzantini unus. Promiserat hæc J. Meursius in præf. ad Theod. M. sunt in bibl. Vindeb. pereleganter exarata in membrana. Vid. Lambec.

3. Mathematica & Astronomica.

4. Commentarii in Ptolomæi magnam Syntaxin, quæ in biblioth. Escurialensi asservantur, ubi D. Tychsen Göttingensis Professor, se quædam exscripsisse mihi narrabat.

5. Paraphrasis in Aristotelis Lib. de partibus animal. quam Augustæ Vindeb. exstare, & in Italiæ bibliothecis, refert Meursius & Fabricius l. c.

6. Restat denique aliud nondum editum Opus Theodori Metochitæ, quod in Codicibus varie inscribitur, plerumque tamen hoc titulo:

Θεόδωρος (κ. τ. λ.) Ὑπομνηματισμοὶ
καὶ Σημειώσεις γνῶμικαί. ¹⁾

Divisum est in 120 titulos (Κεφάλαια) quorum alii alius sunt generis; vel philosophici, qui argumenta, ethica, politica, aut metaphysica tractantes, vocem το, ὅτι sibi præfixam habent; vel historici, qui a particula exorfi το, περὶ de originibus fatisque urbium, populorum & literarum, item de scriptoribus, eorumque caractere & scriptis agunt.

Omnino idem hoc opus est, licet Fabricius (B. Gr. IX, 223) aliter sentiat, & a Miscellaneis Theodori dictis operibus illud distinguat, quod laudatur, a Lambecio Bibl. Cæs. L. 7, p. 149. a Hoefschel. bibl. Aug. p. 52. a Reifero p. 74. a Montefalconio bibl. Coisl. p. 222. a Reinesio in Epist.

¹⁾ Alias, & vulgo: *Miscellanea* vel *Historica* & *Philosophica*.

Epist. ad Nesterum p. 19. uti etiam argumenta breviter recensentur, denique ab ipso Fabricio bibl. Gr. IX, 211, qui etiam ut ad opus integrum, vel certe ejus partem edendam aliquem excitaret, titulos, quos Lambecius antea Græce tantum dederat, Græce Latineque adscripsit.

Pater quidem tam ex ipsis, quæ tractat, argumentis, quam ex stili ratione dicendique genere, Opusculum, cujus nuper mentio fiebat, a Theodoro jam sene, vel in exilio ipso, vel post reditum in Monasterio maximam partem esse exaratum, ita enim multus est & in deploranda humana miseria, fortunæque instabilitate, quam ipse fuerat expertus, & rursus in laudanda vita contemplativa ac monastica.

Omnino autem stilus ejus colorque scribendi is est, unde apparet, non solum quam bene sit natus, & quo ingenio præditus,

ditus, sed etiam quando temporis vixerit. Etsi enim vena fluat satis divite, & splendeat imaginibus, tamen ejus dictioni inest nescio quæ asperitas, aures delicatas radens, item audacia metaphorarum, & luxuria non judicio amputata, nimia denique sententiarum repetitio, quæ omnia probant, ingenium Theodori magnum, lætum ac fecundum in secula sterilia seque parum digna esse rejectum. Nihilo tamen minus ejus lingua ita est Græca & a barbarie tam in verbis quam in constructionibus ac consequutionibus remota, ut rarissime in usum loquendi regulasque grammatices peccet; argumenta vero ipsa lectu dignissima videntur, utpote quæ partim judicia de Scriptoribus apta, vera & ad criticen utilia contineant, partim historiam gentium & civitatum sæpe illustrent, nec nunquam naturæ majestatem, locorumve amoenitatem graphice satis depingant. Quam-

Quamobrem, ut etiam voto immortalis Fabricii ex parte satis facerem, non solum titulorum omnium argumenta interdum ipsis auctoris verbis exposui, sed etiam selecta capita, quæ mihi in perlegendo opere visa sunt dignissima, speciminis causa nonnulla integra in lucem proferre ausus sum, quæ si arriserint, cetera sequentur; sin minus, certe juvabit, operi ingrato me non plus temporis, laboris atque sumtus impendisse.

Haud equidem dubito fore, qui existiment, me in vulgandis hisce ferioris Græcitatæ reliquiis parum digne, ne dicam inepte, operam locasse, cum præsertim tot antiquitatis præclara monumenta, quæ lucem optant merenturque, adhucdum in tenebris sepulta jaceant.

At vero, cum nec destituor exemplis virorum elegantia & doctrina clarissimorum,

rum, qui scriptores mediæ cadentisque ætatis (sic enim debemus Porphyrogeneten Vallesio, Eudociam & Nicetam doct. a Villoison, quem honoris causa nomino, ipsum vero Nostrum Theodorum Meursio) in vitam quasi revocare sua cura haud sint dedignati; cur me inquam puderet scriptorem haud ita contemnendum ab ipso Fabricio & aliis laudatum, a Meursio vero tractatum, speciminis & excercitationis causa attigisse.

Præterea, si vel infelix hac in re sim futurus, levius quidem in bonas literas peccasse existimabor paratioremque veniam meruisse, quam si profanis digitis sanctissima illa antiquitatis monumenta contaminassem; sin vero Doctis arriserint hæc qualiacunque studiorum specimina, in posterum majori cum fiducia aliis operibus altius me accingam, artificum more, qui
dum

dam adhuc tirones essent, materiam vilem, suisque viribus æquam modeste, pudenterque sumebant, ut postea exercitati opera elegantiora & magnifica impune redimerent.

Exstat vero hoc Theodori Metochitæ ineditum, cujus nuper mentionem fecimus:

1. In Codice Cæs. Vindebonensi. Vid. Lambec. bibl. Vindebon. L. 7, p. 149.

2. In Codice bibliothecæ, quæ Augustæ Vindelicorum est. Vid. Hoeschel. Msc. August. p. 57. it. Meurs. Præloq. in Metoch.

3. In Hispania latere hæc cum aliis Theodori opusculis tradit Meursius l. c.

4. In Bibliotheca Electoris Bavarici, quæ Munichii est, Codex asservatur, qui teste Blanconio, hæc Theodori Miscellanea una

cum Physicis ejus contineat. Vid. lettre di Bianconi p. 67.

5. Venetiis in bibliotheca D. Marci, ubi Codex exstat carthaceus, in forma minori, & squalidus. Vid. bibl. St. Marci Codd. Msc. p. L. Theupol p. 387.

6. Denique mihi contigit ut Lutetiae Parisiorum hosce duos ejusdem operis inediti Codices manuscriptos invenirem.

a) Unus, quem Montefalconius laudat, (vid. Montfaucon. bibl. Coisl.) exstat in bibliotheca Monasterii Coisliniani D. Germanensis, Cod. CLXV. in forma mediocri bombycinus. Satis quidem nitide scriptus est, at idem, cum literæ in continua serie sine interpunctionibus nec raro syllabis breviatis, legantur, lectu difficilis. Tituli cum initiis singulorum capitum miniatuli sunt & rubrica notati — interdum vitiis laborat; videbatur vero ipso Seculo 14 esse exaratus.

b)

b) Alter vero Codex in ipsa Regis Christianissimi bibliotheca asservatur membranaceus, forma majori longe nitidissime scriptus Cod. MMIII, utque ex formis ductibusque literarum, nec non testante subscriptione, apparet, seculo 14 exaratus. Donatus est Regi (antea enim e libris fuit Johannis Boistallerii), a Dominico Mauroceni, inscribitur vero:

Θεοδωρος μεγαλης Λογοθετης, της Μετοχιτης Υπομνηματισμοι και Σημειωσεις γνωμικαι δια Κεφαλαιων Ρη, διηρημεναι.

Utroque vero hoc Codice in edendis, quæ sequuntur speciminibus hunc in modum usus sum, ut illum quidem Coislinianum, utpote qui mihi prior occurreret, pro fundo & basis instar habuerim; cum vero hic lectu difficilis nec raro vitiosus esset, etiam elegantissimum Regium Codicem consului, cujus lectiones discrepantes

partim in contextum, cum alter sine dubio falsus & depravatus esset, recepi, allato tamen, quod antehac fuerat scriptum; partim vero cum contextus alterius speciem saltem veri præ se ferret, infra iudicio lectorum subjeci.

Cum plerique omnes, quibus hæc curæ fuerint, satis ipsa græca calleant; versionem latinam superfluum judicavi, conatus vero idem sum, & locorum difficiliorum sensum, explicare, & verba rariora vel barbara, quorum tamen paucissima in Theodoro occurrunt, glossis J. Meursii, inprimis vero Domini du Fresne interpretari: denique haud abs re alienum fore existimavi, si præter ea nonnulla capita, quæ speciminis causa integra afferentur, etiam ipsa singulorum capitum argumenta, titulis præfixis, breviter, interdum vero ipsis auctoris verbis, exponerem.

Παναξ της παρσσης βιβλα τς σοφωτατς
 Μεγαλς Λογοθετς Κυρις ΘΕΟΔΩΡΟΥ
 τς ΜΕΤΟΧΙΤΟΥ.

Κεφαλαιον α.

Προοιμιον: exorditur ab hoc: sua tempora jam ea esse, ut nec audeat omnia, quæ sentiat, libere proferre, (cf. tit. IX.) nec possit, cum ab antiquis omnia sint occupata, aliquid novum invenire. Deinde argumenta, id est, ethica, philosophica, physica & historica, quæ in hoc opere est tractaturus, breviter recenset.

Κεφ. β.

Περι μνημης, καὶ ὅτι αναγκαιον. In hoc capite de laudibus memoriæ, qua nihil dignius, humanisque rebus utilius, item de historiæ præstantia ac multifaria utilitate agitur.

Περὶ τῆς ἀσαφείας τῶν Ἀριστοτέλους συν-
ταγμάτων.

1. Laudat hic multas Aristotelis vir-
tutes, (accuratam diligentiam, sollers in-
genium, & vastam eruditionem), quæ in-
primis cernuntur in ejus physicis, ethicis,
item in dialectica, cujus regulas ille & pri-
mus omnium & accuratissime tradidit.

2. Obscurum tamen eundem esse
affirmat, nec raro (hic Plutarchi & alio-
rum judicia citat), sibi repugnare, inpri-
mis in scriptis de anima vitæque ejus post
mortem, item in logica & metaphysica,
nec mirum, si obscurus sit in argumen-
tis, quæ partim sua natura ita sint diffi-
cilia & incerta, partim ab alio nullo ante
eum tractata. — Adferam nonnulla con-
textus verba: τὰ περὶ τῶν ζῶων, καὶ τὰ

μετεω-

μετεωρολογικὰ καὶ ἄλλα πολλὰ ¹⁾ αἱ δει-
κνυσιν τὰ ἀνδρὸς τὴν σαφείαν καὶ ἀκριβείαν
καὶ Φιλανθρωπίαν καὶ ἀγχινοίαν — ἐστὶν
δὲ ὁ τῆς διαλεκτικῆς ²⁾ Διδασκαλὸς, εἰς
γὰρ ἐχομεν πρὸ αὐτῶν, ἄλλὰ τὰ περὶ τε-
τῶν νομοθεσίας τινὰς καὶ παραδόσεις, καὶ
αἷμα ἐστὶν ἀκριβεστάτον καὶ τελειώτατον —
ἐν τοῖς δὲ δευτέροις ἀναλυτικοῖς ³⁾ καὶ τῇ
περὶ τοῦ ἀποδεικνύειν ἐξετάσει καὶ τῇ θεω-
ρίᾳ ⁴⁾, σκοτὸς εἰσδυόμενος καὶ κρυπτὸν σο-

C 5

Φιζο-

¹⁾ Intellige: Ethica, Politica & Æsthetica Ari-
stotelis.

²⁾ Aristoteles enim existimans methodum illum
Socraticum, qui in dialogo & inductione
versabatur, cavillationibus esse obnoxiam,
rationem per syllogismos argumentandi οὐ
διαλεξίν invenit.

³⁾ δευτ. αναλυτ. hæc etiam περὶ ἀποδείξεως ἀν-
δισσε tradit Galenus.

⁴⁾ κ. τῇ θεωρίᾳ suspicor hoc verbo intelligi
Aristotelis opera vulgo dicta, Metaphysica,
quæ

φιζομενος απορρητα καὶ των πολλων ὑπερ-
τερα λέγει. — κ. τ. λ.

Κεφ. δ' & ε'

Ὅτι πάντες ἡττηνται ¹⁾ δοξοσοφίας,
καὶ περὶ Αριστοτελους δοξοσοφίας καὶ περὶ
των Μαθηματικων.

Interpretatur δοξοσοφίαν, ἐρώτα της
δοξης — cui vel Cynicos & ipsum Plato-
nem obnoxios fuisse probat, jam vero Ari-
stoteli, qui in omnibus fere, omnes Phi-
losophos antecelluit, tantum infuisse docet
gloriæ

quæ ipse vocat λόγος περὶ της πρώτης φιλο-
σοφίας. (Aristot. de animal. motu VI.)

Nicolaus vero Damascenus: τα μετα τα
φυσικα, apud Theodorum hoc nomen non
invenitur.

¹⁾ ἡττησθαι non hoc loco est carere, (sic in
Nov. Test. sumitur,) sed captum esse re
aliqua, sic Xenophon M. Soc. IV, 5, 11.
habet: ἡττων των ἡδονων.

gloriæ laudisque studium, ut partim Astro-
nomiam, quam a Chaldæis inventam, Py-
thagoras & Plato Græcos docuerant, sibi
vindicarit, partim eloquentiæ regulas tra-
diderit, non quæstus causa, sed ut in om-
nibus scientiarum generibus regnare vide-
retur. En ipsa verba:

Τις δὲ ἀσυνετός ¹⁾ τῆς τοσαύτης
Ἐκείνης ²⁾ περὶ νοίας, καὶ μεγαλονοίας, καὶ
ἀκριβείας, καὶ ποριμοτήτος καὶ ευκαιρίας
ἐν πᾶσιν αἷ σπῆδαζει καὶ ἐπιτυχίας δρα-
στικωτάτης, καὶ ἐργασίας ἀφικτῆς ³⁾,
καὶ πολυμαθίας καὶ τῶν ἀλογιστῶν ⁴⁾ καὶ
ἀνεγνωστων αὐτῶν, καὶ γνώμης ἐπιμελῆς καὶ
ἐν ἀκμῇ διαρκεστάτης ⁵⁾ καὶ πάσης δια-
λογισμῶν καὶ διανοίας εὐδοκιμήσεως.

Ἀλλὰ

¹⁾ α: ignarus.

²⁾ sc. Aristotelis.

³⁾ Cod. Reg. ἀφικτῆς.

⁴⁾ ἀλογιστῶν hic idem ac ἀδήλων, ἀσαφῶν.

⁵⁾ Scriptum vitiose erat: διαρκεστάτη.

Αλλά μέν γε πρὸς αὐτὰ ποιεῖται καὶ
 αὐτὴ μὴ προσέσθαι ὑπὸ φιλαυτίας, ὃ γὰρ καὶ τὸ
 Μαθηματικὸν τῆς φιλοσοφίας καὶ μάλιστα
 τὸ Ἀστρολογικὸν καὶ Σφαιρικὸν ἀπὸ τῶν
 Χαλδαίων καὶ Πυθαγόρου εὗρεθὲν ὠκείωσεν,
 εἰ δὲ τὰς Ῥητορικὰς τέχνας ἀπωκνήσκει νομο-
 θετῆσαι καὶ συντάττειν, ὑπὸ δοξοσοφίας,
 καὶ τὰ πάντα σχεῖν αὐτὸς μόνος καὶ παν-
 τελείως δοκεῖν.

Κεφ. ζ.

Ὅτι πολὺ πάντες ἡδονταί, οἷς ἀν συνεθι-
 θῶσιν. (conf. Κεφ. λβ, ubi idem fere ar-
 gumentum tractat).

Quam facile quisque suo vitæ generi
 per consuetudinem concilietur, exemplis
 probat, allato hoc Pythagoreo præcepto:

Ἄλγε βίον τὸν ἀριστόν, τὸν δὲ ἡδὺν ἢ
 συνηθῆαι ποιήσει. Item Platonis hoc:

Το,

Το, περὸν¹⁾ εἶναι τινὰ, τὴν ἡδονὴν
τῆς ψυχῆς ἐφ' ἑκάστῃ πραγμάτων, ὃ γε-
νοῖτο αὐτῇ.

Κεφ. ξ.,

Περὶ τῆς εἰς τὸν Πυθαγόραν πάντων τῶν
Σοφῶν εὐλαβείας, καὶ περὶ τῆς Μαθη-
ματικῆς.

Locutus hic de Pythagora, ejus vita,
peregrinatione, Philosophia & Schola, ex-
currit Theodorus in laudem Platonis, quem
tamen affirmat multa sua placita e. g. de
natura Deorum, immortalitate animæ, ejus-
que origine & transmigratione, quin ipsa
non-

¹⁾ περὸν καὶ τ. λ. scriptum vitiose erat:

πορὸν — post τινὰ comma posui, quo pa-
teret, τὴν ἡδονὴν hic esse subjectum, sensus
igitur hic: voluptatem esse quasi fibulam
& vinculum, quo animus rebus, in quibus
diu versatur, annectitur.

nonnulla praecepta, Pythagoræ debere, a cujus discipulis, cum in Italia & Sicilia esset, multas traditiones (αγχαφες παραδοσεις) quas ipse suo ingenio exornatas vulgavit, perceperat. Probatum hoc partim testimoniis allatis veterum, partim convenientia placitorum Platonis & Pythagoræ demonstrata.

Κεφ. ή.
 Οτι πασι συνηθες τοις σοφοῖς Ειρωνεια, καὶ το χαριεντιζεσθαι καὶ Πλατονι μαλιστα καὶ Σωκρατει.

Socrates Ειρων eximie dici potest, utpote, qui sibi non solum in dicendo detraheret, sed etiam, honoribus spretis, ab aulis Regum & civitatum administratione abstinuerit. Plato non item.

Κεφ.

Κεφ. θ'.

Ὅτι ἔκ ἐστιν, ὥς νοεῖ τις, λεγέιν. —

Prudentiæ & Pietatis regulas in dicendo scribendoque explicat, allato hoc Platonis dicto:

”Θεὸν νοῆσαι χαλεπὸν, τὸν δ’ ἐκφράσαι ἀδύνατον.”

Κεφ. ι', ια', ιβ'.

Ὅτι ἀνευλαβῶς ἅπαντες οἱ σοφοὶ πρὸς τὰς πρὸ αὐτῶν ἐχρησάντο, ἐν ᾧ καὶ περὶ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους.

Eximiam in Aristotele modestiam laudat, qui procul remotus ab eorum consuetudine, qui suos Præceptores & Antesignanos carpunt ac contemnunt, in judiciis suis ac placitis Platonem veneratur, tum in laudes utriusque excurrit, inprimis vero multus est in celebrando Aristotele, quem vocat:

1. Τεχνιτην πασης σοφιας, βελευ-
την της φυσικης, καὶ παρεδρον θαυμαστὸν
εν ταις αὐτῆς φιλοτεχνήσεσιν καὶ εργασι-
αις, καὶ καταπεμπτον τινα ἡμιν ἐπὶ τε-
τοις αὐτης διακονον επιτυχεστατα καὶ κατα-
πασαν αληθειαν καὶ ακριβειαν περι των
αυτης ἑκαστων αγγελλειν ὅπως ποτε εχει
καὶ μετ' ὧν των ὑποκειμενων εσκευασται¹).

2. Inventorem artis Heuristicae, cu-
jus regulas (οργανασεις) primus scripsit.

3. Omnium denique omnis ævi Phi-
losophorum facile Principem, quemadmo-
dum enim ante eum omnes fere Philoso-
phi vagis incertisque nec ad vitam satis ad-
plicatis ideis usi fuerant, ita etiam ex eo,
plera-

¹). ὑποκειμ. ο: qualitatibus, affectionibus, quæ
ad naturam rei pertinent. Intelligit hic
Theodorus non solum τα φυσικα Aristoteli-
telis, sed imprimis τα μετα τα φυσικα, ἡ
την πρωτην φιλοσοφiam.

pleræque omnes recentiores scholæ hausere. Nec mirum, si sectæ, quæ ab eo discrepant, ut exigui momenti, ita brevissimi ævi fuerint: Neoplatonici vero & Stoici durationem suam Religioni Christianæ maximam partem debent. Denique de ipso Galeno hæc ¹⁾ dicit:

Αὐτὸς δὲ Γαλῆνος τὰ λοιπὰ μὲν συγγραμματα ἐστὶ βιωφιλεστάτα περὶ τὴν φιλανθρωπὴν τέχνην, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἐπιχρεία, καὶ Κεϊμηλία τῷ ὄντι τῆς ἀνθρωπίνης εὐετηρίας καὶ εὐπραγίας, ὃ δὲ (intellege nonnulla Galeni philosophica e. g. περὶ αἵρεσεων, π. Πλάτωνος δογματῶν &c. ubi Aristotelem carpit,) ἀντίτῃ Ἀριστοτέλους ὁ αὐτὸς Γαλήνος ἐγραψε, καὶ ἰδίαι αὐτὸς συντάξεις ἀντιπολιτευόμεναι καὶ ἐκδόσεις, πρ

¹⁾ De eximio hoc viro Fabric. B. G. XII,

π8 εστιν ταυτα, ὑπο τινων αναγνωσκον-
ται, π. τ. λ.

Denique scriptores commemorat, qui
Aristotelem cum Platone vel ipsi cum ad-
miratione sequuti sunt, vel aliis explicarunt.

‘Ο δε Πορφυριος καὶ Προκλος, καὶ
οἱ ¹⁾ περὶ Σιμπλικιον, καὶ Θεμιστιος ²⁾,
καὶ οἱ δυο Αμμονιοι, καὶ οἱ Πλατάρχοι, καὶ
Δα-

¹⁾ Οἱ περὶ Σ ς: Σιμπλικιος, vixit 6 Seculo,
e schola fuit Aristotelica, primumque locum
inter Commentatores Aristotelis meretur.

²⁾ Θεμιστιος non Agnoëta, sed Rhetor, qui
Aristotelem & Platonem sæpius laudat. —
Αμμονιοι ς: Σακκας & alter ejusdem no-
minis Grammaticus. — De Plutarchis va-
riis vid. Fabric. b. Gr. IV, 11, 6. —

Δαμασκιος Σ sic deleto conimate, lego:
Syrianus igitur hic Patronymicum est ς: Da-
mascenus. Nisi forte, posito καὶ post Δα-
μασκιος, Syrianus ille Alexandrinus intelli-
gatur, qui etiam Commentarios in Aristo-
telem scripsit.

Δαμασκίος Συριανός, πάντες τούτον εθαυ-
μασαν την εν τοις φυσικοις καὶ λογικοις
περινοίαν Αριστοτέλους καὶ καταληπτην
ακριβειαν καὶ τελειότητα, ὥστε, καὶ προ-
θυμοὶ γενεσθαι ἐξηγηταὶ καὶ ἐρμενεὺς ἀνθρώ-
ποις εἶναι.

Κεφ. ιγ'.

Περὶ Πλάτωνος καὶ τῶν μαθηματικῶν τῆς
σοφίας, καὶ μάλιστα περὶ τῆς ἀρμονικῆς.

Agit hic de historia Matheſeos, de
quatuor ejus Partibus (τὰ τετταρα μαθη-
ματα) inprimis de Musica, cujus 3 di-
ſtinguit periodos, a Pythagora, qui ma-
theſeos ope, monochordo in minutiffimas
partes diviſo, ſonum, non ulna & pondere,
ſed ratione & calculo metiebatur, ad Ari-
ſtoxenum, qui novum Muſices ſyſtema in-
venit, ab hoc vero ad Claudium Ptolo-
mæum.

Ὁ δὲ Πλάτων ὁ θαυμασιος ἀπο τῶν
 τῶν Πυθαγορῶν μαθητῶν εἰλαβε τὴν θεωρίαν
 τῶν ¹⁾ ὄντων, καὶ τὴν τῆς μαθηματικῆς
 ὑπὲρ τὴν ²⁾ ὕλην ἀναχωρήσιν, ἣν ἀπο τῶν
 Χαλδαίων καὶ τῶν Αἰγυπτίων ὁ Πυθαγόρας
 εἰς τὴν Ἰταλίαν εἰσηγε, καὶ εἰς τὸ κοινὸν τοῖς
 ἀνθρώποις καὶ τῷ βίῳ πρὸς φέρειν. — “Ὁ γὰρ
 Πυθαγόρας πρῶτος φιλοκρινήσας ὑπ’ ἀκρας
 ἀγχινοίας ³⁾ τὰς ἐκ τῆς ἀκροστικῆς αἰσθη-
 σεως καὶ κρίσεως καὶ χειραγωγίας εἰς νῦν
 διαίρεσεις τῶν ἐν ἀριθμοῖς λόγων καὶ το συμ-
 φυτόν

¹⁾ In Codice Coisliniano τῶν παντῶν. — Xe-
 nophon dicit: περὶ τῆς τῶν παντῶν φύσεως,
 Mem. I, 1. it. τὰ πάντα. — τὰ ὄντα hic
 idem ac alias: κόσμος.

²⁾ ὡ: abstractam, a materia remotam Mathe-
 seos scientiam.

³⁾ Traditur enim Pythagoras, funem ponderi-
 bus appensis, in mille partes pro ratione
 tonorum divisisse. Bruck. Hist. phil. —
 it. J. Meurs. de denario Pythagoræ.

φυτον τοις ὄσιν επιμελες καὶ ἡρμόσμενον
 ὄροις τακτοῖς καταπαζ το ἀσαλευτον εχου-
 σιν, καὶ μεγαλαῖς επιστημῆς εὑρεσιν χορη-
 γουσιν. — Αριθμον γαρ, εφη ὁ Πυθαγορας
 καὶ Πλατων μετ' αὐτον, ἀρχαγοναν τινὰ φυ-
 σιν εἶναι τῆς τῶν ὄντων ὀσιώσεως καὶ τῆς
 μαθηματικῆς. — Ὁ Πλατων δὲ ὁ πανα-
 ριστος ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ πρωτευων, καὶ περὶ
 τὰ τεσσαρὰ κληθεντα μαθηματα κομιδῇ
 σπεύδει, ἀλλὰ ὅμως ἥττων ἐστὶν ἑαυτῷ
 περὶ τὴν ἀρμονικὴν ἔξιν καὶ μάλλον ἐπὶ τὴν
 Αστρονομικὴν. Ὅι δὲ Αἰριστοξενεῖοι ¹⁾ ἀγ-
 νωμονησαντες καινον τι συστημα μαθηματι-
 κῶν εὑρησαν, ὁ ἐβίωσε εἰς τὸν Πτολομαῖον

D 3

τον

¹⁾ Aristoxenus in primo Seculo vixit, Musica
 ejus & Harmonica elementa reperiuntur in
 Græc. Musicis ed. a M. Meibonio Vol. I.
 secunda Musices periodus, quæ ab eo ince-
 pit, duravit ad Ptolomæum a. 117. p. Ch.

τον Κλαυδίον ¹⁾), τελευταίον καὶ τελευτά-
τον ἐπὶ πασι γινώμονα ²⁾) πάσης μαθηματι-
κῆς ἐπιστήμης.

Κεφ. ιδ.

Ὅτι ἐκ ἐξ ἀρχῆς τελειὸν κατεστή το τῆς
μαθηματικῆς ἐπιστήμης.

Jam de ceteris Matheseos partibus
agit, Astronomia, Geometria & Geographia.

Chaldaeos ab antiquissimis temporibus
Mathesin inprimis Astronomiam, Ægyp-
tios vero egregie Geometriam coluisse
testimoniis Jamblichi & aliorum probat.

Tum

¹⁾ Fere A. C. 117; hæc vero antiquæ Musices
tertia periodus ad Dunstanum A. C. 950
duravit: tum enim recentior Musices ætas
incipit. Opera Ptolomæi Harmonica edita
sunt & illustrata a Wallisio Anglo Operum
III Vol. Oxon. 1695.

²⁾ ο: arbitrum, qui in scientia quadam regnat.

Tum origines Matheseos in Græcia narrat, ejusque fata sub imperatoribus Romanis. — Denique Græcos adfert, qui in Astronomia & Geometria excelluerunt, Pythagoram, Platonem, Aristotelem, inprimis vero Ptolomæum Pergæum ¹⁾ & Euclidem, ambo Geometras insignes, sed eosdem in Astronomia & Musica Ptolomæo longe inferiores.

De Euclide hæc scribit:

Ευκλείδης μεντοι, (ὁ ²) εκ Μεγαρων
Σακρατικός, ἡλικιωτῆς ὡν Πλάτωνος),

D 4 αρι.

¹⁾ Ejus Conicorum Libri 8. adhucdum exstant.

²⁾ Nisi Theodorus erraverit, suspicandum est, vel hancce parenthesin ab inscio librario esse adjectam, vel certe particulam & excidisse, constat enim Euclidem de quo hic agitur, sub Ptolomæis & Alexandria floruisse — de eo vide Fabric. b. G. V, 12. memoires de l'acad. d. Inscript, XII, 14. — confun-

αριστος τα εις γεωμετρικαν αληθειαν, καὶ πλε-
στα ενθαυτα συνταξαμενος, ὡς ὁρον εστι,
κατα την εν ¹⁾ επιπεδοις θεωριαν, καὶ στε-
ρεοις ²⁾, καὶ την των οπτικωντε ³⁾ καὶ δε-
δομενων ⁴⁾, καὶ κατοπτρικων, καὶ αλλων
ωντινωνεν ενθαυτα — καὶ μουσικων ⁵⁾ μεν
ὅπτι-

funditur cum altero Euclide Megarensi
etiam a Boethio I. Geometr. p. 1507. it.
a Valer. Max. VIII, 12.

¹⁾ Deperdita hæc Euclidis τοπων επιπεδων βιβ-
λια β, memorat Pappus VII, p. 241.

²⁾ De solidis corporibus, eorumque compo-
sitione egit Euclides in XI, XII, & XIII.
elementorum libro, vid. etiam Procl. l. 2,
in Euclide.

³⁾ οπτικα στοιχεια vid. Procl. l. 2, p. 19.

⁴⁾ δεδομενα: theoremata Geometrica, de
quibus vid. Pappum l. 7. de Catoptriciis
— Euclidis vid. Jul. Afric. Κεστ. 18.

⁵⁾ μουσικων Euclidis Harmonica opera reperi-
untur inter Græc. Musicos quod ed. Mei-
bonius

ἀπτεται καὶ ἀστρονομικῶν ἐπισκεψέων.
 Ἀλλ' ἐν τοῖς ἡττων ἑαυτὸς (καὶ πανυγ' ὡς
 ἀληθῶς) αὐτῶν ὁρᾷται, καὶ τὰ περὶ τῶν
 φαινομένων αὐτὸς συνταγμάτα δοκεῖ πως
 ὥσπερ ἐν προοιμίοις τίττω, καὶ προαυλίοις τῶν
 ἀστρονομικῶν μυστηρίων ἐξωτρίβειν καὶ πο-
 θον ¹⁾ αὐτὸς περὶ τὴν τῶν θρανίων ἐπιστήμην
 μόνον, καὶ φαινομένην περὶ ταυτὰ κατὰ
 λήτην καὶ μὴ κατὰ βάθος ἀλλ' ἐξ ἐπιπο-
 λης ἀπτομένην ἐνδεικνύσθαι.

D 5

Deni-

bonius Amstelod. 1652, 4. ejusdem vero
 principia Astronomiæ (φαινομένα) recenset
 Pappus lib. 6to Syntax. — de scriptis Eu-
 clidis in genere vid. Fabric. b. G. L. 3,
 cap. 14.

¹⁾ Vitio laborat hoc comma: quid si σπᾶδην
 pro ποθον ita legere in us: καὶ σπᾶδην αὐτὸς
 - - - - φαινομένην μόνον καταληπτὴν κ.
 τ. λ. ? sensus erit: etsi appareat, Euclidem
 studio suo penitus comprehendisse Astrono-
 miām, tamen non nisi in superficie hujus
 scientiæ natat. —

Denique de Hipparcho Bithyno, celeberrimo omnium Astronomo, quem Ptolomæus admiratus & sequutus fuerat, ita loquitur:

Πτολομαῖος γε μὴν αὐτός, ο θαυμασιός, ἔκ ὀλίγων ἐν τῇ μαθηματικῇ συντάξει μεμνημένος, ὅσοι περὶ τὰ ἀστρονομικὰ σφοδρὰ ἐποίησαν καὶ πεποιήνται τινὰς ἐκδόσεις, Ἀττικοὶ τε καὶ ἄλλοι Ἕλληνες καὶ Ῥοδιοὶ καὶ Φοινικες καὶ ἐτι μάλλον Αἰγυπτιοί, πάντων ἀρα πρὸ αὐτῶ πολλῶτινι προεχέει Ἰππαρχόν ¹⁾ τίθεται, καὶ πλεισταγὲ τῶν αὐτῶ προσιεται, ὥς ἐπιμελεστάτα, καὶ ἀληθείας ἐπιτυχέστατα καὶ πάσης ἀκριβείας

¹⁾ Floruit ante Christum CXXV—CXL. de ejus vita & scriptis vid. Fab. b. Gr. L. 3, c. 5. vocatur a Ptolomæo (L. 3. Magn. Synt.) ἀνὴρ Φιλοπόνος κ. Φιλαληθής — cf. Plin. Hist. N. L. 2, 26. — vid. etiam Voss: de scient. Math. p. 446. — Jonsium I, 6, 31.

Βειας καὶ τελείας ἐξεως περι τὴν τῶν ἐρα-
νίων ἐπιστήμην, καὶ ὥς ἐπος εἶπεν πολὺς
ἐστὶ ¹⁾ προσεχὼν μετ' αἰδῶς ἐκείνῳ, καὶ
ὑπεξαίρων κομιδῇ, ἢ κατ' ἄλλας ἀπαντάς,
ὅσοι πρὸ αὐτῶ ἐγγιστάτε καὶ πορρω —
εἴκοι δὲ αὐτῷ πλέον ὁμῶς θάρρειν ὥς παν-
τελείως ἐπὶ τῆς ἀστρονομικῆς ἐπιστήμης
ἠνυκοτικῇ πεπληρωκοτὶ πανθ' ἕκαστα κατὰ
καιρὸν ὅσα κατ' αὐτὴν καὶ ἔδεν ὅτι μὴ λελοι-
ποτὶ τῶν ἀξίων λόγῳ καὶ θεωρίας, ὥστε μὴ
καὶ συνιδεῖν καθαπαξ καὶ μετ' ἀκριβείας
ἀπειστῶ τοῖς ἄλλοις ἐκδέναι, καὶ ὥς ἀλη-
θῶς δίκαιος ἀνὴρ ὑπὲρ ἀπαντάς τὴν σοφίαν
ταυτὴν θαυμάζεσθαι τῷ πρὸ αὐτῶ
πλεῖστον ὑπερβαλλόμενος καὶ τοῖς μετ' αὐ-
τον

¹⁾ Ptolomeus Hipparchi auctoritatem & obser-
vationes sequutus est ut ipse refert Magn.
Syntax L. VII. — de tabulis ejus Astrono-
micis vid. Ptoloinæum Geograph. I, 4.
Plin. H. N. L. 2, 12.

τον εδεν, ὅ τι καὶ προσθῆναι τῇ τῶν θραυγιῶν
ἐπιστημῇ, εἰδ' ὅτι καὶ τοῖς αὐτοῖς γεμὴν προ-
σθῆναι ποιοῖς, ὅτι μὴ μόνον περὶ αὐτὰ δια-
τρίβειν καὶ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ποιοῖς εἰδεν νεον
εἰσφέροντας, ἀλλ' ἢ καὶ αὐθις ἐκ τῶν αὐτῶν.
καὶ καθῶλε γ' εἶρεν εἰς πέρας αὐτὸς ἐπι-
τυχέστατος τῆς ἐπιστήμης ταύτης γενο-
μενος.

Κεφ. Ιε'.

Περὶ Ἰωσήφ. — Multus est noster in
laudando Josepho, cujus gravitatem ac
pondus sententiarum non minus ac elegan-
tiam suavitatemque dictionis admiratur.
Josepho inerat, læta indoles, nativa quæ-
dam simplicitas, & elegantia non affectata:
moribus (ἠθεσι) magis quam affectibus va-
luit — Lingua denique ejus suavissima &
rythmus dictionis dulcis, utpote quæ pedi-
bus

bus plerumque Daëtylicis & Jambis, sermoni aptis; raro gravioribus spondeis & pyrrichiis procedat.

Κεφ. Ιζ.

Περὶ Φιλωνος. — Philonem Judæum Theodorus comparat cum Platone, cujus scholam secutus, non solum philosophiam morum cum Mathesi & physica scientia conjunxit, sed etiam sublimes sententias allegoriarum involucris mirifice obtexit:

Natus Ebræus haud secus ac Josephus, Græcis literis egregie operam dedit: avitam autem, id est mysticam Judæorum Philosophiam Platonica sublimitate Grajæque elegantia exornavit, ita tamen ut cum in Ægypto fuisset edoctus, asperitas ¹⁾ ista, quæ omnibus fere Africanis adheret,

¹⁾ το: Κομπωδες και βαρυ. vid. infra Κεφ. ιζ.

hæret, haud rare in stylo ejus deprehendatur. — Minus igitur elegaus Philo Josepho, at idem, cum & ingenio valeret, & a teneris annis negotiis abstinens unice literis operam dedisset, otiosusque in ægypto contemplationibus vacaret, multo doctior Josepho & sublimior. Denique utriusque scripta recensentur & inter se comparantur. Tum hæc sequuntur:

Ἐννοια μοι τις αὐτῇ πολλακίς καὶ ¹⁾ λογισμος ἔπειτιν, (ἰσως μὲν τ' ἀληθὺς τυγχάνων, ἰσως δὲ μὴ, λογιζομαι δ' ἐν) ὅτι δι πάντες ὅσοι κατ' Αἰγυπτὸν ἐπαιδευθησαν, παλαιότε προτερον καὶ νεωτεροι, καὶ συνεγραψαντο αὐτὰ ²⁾ δι, παραπλησιοι πῶς
την

¹⁾ Hanc veram lectionem restitui ex Cod. Reg. in Coisl. το καὶ deest.

²⁾ ο: τινά.

την φωνὴν εἰσι τραχυτέρον ¹⁾ ταῦτε ἀλλὰ,
καὶ τοῖς ὀνόμασι μάλιστα χρωμένοι — καὶ
τοῦτ' εἶναι πάντως καθ' ἔθος εἰκε κρατήσαν
ἐκείσε, τῶν ἐκδεξαμένων ἀλλῶν ἐπ' ἀλλοῖς,
τῶν αὐτῶν ἐχομένων ²⁾ δρομῶν τῆς γλωττῆς.

Καὶ ἀπαντᾶς ³⁾ γὰρ ἐπισκοπούμενος
ἐγώ γε ὅσοι τὸν τοιοῦτον χαρακτήρα καὶ τυ-
πὸν τῆς ἑρμηνείας ἐνομίσαν ⁴⁾ καὶ καθιστο-
ρήσαν ἔτω δὴ καὶ διέθεντο τὰ σφετέρᾳ αὐ-
τῶν

¹⁾ τραχυτέρον intellige: Africanum illud
dicendi geus, quo utuntur non Græci so-
lim scriptores infra allati — sed etiam omnes
fere Latini, qui in Libya vel nati vel facti
sunt e. g. Tertullianus ipse, Apulejus. —
Hæc vero asperitas verborum & dicrities
flexionum tribuenda est, (ni fallor) Doricæ
Dialecto, quæ per colonias, imprimis vero
per Macedonas in Afriam traducta fuerat.

²⁾ οἱ ὄντων.

³⁾ Cod. R. πάντας.

⁴⁾ ἐνομίσαν in usum receperunt, adoptarunt sic
a Herodoto & aliis hoc verbum sumitur.

των συνταγμάτων, ^{ει}¹⁾ καὶ ἄλλος ἄλλε
 βελτίον καὶ τεινάντιον ἐχρησατο, καὶ ὅσοι
 τῆς καθ' ἡμῶν θεοσεβείας καὶ πίστεως καὶ
 ὅσοι μὴ, πάντας δ' ὁμῶς τῆς γε τοιούτου ἐν τῷ
 λέγειν, κατ' Αἰγύπτου μόνον τῇ παιδείᾳ
 συσχολασάντας ξυνορώ καὶ συνεθισθέντας,
 καὶ δευσοποιον ²⁾ ὥς εἰπεν τῆς Φωνῆς βα-
 φηντε καὶ ὁσκήσιν ἐκεῖσε δὴ κεχρωμένους ³⁾
 καὶ οὐκέτι πῶ καὶ ἄλλη πολιτευομένους τῆς
 σοφίας καὶ κοινωνήσαντας, ἄλλων δὲ
 τινῶν νομιμῶν, καὶ ἐθνῶν τῇ παιδείᾳ καὶ
 χρη-

¹⁾ Deest in Cod. Reg. το ει.

²⁾ καὶ δευσοποιον κ. τ. λ. & traxisse ex Ægypto
 (ἐκεῖσε) indelebilem quendam (ut ita dicam)
 dictionis colorem & usum, nec usquam
 alibi cives sociosque esse factos sapientiæ &c.

³⁾ Coisl. Cod. κεχρωμένους vitiose. — Lucian
 Imag. p. 158. καὶ ἄλλοι τε ἐπικεχρωσθαι μο-
 νον, ἀλλ' ἐς βάθος δευσοποιῶσι κ. τ. λ. cf.
 etiam Quintil. XII, 10.

χρησέων. οἶον δὴ Φιλων ¹⁾ ὁ Ἑβραῖος ἐκεῖνος,
Αἰγυπτὸν μόνον οἶδε, καὶ ταυτή γε τὸν
οἵαντα τῆς ζωῆς χρόνον τροφῇ τῆς παι-
δείας ἐχρησάτο. πολὺς τὴν σοφίαν ἀνῆλθε,
καὶ τῆς γλωττίης προνοίαν ἐπιμελῶς ποιε-
μενος, ὅχ ἱλαρὸς καθάπαξ ἐμπίπτει ²⁾
τοῖς ὣτιν, ὅδε λεῖος τοῖς ῥήμασιν, οἷς ἐρμη-
νεύων ἑκάστοτε ἐκφέρει τὸν νοῦν ³⁾ καὶ δια-
πλαττεῖ καὶ προδεικνύσι.

Και Πτολομαῖος ὁ Κλαυδῖος μεθ' ὅστε-
ρον, τὸν αὐτὸν τρόπον συντάττει τὰ καλ-
λίστα καὶ θαυμασιωτάτα τὰ σπευδίας-
ματα ⁴), — καὶ Θεῶν μετ' αὐτὸν — καὶ
τῶν

1) Φίλων, de idiotismo Philonis duro, vid. Hieronymum in catalog. script. eccles. Tom. I. it. Theodor Metoch. in tit. ζ'

2) ο: *ακχεται* recentior phrasis, ut etiam hæc alia:
eis αποην ερχεται vid. Synes. de Regno p. 9.

3) 3: sententias, cogitata.

4) lego: *παιδαγωγία*.

των της ἡμετέρας Χριστιανικῆς αὐλῆς, ¹⁾
 Ωριγενῆς καὶ Παναιτίου. Καὶ Κλήμης ὁ
 τῆς Στρωματεῖς ²⁾ συνθεμενός, καὶ ὁ θαυμα-
 στός οὕτως καὶ θαυματοβρύτης ³⁾ Γρηγο-
 ρίος, ⁴⁾ εἰ γὰρ Ποντικός γὰρ ὅς τις, ἀλλ' ἐπ'
 Αἰγύπτῳ το πλεῖστον ἐπαιδεύθη, παρ' Ωρι-
 γενεῖ, καὶ τοῦτ' αὐτός φησι περὶ αὐτοῦ. ⁵⁾
 Καὶ ὁ τῆς Παμφίλου Εὐσεβίος, ἐκ Παλαιστι-
 νῆς μὲν το γένος, ἀλλ', ὥς αὐτός φησι ⁶⁾,

τοῖς

¹⁾ ο: Εκκλησίας vid. du Fresne in voce αὐλή.

²⁾ alias: Στρωματά.

³⁾ vulgo dicitur: Θαυματουργός.

⁴⁾ εἰ γὰρ Ποντικός κ. τ. λ. sic in utroque Cod. conjicio vero, pro altero γὰρ esse legendum μὲν. εἰ ο: ἐστὶ ex recentiore dialecto. — Natus quidem erat hic Gregorius (alias Theodorus dictus) Neocæsareæ Ponti, institutus vero ab Origine Alexandria vid. Tillemont IV, p. 669.

⁵⁾ sic in utroque Cod. mallet: ἑαυτὸς ait enim hoc de se ipse Gregorius in Panegyri. p. 170.

⁶⁾ vid. Euseb. VI, 30. Hist.

τοῖς ἐπ' Αἰγυπτῶ παυτοὶ χρονίως συνεφοί-
τησε. πολυμαθὴς ἀνὴρ, καὶ δῆλος γε πολλὰς
ἐκδοσεῖς ¹⁾ προενεγκών, καὶ χρωμένος οὕτω
τῇ γλωττῇ, — Καὶ ὁ πολὺς τὴν ²⁾⁾ θείαν
κατὰ Χριστὸν σοφίαν καὶ τὴν θυραθεν ὁ ἱε-
ρός ³⁾ Κυρίλος, διὰ πάντων τῶν αὐτῶ
παμπλείστων, καὶ παλυτιμῆτων τῇ ἐκκλη-
σίᾳ Χριστῶ καὶ αὐτὸς γεμὲν οὕτω χρηταί
καὶ συνυφαίνει ⁴⁾ τὰς λόγους αὐτῶ χρωματι-
φῶνις φευγοντι το ⁵⁾ λειὸν ἐπιτηδες, καὶ
τῆς ἀκοῆς ἐθιμον.

Ε 2

Συνε-

¹⁾ ἐκδοσεῖς ὡς: συγγραμματα opuscula.

²⁾ C. Reg. τήντε quod melius — τὴν θυραθεν
ὡς: profanam.

³⁾ ἱερός utpote Episcopus, a Synesio etiam pas-
sim in Epistolis ο ἱερός, ἱερά κεφαλή eti-
vocatur.

⁴⁾ συνυφαίνει f. συμπλέκει poetica verba pro:
συντάττει.

⁵⁾ το λειὸν ὡς: ἱλαρόν opp. το τραχὺ.

Συνεσιώσθε ¹⁾ αὐτὸς πολυθαυμασίως
 πᾶσαν σοφίαν δι' ευκολίαν καὶ πρὸς πάντας
 χωρῶσαν ἐτοιμότητα φύσεως, καὶ νῦν τε
 καὶ γλωτταν ευστροφὸς καὶ ταχύς, εἰ δὴ
 τις καὶ ἄλλος, καὶ ῥέων ἐν τῷ λέγειν ἀμω-
 γητι ²⁾, καὶ πᾶσαν τὴν σοφίαν αὐτῷ τῶν ³⁾
 κατ' Αἰγύπτου τῆς παιδείας ἐργαστηρίων
 ἀπολαβὼν καὶ πρῆαμένος, καὶ βραχυτί-
 κομιδῇ (καὶ τὸτ' αὐτὸς φησὶ ⁴⁾ Ἑλλησιν ἐκ
 Λιβύας καὶ πέραν κατ' Εὐρώπην γενόμενος,)
 παρατραχυνεταὶ τὴν ἑρμηνείαν ἐν οἷς ἑκά-
 στοτε σπεύδει, καὶ δυσδιόδυτα πλεῖστα
 καὶ δυσεντευκτά ⁵⁾ τῷ τῆς ἀκοῆς ἐθίμῳ
 φθεγ-

¹⁾ Indefessus est semper Theodorus in Synesio
 laudando vid. infra Κεφ. Ιη.

²⁾ Reg. ἀμογήτι.

³⁾ Coisl τὸν vitiose.

⁴⁾ vid. Orat. Synes. de regno, in principio.

⁵⁾ sic Cod. Reg. alter vero: δυσάτευκτα.

φθεγγεται. Καὶ ¹⁾ τοῦτ' ἐστὶ μὲν, ἐστὶν
 οὕτω ὄντι τῷ καλῶς κρινόντι προσιεσθαι καὶ
 ἐπαινεῖν, καὶ μὴ ψοφοδεῶς εἶναι ²⁾ κατα-
 κτυπούμενον ἀσυνήθως ὥς τὰ παιδάρια, ἐστὶ
 δ' οὐ καὶ νεμεσησάι τις ἀν' δίκαιως τοῦ τῆς
 γλωττῆς παρατροπον.

Ε 3

Αλλὰ

¹⁾ R. καὶ ταῦτ' ἐστὶν μὲν, ἐστὶν & τῷ ὄντι sic
 recte, respondent enim sibi ἐστὶν μὲν & &
 sequens infra: ἐστὶ δ' & & sensus est: "Qui
 vero rem recte ponderat debet hancce dic-
 tionem, nunc probare, nec sono (asperiore)
 percussus infantum more inepte, horrere
 nunc vero" &c. Satis constat. ἐστὶν & sig-
 nificare: alicubi & ἐστὶν ὅτε: aliquando.

²⁾ Cod. Germ. hic habuit: ψοφῶ δὲ ὥς. Reg.
 ψοφοδερ' εἶναι utrumque vitiosum: restitui ex
 mente: ψοφοδεῶς sic e. g. Lucian. Imag.
 p. 174. τὰ πρὸς τὰς θεὰς δεισιδαιμονῶς καὶ
 ψοφοδεῶς εἶναι.

Αλλὰ περὶ τούτων γυν γε ἡμῖν ¹⁾ εὐφη-
μακείσθω. ἔδε γὰρ ἡ προθεσις τούτων,
ἐξετάζειν περὶ τούτων καὶ κρίνειν, ὃ δ' ἐν
ἐβδόμῳ, ἐπιστωσαμένην διὰ τῶν εἰρημένων
ἀνδρῶν, οἱ πάντες ἐπ' Ἀλεξανδρείας κατ' ²⁾
Αἰγύπτου τὰ τῆς σοφίας ἐσπεύδασαν, ³⁾
ὅπερ ἐν ἀρχῇ προθεμένην ⁴⁾, ὅτι δὴ παρὰ-
πλησίως πάντες ἐνταυθα τὴν φωνὴν ἤσκη-
σαν, ἀεθέστερον ἐκτραχυνόμενοι τοῖς ἀνο-
μασί. ⁵⁾

Ὡν

¹⁾ Cod. Reg. εὐφημα κείσθω alias: εὐστομα
κείσθω sic Herodot II, 151. & post eum
(Theophrastus) 2, 27. addito: καθ' Ἡρόδοτον.
Soph. Philoct. εὐστομα εἶχει παρ.

²⁾ annon potius καὶ? Cod. Reg.

³⁾ Cod. R. ἐμελετήσαν.

⁴⁾ Reg. προθεμένην.

⁵⁾ ὀνομασί. exempla horum exoticorum vocum
invenies passim apud Grammaticos e. g. Svi-
Pollucem, Hesychium, Favorinum, alios:
multa etiam cel. Sturzius collegit in differ-
tat.

Ὡν δὴ τεναντιον ἄπαν συνοραν εἰσι
καὶ συλλογιζέσθαι περὶ τῶν ἐν Συρίᾳ τε καὶ
Φοινικῇ παιδευθέντων λειοτάτα κομιδὴ χρω-
μένων τῷ λεγέειν, καὶ οὐδ' ὅπῃ ἐν ἀνοδευταῖς
τοῖς πολλοῖς τῶν ἀνθρώπων αὐτοῖς, καὶ
πᾶσα ἔραστῳ πασὶν ὡσὶν ἐνθευτεν, καὶ
ἐδ' ὅτι ἐν ἀφιλανθρώπῳ ¹⁾ ἐμπίπτει πλητ-
τον τραχυτήτι.

Καὶ τὰ λόγῳ τὰδε πλεῖστ' ἐν εἰχο-
μένῳ μαρτυρεῖς, ὅστις ἐν προσεχεῖν βε-
λοῖτο: τὸ μὲν ἐκ φιλοσοφῶν, οἱ δόγματα
τινα καὶ συντάξεις ἐποιήσαν διαφορᾶς, ὡς οἱ
περὶ Πορφύριον καὶ Μαξιμόν (Φοινίκες δὲ
οὗτοι καὶ Τυρίοι) καὶ πλεῖστοι γ' ἐκεῖθεν ἄλλοι
οὕτω γλωττῇ χρησάμενοι: τοῦτο δ' ἐκ Ῥη-
τορῶν μάλισθ' ἐς καὶ δικαιότερον τις ἐν τοῖς

Ε 4

τ 8

tat. de dialect. Alexandr. Lips. 1787.

ἐκτραχύν: annon. ἐντραχυνόμενοι?

¹⁾ ἀφιλανθρώπῳ ὃ: ἀγροίκον. τραχύν — ἐμπίπ-
τει ἴσ. τοῖς ὡσὶν.

τε λεγειν δρομοις ¹⁾), μαρτυραίτ' αν. Και
 παρεις τες αλλες, πλειστες εχων ερειν, Λε-
 κκιανοντε καὶ Λιβανιον εν μνημη ποιειναι νυν,
 αμφοτερω Συρω αυδρε καὶ ονομαστωγε εν
 ερητορειαι, καὶ γλωττης ασκησει, καὶ πολλ
 εξενεγκοντε βιβλια, μετ' ευστομιας θαυ-
 μασια. Οι καὶ τοιγε το αττικιζειν ²⁾ ὑπερ-
 βαλλοντως σπεδαζοντες ετω δη μαλιστα
 το της γλωττης ιλαρον ησπασαντο, καὶ
 πρσειλοντο, καὶ εκ ατριπτον, ³⁾ ὡστε καὶ εν
 οίς το αττικιζειν φερει προς τιναι εκτροπην
 τε εθιμα, καὶ σκληρυνεται ⁴⁾ τοις ωτι, πα-
 ρορωσι τουτο καὶ εχ' αιρενται, εδε χαιρε-
 σιν ⁵⁾ ὅτιεν εὐτω χρησθαι, παντα τροπον
 το της Φωνης ερραστωκευμενον προκρινοντες.

Παρε-

¹⁾ δρομοις ε: orationis flexionibus.

²⁾ alias: χαριεντιζειν dicitur.

³⁾ ατριπτον ε: αηθες, αοδευτον.

⁴⁾ Germ. σκληρυνεται male:

⁵⁾ ὅτιεν Germ. ὅτι δη εν.

Πέρα τλησίων δὲ τῇ ἐρμηνείᾳ χρώνται
καὶ πάντες Ἀσίωνοι, καὶ μάλιστα Ἴωνες, ¹⁾
καὶ πολὺς ἐνθευτεν ἀριθμὸς φιλοσοφῶν τε
καὶ ῥητορῶν πιστεύει τὸν λόγον, ὅτις κα-
ταλογιζέσθαι βουλοῖτ' αὖν. Καὶ πολλή γε
ἐνθευτεν ζυντελεία ²⁾ αἰδῶν σπεύδαιων τῷ
χρῶ τῆς σοφίας ὡς ἀληθῶς γεγόνε.

Πᾶσαν παιδείαν, καὶ φιλοσοφίας ³⁾
αἵρεσεις καὶ ῥητορικὰς ἐπιδειξεις, (φημι)
καὶ πολὺς πόνος, καὶ ἴσως ἔκ ἐν καιρῷ,
πάντας ἀπαριθμεῖσθαι. ἀλλὰ μὴν καὶ το
μετρίων ⁴⁾ μνησθῆναι, δοξεῖεν αὖν ὡς τὰς ἀλ-
λὰς περιφρονέοντος εἶναι. Καὶ δὴ καθολὴ γε
περὶ αὐτῶν ἀπάντων εἰπῶν, ὡς οὕτω δὴ χα-
ρίσσι τῇ γλωττῇ χρώμενοι, καὶ παρὰ πεμ-

Ε 5

πων

¹⁾ ab antiquissimis inde temporibus Ionica dia-
lectus singulari suavitatem gaudebat, quæ fa-
tis apparet ex stylo Herodoti.

²⁾ ὁ: θιασος.

³⁾ Reg. φιλοσοφίας.

⁴⁾ ὁ: ὀλίγων.

πων ¹⁾ τον βελομενον επισκεπτεσθαι προς
 τα εξ αυτων παντοια βιβλια καὶ πλειστα,
 τοσουτο νυν προστιθημι μονον, ὡς αρα της
 Αττικής γλωττης καὶ χαριτος τραχυτε-
 τερον μεν Αιγυπτιοι καὶ αγροικοτερον εχρη-
 σαντο τα ες ἐρμενειας, Φοινικες δε καὶ Συροι,
 καὶ ετι Ασιανοιτε καὶ Ιωνες ἱλαροτερον, καὶ
 παντα τροπον την ὁμαλην καὶ ὁδευσιμον καὶ
 απονον καθαπαξ καὶ απροσκοπον τοις ωσιν
 εἶλοντο.

Κεφ. Ιη.

Περὶ Συνεσις. — De elegantissimo hoc
 Philosopho & Ptolomaidis Præfule accurate
 Noster agit — indolem ipsius, vitæ ge-
 nus, dictionis colorem, scriptorumque ar-
 gumenta breviter recenset. — Haud abs re
 alie-

¹⁾ manu quasi ducens.

alienum fore existimo, si ipsa hujus lectu dignissimi Capitis verba afferam: ¹⁾

Συνεσιος δ' ὁ Κυρηναῖος ²⁾ ἐστὶ μὲν παντός ἐραστής ³⁾ εἰδὲς σοφίας, ἐστὶ δὲ καὶ παντός πολυμαλίστα ἐπιτυχὴς τῷτε πολυαρκεῖ πάντως τῆς φύσεως καὶ πρὸς παντ' ευκίνητῳτε ⁴⁾ καὶ οικεῖα καὶ πεφυκοτι ⁵⁾, καὶ μνημὴ καὶ ταχεὶ καὶ τῶν καλῶν

¹⁾ Synesii vitam ex Codice Bodlejano Græce & Latine vulgavit Woog. Lips. 1758, 4. vid. Sax. Onom. 1, 468. Aliam historiolum de hoc Episcopo ex Cod. bibl. Reg. Paris. exscriptam editioni Synesii, quam in manibus habeo, præfigam.

²⁾ de eo vide Photium, it. Suidam.

³⁾ Cod. Reg. legit: ἐρασθεῖς.

⁴⁾ sic ex Regio Cod. restitui, pro eo, quod Cod. Coislin. habuit: ευκινῆς εἰστε κ. τ. λ.

⁵⁾ sic in utroque Codd. scriptum erat — suspicor tamen incuria librariorum το εὐ esse elapsum: Quemadmodum enim Latini bene natum,

λων ακαματω καθαπαξ καὶ ζεοντι δραστι-
κως αλλ' & μικρολογως, &δ' απειροκαλως
μεν εν ερωτι.

Ἀπαντα καθεκασται καὶ πανθ' ὅμῃ,
πολυ κρατος πιστεται Φυσεως τῷ ἀνδρὶ καὶ
δηλοςγε, ¹⁾ ὡς αλλιχνος ²⁾ εστιν ακαιρως
προς αἱ μη ³⁾ εχρην ἀπαντ' αναιδης πραγ-
ματα, καὶ αἱ μη οιοντε ⁴⁾ εστιν ὅμῃ: Καί
τοιουν ακρος ⁵⁾ μεν εκ εστιν ὡς αληθως
ἀπαντα, & πολλωνγε μεν αυτος δευτερο-
φορε--

natum, ita Græci dicunt: εν Φύναι, εν Φυης,
de bona ingenii indole.

¹⁾ script. δειλος.

²⁾ Cod. Reg. ὡς & λιχνος: amat vero Theodo-
rus ejusmodi compositiones e. g. ανικανος
pro: &χ ικανος. — λιχνος apud atticos sig-
nificat gulofus, hic vero translate de eo, qui
inepte avideque famam eruditionis captat.

³⁾ Cod. Coisl. αἱ μεν - - vitiose.

⁴⁾ sic Cod. Reg. alter habuit: αἱ μεν οἱ &τ'
εστιν ὅμῃ.

⁵⁾ οἱ: πρῶτος, πρωτευων.

Φορεται ¹⁾ καὶ κομιδῇ συν ὀλιγοῖς ἐστὶν
ἐναριθμῖος.

Φιλοσοφία μὲν γὰρ προθεσις αὐτῷ
τοῖ προ τῶν ἀλλῶν ἀπάντων ²⁾, μελεῖ
δὲ αὐτῷ καὶ τῆς γλωττῆς καὶ τῶν εἰτευθεν
κοσμῶν τῷ τῆς διανοίας γονιμῷ. καὶ νῦν
μὲν ἐστὶν αὐτῷ δια πάντων, ὧν λέγει Φιλο-
σοφία προσηκῶν καὶ γνησίος καὶ κατ' αὐ-
τὴν βελτιστ' ἐνεργῆς.

Ἐπικαλλυνεται δ' ὁμῶς καὶ τῇ κατὰ
τὴν φωνὴν χαρίτι, καὶ προεῖσιν ἀμελεῖ
τοῖς ³⁾ ἐξῷ καὶ διαδεικνυται περικοσμεμε-
νος ευαγγελῷ ⁴⁾ τῇ χρῆσει, καὶ πολὺ το
αὐτῷ

¹⁾ Reg. δευτέρα φερεται.

²⁾ sc. Σοφιστῶν.

³⁾ τοῖς ἐξῷ sc. τῆς φιλοσοφίας intellige: ea dic-
tionis ornamenta, quæ ad Philosophiam
non pertinent.

⁴⁾ sic Regius Cod. in altero erat: ευγγελῷ quod
non Græcum est.

αστειον καὶ τερπνον εντευθεν εχει ευκολια ¹⁾
κατα φυσιν τὸ ἀνδρος. Πραγμα παντων
εργωδεστατον, καὶ σπανιον συντυχειν, καὶ
ἐ μὴ πολλὰ μὴδ' εκ πολλων ταν απο τὸ
παντος αιωνος ανθρωπων ὑποδειγματα,
ὥστ' εἰς ἐν ἡκειν ²⁾ δηλαδὴ ταυτα, νυν
αξιωματικον ³⁾ εκ φιλοσοφιας καὶ σεμνον
καὶ απεριττον ὡς τὰ παλλα κατα φυσιν
ευστομια προσιοντα καὶ συνυφαινομενον. ⁴⁾
8 γὰρ φιλει νῦν φιλοσοφος επιστρεφειθαι
της εν τῷ λεγειν ὥρας ⁵⁾, 8δε πεφυκεν ὡς
αληθως ἔτως, ἀλλ' ἀποιητος ⁶⁾ ἐστι πασης
της

¹⁾ in Cod. Germ. erat: ευκολι, in marg. ευ-
κολια.

²⁾ Cod. Coisl. εἰς ἐν ημεην.

³⁾ hoc ex Reg. restitui pro vitioso: αἰτωμα-
τικον.

⁴⁾ Reg. συνυφαινομενον.

⁵⁾ 3: καλλας.

⁶⁾ sic Synesius ipse Orat. de Regno: Rhetori-
cen & Poefin vocat. πανδημεις τεχνας, Phi-
lofopho

της κατα την γλωττην χαριτος, καὶ
 ἀπλως ἔτῳσι ῥει, καὶ διατιθεται καθαπαξ
 ἀκαλλωπιστος ἐξω συντυχεῖν καὶ ὁ νεμεῖ τι
 φροντιδος ἐνταυθα, ὅδ' ἰσως ῥαστ' εἴχει
 χρῆσθαι καὶ κατα φύσεως τινὰ ιδιοτητα καὶ
 συμφυτον ἀπλαστίαν καλλεος.

Και ὥρῳμεν γε πλὴν ὀλίγους ἐκ ἀρχῆς
 ἐν φιλοσοφίᾳ ¹⁾ πάντας πρωτεύσαντας
 ἔτῳ χρησάμενους τῷ λεγεῖν, καὶ κατα τὴν
 φωνὴν (ἀγοητεύτα) ²⁾ ἀνεπιτηδεύτ' αὐτοῖς
 καὶ ἀνασκητα. Καὶ μὲν ἐνταυθις ἰδίᾳ ³⁾
 τες περὶ τὸ λεγεῖν ἐπιμελεῖς τὸτ' αὐτο δὴ
 καὶ

lofopho indignas — cf. Plat. de Rep. X. —

Aristid. orat. Plat. t. II, p. III.

¹⁾ de causis, cur elegantiores literæ ab antiquis
 Philosophis neglectæ impugnatæque fuerint,
 vid. Dissert. Doct. Beckii Lips. 1787.

²⁾ deest in Cod. Reg.

³⁾ α: separatim, seorsim a Philosophia. Germ.

Cod. Ἰδιωτης male:

καὶ μόνον ¹⁾ ἐξω τῶν τῆς φιλοσοφίας οργ-
γίων ἐπειγομένους καὶ τεχνιτευόντας.

Συνεστία δὲ καὶ κομιδῇ συν ὀλιγοῖς
(καὶ οὐκ οἶδ' ὅσοις αἶσα δὴ τιςιν,) ἤτε προθε-
σις, ἥπερ ²⁾ εἴρηται, παντὶ λογῶ, καὶ ὥ
κατεπείγεσθαι δοκεῖ, καὶ σφοδρὰ προσε-
χειν τὸν νῦν ἀξιοί, καὶ ὥ ³⁾ μὲν καὶ ῥα-
στωνεύεσθαι δοξάει τις ἀν ἰσῶς αὐτὸν ⁴⁾ τη-
νικαυθῶ καὶ προσπαιζειν, φιλοσοφῶ σπερδῆς
ἐστὶν εὖ μάλα. Καὶ ἡ τῶ νῦ καὶ τῶν λε-
γομένων ἐρμηνεία καλλυνέται, πῶς ⁵⁾ ἀν-
ειπὸι

¹⁾ Germ. μόνος.

²⁾ intellige: φιλοσοφία. Cod. Germ. habuit:
ὥτε vitiose.

³⁾ καὶ ὥ μὲν sic Germ. Cod. alter vero: μη-
το, μὲν praefero, sensus igitur est: Ubi
Synesius quasi ludere videtur, tamen seria
tractat. σπερδαζειν & παιζειν opponuntur e. g.
Xenoph. m. S. IV, 1, § 2.

⁴⁾ Reg. αὐτῶ.

⁵⁾ Phrasis Nostro solennis, quasi diceret:
σφοδρὰ.

[illegible]

men negligit, curæ ei esset." (1. 10)

2) Germ δη.

3) Germ. *επαινεῖν*: utraque lectio sensum suum
habet.

4) α: πρὸς θεῶν Sophistarum more.

5) ο: καλλος.

πονών & δειται πολλων εδ' επιμελειας εδ'
 επιτηδευσεως ευκολιας Φυσεως καὶ ἐτοιμοτητι
 προς το παν ὅτιεν ἐνεργειν, ὥσπερ αἱ κατὰ
 γης ῥαστα χωρεσαι καὶ ἀναχεομεναι πη-
 γαι κατὰ το παρηκον ἀκαματοι καὶ μάλα
 ποτιμιε κατὰ φύσιν καὶ ἡδιστε ναεσαι τὴ
 ὕδατος ¹⁾.

Και τὸτο μὲν ὅτως ἐχέι, καὶ ὁ νῦν μὲν
 ἐστὶν ἐνεργης ²⁾ τῷ ἀνδρὶ πάνυτοι κατὰ φι-
 λοσοφας, καὶ πορῖμος καὶ ταχυς οἰκοθεντε ³⁾
 καὶ πειρας καὶ συν. ἀσκησει των βελτιστων
 καὶ πρώτων νομιμων καὶ δόγματων φιλοσο-
 φιας, ἥ γλωττα δὲ καὶ αὐτὴ παραπλησιως

ἐνεργ.
 : fīo zōhēi — zōhēi zōhēi, mīthēi ⁽¹⁾
 : fīo zōhēi, mīthēi zōhēi, mīthēi zōhēi

¹⁾ pulcherrima imago, qua oratio lata, copiosa
 & nativa depingitur.

²⁾ Germ. ἐνεργος: d. mens ejus efficax, gravis,
 utpote Philosopho digna, profunda, pene-
 trans ac solers, tam ipsa bona indole, quam
 excercitatione pollens.

³⁾ d. ἐκ Φυσεως.

ενεργος, καὶ φιλοτιμῶς ἀνυττει¹⁾ καὶ κατα-
 τεινει δρομον ἀπρὸ σκοπον²⁾ εὐ δὲ πεφυκυία
 καὶ ταχίστα καὶ ἀπὸ νῶς, ὡς ἐφυν, φερεται,
 καὶ ὁ ξὺν βία καὶ φροντίδι πλειστή, γαλη-
 νῶς³⁾, (ὁ μὲν μετ' ἀληθείας εἰρεῖν οὐκ εἶχει)
 οὐδὲ λειῶς εἶπεν⁴⁾ πολιτικῶς⁵⁾ καὶ πρὸς
 τὸν ἀρχαῖον ἐκεῖνον· (τύπον ἀλλ' ἐπαινέτον

μηδὲν ἄλλο· F 2 μὲν

¹⁾ intelligitur verbum sequens δρομον.

²⁾ quid si legeremus: πρὸς σκοπον.

³⁾ γαληνῶς ὁ: ἡδύ, ἀνθηρόν, refertur hoc ver-
 bum ad φερεται (pro quo Cod. Germ. ha-
 bet φερεσθαι).

⁴⁾ εἶπεν idem ac: καί.

⁵⁾ πολιτικῶς κ. τ. λ. intelligitur antiqua illa
 naturalis & practica eloquentia, quæ in re-
 bus magis, quam verbis occupata, sensus
 animi, vehementer simpliciterque, nondum
 enim contra rhetorices ars inventa erat, pro-
 tulit: ejusmodi orationes (λόγοι πολιτικοί)
 a Themistocle, Pericle aliis habitas legimus
 apud Herodotum, Thucydidem & ipsum
 Xenophontem.

μεν καὶ θαυμασιον ὅιον το τῆς Φωνῆς εἰς
 στῶνευμενον τῷ ἀνδρὶ καὶ ἑτοιμόν. 8 μὴν
 ἀλλ' αἰθῆς ἐστὶ τοῖς Ἑλληνικοῖς παλαι νο-
 μιμοῖς ἐκεῖνοις τὸ λεγεῖν, καὶ εἰ συν ἀστερο-
 τητι μαλ' αὐθὶς νεωτεροῦς. ¹⁾ τινος ἕξεως,
 δ' ὁμῶς ἐστὶ ²⁾ καὶ τῆς προτεροῦς ευγενείας
 ἐκεῖνης ἐκτοπαφορεῖ ³⁾, καὶ κομψεύεται ⁴⁾
 καὶνῇ διαθεσῇ, μὴτε κατὰ τὴν παλαιὰν
 ἀπλοτῆτα καὶ πολιτικὴν τεχνὴν τὸ λεγεῖν,
 μὴτε κατὰ τὴν σπερδαζομένην τῆνικαυτὰ

ἐκεῖ-

¹⁾ docet Synesium in utroque genere dicendi
 regnasse — transposita erant hæc verba in
 Cod. Reg. in altero vero vitiose repetita.

²⁾ suspicor hic esse elapsum το ἔ: ο: tamen in-
 terdum & antiquo illo dicendi genere, quod
 hodie prodigiosum habetur, utitur, & re-
 centiore florido stylo nitet.

³⁾ Reg. ἐκτοπα φερεῖ, sic ipse Synesius suam
 dictionem corruptis quippe seculis infuetam
 vocat: παντολμον καὶ αλλοκοτον. Orat.

περ. β. P. 3.

⁴⁾ Reg. κομπεύεται.

ἐκείνην δεινότητα καὶ παντὶ τρόπῳ τὰς ἀκ-
 οντας κλεπτῶσαν ¹⁾, ἐπαληθεύων δὲ τοῖς λο-
 γοῖς δια τὴν φιλοσοφὸν προθεσιν, καὶ ἀ-
 πλαστίαν ²⁾ μετ' ευστομίας ἐξω ῥητορικῶν
 παρὰσκευῶν καὶ ἀγωνισμάτων ³⁾ ἐχει.

Καὶ λογοεῖδες εὖ μαλα οἶτο τῆς φω-
 νῆς ἐπιμελές, ἀλλ' ἔκατα ῥητορίας, ποθεν
 ὄσγε ⁴⁾ καὶ ὧ πείθειν ἀξιοί, καὶ πειράται
 (πειστικῶς) ⁵⁾ ἔπιθανως ἀγωνίζεται ἀλλ'
 ἀπορητῶς καὶ μετὰ σεμνοτήτος καὶ ἀξιώ-
 ματος καὶ τῶν φιλοσοφίας δικαίων ⁶⁾ προ-
 φέρει, καὶ δριμύς ἐστι κατὰ τῶν ἀκροῶντων,

F 3

ἀλλ'

¹⁾ ὁ: infidiantem, sic Homerus κλεπτεῖ νοῦ Iliad
 book I. 132. dicit.

²⁾ Germ. Cod. ἀπλαστία μετ' ευστομίαν. Reg.
 μετ' ευστομίας χρωμένος κ. τ. λ.

³⁾ ὁ: τεχνῶν ἢ μεθοδῶν.

⁴⁾ sic Reg. alter: οἷγε.

⁵⁾ deest in Cod. Reg.

⁶⁾ ὁ: δικαίων, πρεποντων.

αλλ' επαινεθην ¹⁾ εχει μετα εραστωνης τοις
 λογοις καὶ το ηθος επιπρεπον ευ μαλα καὶ
 εκ οιδ' ως ει τω καὶ αλλω πλεον το αριτο-
 ρευτον ²⁾ καὶ λογοειδες.

Αλλα καὶ Αττικης δη τινος καλλιε-
 πειας καὶ καινοτητος βραχυ τω ανδρι με-
 λει, καὶ εδε τειτ' αρα οι κατ' εκεινους Ελλη-
 νους τω λεγειν ευ παλαι χρωμενους, αλλα
 τω κοινω χαιρει καὶ σφοδρα εθιμω, καὶ α-
 πλως κατὰ φύσιν καὶ ατεχνως ³⁾ τον λογον
 διατιθεται. — Αλλ' εξιων εστιν, οτε (καὶ
 πλειστακις αμελει τετο) της κοινης αυτης
 εξεως καὶ γνωριμυ, καὶ εις ανοδευτ' αδεως
 αγων, καὶ ων οι πολλοι ⁴⁾ των λεγοντων ευ-
 λαβως

¹⁾ hoc verbum ad sequens ηθος refertur, quod
 initiores illos affectus vel mores (opp. παθος)
 indicat.

²⁾ ο: valde politum & tersum: ita restitui pro
 vitioso: αρ' ρητορευστικον & αρρητορευτον.

³⁾ quasi ανευ τεχνης.

⁴⁾ Reg. πολλοι.

λαβῶς εχθσιν, αὐτος ἀπτεται καὶ ἰσῶς
 μὲν 8κ ακαιρως. Αφροντιστων ¹⁾ δ' ὁμως
 των ακθοντων καὶ ταις λεξεσιν εις τ8μφα-
 νες ²⁾ τραχυνομενος ἔτως θαρρειν εοικεν ευ
 μαλα ἑαυτῷ καὶ χαιρει καθ' ³⁾ αἰρεσιν ἑαυ-
 τῷ χρωμενος, ὡς αρα τις Αυτοκρατωρ ⁴⁾
 καὶ της ἑρμενειας ανευθυνος ⁵⁾ καὶ μη των
 νομιμων καὶ εθιμων εν λογῷ γενομενος τῷ τε
 παντι δρομῷ τ8 λογ8 καὶ τῷ ηθει καὶ τη
 διαθεσει καὶ προς γ' ετι ⁶⁾ ονομασιν αυτοις,

καὶ F 4

¹⁾ αφροντιστως εχαιν habet Sophocl. Ajax Mast.
 v. 356.

²⁾ Reg. τ8φανες.

³⁾ α: pro lubitu.

⁴⁾ α: exlex: exempla satis multa audaciæ &
 novitatis tam in verbis, quam constructio-
 nibus habet Synesius præfertim in hymnis,
 ubi composita, quæ vix Æschylus aut Ari-
 stophanes ausi fuissent, occurrunt.

⁵⁾ α: εν φροντιδι.

⁶⁾ Cod. Reg. καὶ προσγε τοις in marg. προσγ'

ετι τοις.

καὶ δεικνυσὶν ἐπ' αὐτῆς καὶ περὶ τὴν ¹⁾ τῆς
 γραμματικῆς ἀκριβείαν, ὅσον ἑαυτῷ θάρσει,
 καινίζων τὴν χρῆσιν ἐνθαυτὰ πλεῖν ἢ κατ' ἔθος
 τοῖς πολλοῖς, καὶ μὴ τῶν εἰκοτῶν ἐκπιπτῶν
 διὰ το ²⁾ περὶ ταυτὴν ἀκρὸν τὴν τέχνην.

Καὶ τὰ μὲν κατὰ τὴν γλωτταν ἔτως.
 Φιλοσοφία δ', ὡς εἰρηται, προτιθεται τὸ βίβ
 παντός ³⁾, καὶ διηρημένης εἰς πλείστα,
 πάντων εὖ ἔχει (καὶ ἔ τῶν μὲν ⁴⁾ αὐτῷ
 μετ' ἐστίν, τῶν δ' ἔ καθαπαξ, εἰ καὶ ἥττον
 μετέστιν ἢ κατὰ τὰ ἄλλα). — ἔδ' ἔχει
 τις ⁵⁾ εἶναι περὶ αὐτὰ, ὡς ἀρα τὸδε τίνος
 ὁ ἀνὴρ σπυδαστής ἐστίν, ἢ τὸδε τίνος αἰρε-
 τιωτής

¹⁾ sic Reg. alter: περιττήν.

²⁾ Reg. διὰ το καὶ περὶ.

³⁾ sic Cod. R. Germ. πρῶτος: mallein. σκοπος.

⁴⁾ ἔ τῶν μὲν — τῶν δ' ἔ phrasis bene Græca
 vid. Herod. I, 139.

⁵⁾ τις — ἀρα hæc defunt in Germ. Cod. Reg.
 habet: ἔδ' ἔχει τις εἶναι περὶ αὐτὰ, πῶς αὖ
 ἀποῖ τις, ἀπαλαβομένος καὶ ὀρίσας, ὡς κ. τ. λ.

σιωτης εστι τὸ συνταγματὸς ¹⁾ εἰς αἱ δὴ
 πλεῖστα κατὰ τετμηται τὰ φιλοσοφῶν
 πραγματὰ, ἀλλὰ πάντων ἐστὶν ὡς εἰπὲν
 κοινὸς θιασῶτης ²⁾ καὶ συντελής καὶ μαλι-
 σταγε δὴ τῶν βελτιστῶν τῶν ἀπὸ Ἀριστο-
 τέλους ³⁾ καὶ Πλάτωνος καὶ συνδεσμός τις
 ἀμφοῖν κοινωνίας καὶ διαλλακτικῆς εἰς τὰ νο-
 μιζόμενα καὶ δοκούντα φιλονεικῶς ἀντιθετα
 καὶ ἀπ' ἀμφοτέρων τὰ βελτίω πορίζεται.

Καὶ τοίνυν τῆς φυσικῆς τε ⁴⁾ θεωρίας
 τὸ μέρος τῇ φιλοσοφίᾳ καλλιστ' ἐν μετέσθια
 δεικνύται, καὶ οἷοστέ ἐστὶν ἐνθαυτὰ τριβῆν &
 ἐξῶ καιρῶ, τῆς τε τῶν προτέρων μαλίστ'
 ἀπολαύσας παρασκευῆς, καὶ γονιμὸς περὶ

Ε 5 ταυτα

¹⁾ α: Sectæ v. scholæ.

²⁾ α: Socius (in chorea).

³⁾ Aristotelem & Platonem suos antesignanos
 (ηγεμονους) vocat Orat. π. βασιλ. p. 9. nec
 pauca Platonica Philosophiæ in omnibus
 ejus scriptis vestigia, apparent.

⁴⁾ alias: θεωρίας τῶν ὄντων.

ταυτα οικοθεν ¹⁾), & πολλων δευτερος, καὶ
 ηθικος εστι καὶ δογματικος ²⁾) εἰ δὴ τις καὶ
 αλλος των απο Πλατωνος, καὶ νομιζει μεν
 ενθ'αυτα ὡς αριστατε καὶ κριτικωτατα.

Βακχευει δ' εν τςτοις ταις των κρειτ-
 τονων καὶ ὑπερ την Φυσιν ³⁾) εποπτειας καὶ
 τελεταις, καὶ συνοργιαζει τη περι των ον-
 των ἀπλοτητι ⁴⁾) καὶ τη Δεσποτεια ⁵⁾) καὶ
 τοις ἡγεμονικοις τς νς ⁶⁾) Μυστεριοις.

Αλλος

¹⁾ ο: φυσα.

²⁾ scriptum erat: διγματικος.

³⁾ aliis verbis: ὑπερκosμιοις μυστεριοις, sensus
 est: Præterea vero Idem coelestium divina-
 rumque rerum studio triumphat, initiatus
 non solum arcana Physices scientia, sed
 etiam sacris Christianæ religionis mysteriis.

⁴⁾ sic uterque Cod. malleim vero: ἀδηλοτητι.

⁵⁾ Δεσποτεια alias: Κυριακη επιστημη. —
 Christus enim eximie Kyrios & Δεσποτης
 audit: (hinc: δεσποσυνος εορτη dies domini-
 cus vid. Pachymer L. 12, c. 21.) postea
 Imperator, affinesque adeo ejus ita apella-
 bantur vid. Codin. de Off. c. 2, n. 1.

⁶⁾ suspicor hic esse legendum: Θες.

Ἄλλα μὲν ἐτι καὶ Μαθηματικῶν ¹⁾
 εὐρεσέων ἐπιστημονικῶς εὖ μάλα ἔχει, καὶ
 παντὶ ²⁾ ἐστὶ ταῦτα ἐξ ὧν καταλείπει
 βιβλίων ἀσφαλῶς συλλογιζέσθαι. — Καὶ
 πολυειδῆς ὧν ἔτῳ τὴν σοφίαν πᾶσιν ἀρκεῖ
 τῇ τῆς φύσεως εὐγενείᾳ μάλιστα ³⁾ καὶ τῷ
 κρατεῖ, ἢ τῷ συνεχεῖ τῆς μελέτης καὶ μο-
 νιμῶτε καὶ φιλοπονῶ τῆς ἀσκήσεως. Καὶ
 γὰρ μοι συλλογιζομένῳ περὶ αὐτῶ καὶ σφο-
 δρᾶ ἐπισκοπόμενῳ τὰ κατ' αὐτὸν πραγ-
 ματα δοκεῖ (καὶ ἰσως ⁴⁾ μὲν συν λόγῳ καὶ
 ἰσως δὲ μὴ, δοκεῖ δ' ὁμῶς), μὴ πολυμαθῆς
 εἶναι τις τὰ τῶν πρὸ αὐτῶ ⁵⁾ μὴδ' ἐνσχό-
 λασαι

¹⁾ Germ. Cod. μαθηματικόν.

²⁾ Reg. παντ' ἐστὶ.

³⁾ Sensus hic postulat, ut μάλιστα, si vera sit
 hæc lectio) idem fit ac: μάλλον.

⁴⁾ tota hæc phrasis putida quidem est, at ea-
 dem Nostro adsueta.

⁵⁾ sc. φιλοσοφῶν, cf. Synes. Epist. 103. it. 118.

λασαι πανυτοι τοις εκεινων, ὡςπερ καὶ αλλοι τινες των εὐδοκιμούντων τη παιδείᾳ καὶ σπουδαιων ανδρων.

Καιτοι σχολης απολαυσας εν βιω μαλιστα, ει δη τις καὶ αλλος, καὶ πραγματων ¹⁾ εξω ζωην ανυσας φιλοσοφῳ πρεπυσαν, αλλα ταχυς εστιν, αλλ' αγχινους αλλ' ευφους ἀπαντα της σοφιας καλλιστας καὶ παντοι' ειδη, αλλ' απ' ολιγης κτησεως ²⁾ καὶ πονων καὶ ασκησεως κατα φυσιν ανυσιμωτατος ³⁾.

Κεφ.

¹⁾ ο: ζωην ιδιωτικην, ἰ. απραγμοσυνην Synefius enim recusavit honores aulae imperiique, quo unice suis studiis & comtemplationibus vacaret. Vid. Epist. 97. 103.

²⁾ κτησις hic significat: eruditionis copiam, qua minus quam ingenii indole valuit.

³⁾ (Germ. ανασιμωτατος) ανυσιμος idem ac: ενεργης ἰ. ευτυχης.

Κεφ. Ιθ.

Περὶ Δίωνος ¹⁾. — Agitur hic de Dione Prusæo, etiam Chrylostomo dicto, cujus elegantia & orationis suavitas commendatur.

Κεφ. Κ.

Περὶ Ξενοφώντος. — De Xenophontis, qui cum Platone comparatur, vita, rebusque gestis, imprimis vero de genere dicendi, id est: Styli elegantia ac simplicitate copiose agitur. Haud indignum judicavi hoc caput, quod integrum daretur.

Ξενοφώντα δ' ἐκεῖνον ἐκάλεον μὲν Ἀτ-
τικὴν μελιτταν ²⁾ (οὕτω δὲ περὶ πλείονος

ἐποί-

¹⁾ vid. Synes. Δίων. Unde pleraque hujus capitis judicia desumpta esse videntur.

²⁾ μελιτταν vid. Suidam in Xenophonte. — Musam Atticam eum audisse, refert Diog. Laert. in vita Xenoph. 614.

εποιοῦντο τὴν ἐκεῖν' γλῶτταν ¹⁾ καὶ τὴν
κατ' αὐτὴν ἀνθοφορίαν ἐποθήσαν) ἐπισημει-
οῦνται δὲ τινες τῶν παλαιῶν ὥς αἰετὸς τοσοῦτο
περὶ ἑαυτοῦ φρονεῖν ἐπὶ αὐτῷ, ὥστε καὶ
παρὰ βαλλεσθαι πρὸς τὸν θαυμαστὸν ἔκ-
απῶκνει Πλατῶνα καὶ δειγμὰ ποιεῖνται, ὅτι
δη περὶ τῶν αὐτῶν ἐπιτηδῆς ἐνεχείρησε τῷ
λόγῳ χρῆσασθαι προθέσεων ἐπὶ τῷ Σωκρά-
τει, καὶ πολλὰ περὶ ἐκεῖν' καὶ ²⁾ δι' ἐκεῖν' ³⁾
φθεγγεσθαι ταῦτε ἀλλὰ, καὶ ἀντισυμμοσι-
αζει ³⁾ Πλατῶνι, τὸν Σωκράτην ⁴⁾ σκοποῦν
ἔχων, καὶ πολὺς ἐστὶν Σωκράτης δια πάν-
των αὐτῷ τῶν λόγων, καὶ μὴν ἐν τοῖς τῶν
— τὰ νῆμ νῆλκνῃ νονῆνῃ ὁ ἰστικωφον ἀπομ-

¹⁾ annon. γλυκυτήτα?

²⁾ δι' ἐκεῖν' ὁ: in ejus persona.

³⁾ καὶ ἀντισυμμοσiazει κ. τ. λ. & in symposio
suo (Xenophon) æmulatur imitaturque Pla-
tonem, Socratem faciens convivii Præsidem
(Σκοποῦν ὁ: Μαρτυρεῖ, ἐφεδρὸν, vid. du
Fresne, vel etiam: τέλος.)

⁴⁾ καὶ μὴν at imprimis. vid. Devar. de part. Gr.

απομνημονευμάτων βιβλίοις, αἱ δὲ παν-
των των Ξενοφωντειων εγώγε συνταγμάτων
βελτίω, καὶ πολὺ των κατ' αὐτον αλλων
προεχειν τιθεμαι: εν τούτοις δ' εν τοις απο-
μνημονευμασι, ¹⁾ ὡς απο Σωκράτους πλεῖστα
διαλεγόμενος, καὶ περι των αυτων ὡσαυτως
κατ' ἐκεῖνον ²⁾ δοικε πιστὴν εἰς ποιεῖν τινὰ
τοῖς ακροωμένοις.

¹⁾ ὡς απο Σ. κ. τ. λ. sensus est: in ipsis his
commentariis plurimum usus est Xenophoni,
ad exemplum quippe & in persona Socra-
tis, methodo inductionis & dialogo. δια-
λεγεσθαι quid sit, explicat ipsa Xenophon
Mem. S. 4 L. 6 C. §. 12. — intelligitur
igitur genus argumentandi, quod, ut ait
Cicero, (de inventione Lib. I, 35) per in-
ductionem sumitur, & in ironia maximam
partem (Cic. de orat. 2, 67) versatur.

²⁾ κατ' ἐκεῖνον sc. Πλάτωνα sensus est: & cum
de iisdem argumentis eodem fere modo ac
Plato loquitur, probare videtur se haud
de Socrate mentiri.

Ὡς αὖρ' εἶδε Πλάτων πολλὰ τῶν παρ'
αὐτὸν λεγομένων Σωκράτους καταψευδεταί,
παρ' αὐτὸν πάντα λεγόν, ὥς ¹⁾ εἰώθε τιμῇ
τῇ πρὸς τὸν ἄνδρα, (ἀλλ' ἐστὶν ὡς ἀληθὺς
ἐκεῖνος γ' ἐνὸς), καὶ ἐσυκοφαντεῖται καθε-
παῖς παρ' αὐτῷ Σωκράτης, βέλτιστα λε-
γόν ἀνθρώποις τοῖς κατ' αὐτὸν τῆνικαὐτὰ
ἐκείνοις, καὶ μὴν τοῖς ἐτ' ἐξ ἐκεῖνος μέχρι
δευροῦν ἐἰς ἡμᾶς καὶ μεθ' ἡμᾶς ἐξῆς αἵ πασι.

Καὶ τογὲ ὅλον ἐστὶ δῖον το κατὰ Σωκρα-
τὴν Πλάτωνι, Πλάτων δὲ ἡμῖν τὰ δοκούντα
παρ' αὐτὸν φθάνεται, ἀλλ' ἐστὶν αἱ παρ'
ἐκεῖνος κατ' ἀληθείαν ἐκδεξαμένοις ἀξιοὶ μνη-
μῆτε

¹⁾ ὥς εἰώθε mallein, ὥς εἰώθε: itaque esset: At
vero nec ipse Plato multa de Socrate suo
mentitus est: quæ enim profert omnia vero
simillima sunt & Socratis personæ dignissi-
ma, (quin etiam multa ab ipso Socrate pro-
fecta) nec unquam Socratem nugantem in-
ducit Plato, semper vero utilissima omnes
omnium seculorum homines docentem.

μνηστε καὶ συγγραφῆς, καὶ παιδεύειν δι' αὐ-
τῶν πειράται τὰς ζυντυγχανοντας.

Ὅτι δὴτ' ἐπὶ ταῖς αὐταῖς ὑποθέσεσιν καὶ
Ξενοφῶν ἡμῖν δια Σωκράτους ταῦτα φθεγγε-
ται, ἀλλὰ καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἐξω λογε-
δοῦναι τις ἀν οἶμαι πάντως, καὶ πολλὴν
οὕτως τῆς σοφίας τε καὶ καλογαθίας Σωκρά-
τει ¹⁾ πιστὴν ἡμῖν παρέχεται. Ἀλλ' ἐγὼ
παράβαλεσθαι ²⁾ μὲν Πλάτωνι Ξενοφῶντα
καθαπαῖ, ἐκ ἀνεμεσητον κρίνω, καὶ πολ-
λὴν εὐηθείαν ἢ καὶ μανίαν ἀντικρὺς παρη-
σια καταψηφίζομαι, εἰτις ἄλλως εἴρει, καὶ
ἐδεν

¹⁾ Σωκράτει ο: quod ad Socratem attinet, & in
ejus honorem, in allem tamen: Σωκράτης. —

πιστὴν restitui pro: πιστεῖν.

²⁾ παραβαλεσθαι - - - ο: - - Xenophontem
se comparasse cum Platone; hunc enim sen-
sum populat media forma, & refertur ad id
quod supra est dictum: - - - καὶ παραβαλ-
εσθαι - - - ἐκ ἀπώκνει.

ἔθεν ¹⁾ ἀμφοῖν παραπλησίον ἢ ὅπῃ ἐν ἐγ-
γιστα (πᾶσαν λέγω σοφίαν), οὐ τὴν ²⁾
περὶ τῶν ὄντων θεωρίαν, καὶ ταύτης καθ'
ὅτι ἀν εἰποι τις εἶδος, ἢ τὴν περὶ τοῦ λέγειν
αἰσκήσιν, πολὺ γὰρ ἀνὴρ τὸ θαυμάστῃ
Πλάτωνος πάντα λείπεται.

Ὅτι δὲ καὶ τοῦ καθ' ³⁾ αὐτὸν Ξενο-
φῶντα, λόγῳ πλείστῃ δὴ τίνος ἀξίος Ἑλ-
λησι δοκεῖ, θαυμάσαιμ' ἂν, ὅστις ⁴⁾ ἐκ οἷδε,
καὶ πείθεται γ' εὖ μάλα, τοῦτο μὲν ταῖς
ἱστορίαις καὶ κρίσεσι, καὶ τῇ περὶ αὐτῶν δόξει
καὶ φημὶ τῶν Παλαιῶν, τὸτο δὲ καὶ πειρώ-
μενος αὐτὸς καὶ συγγινόμενος ἀνδρὶ διὰ τῶν
βιβλίων, ὧν ζυνεταξεν, αἱ καὶ φιλοσοφίαι
προσ-

¹⁾ Cod. Reg. ἔθεν γὰρ, id quod melius.

²⁾ τῶν ὄντων θεωρίαν idem est ac alias: τὴν τῶν
θεῶν ἱστορίαν ἢ θεωρίαν τὴν φυσικὴν.

³⁾ τοῦ καθ' αὐτὸν - - - οἷδε: in se ipso spectatum,
nec cum Divino illo Platone comparatum.
mallem tamen sine spiritu legere: αὐτὸν.

⁴⁾ ὅστις οἷδε: αἰτις.

προσέσχηκοτα καλλίστα τον ανδρα δεικ-
 νυσι, καὶ μαλίστα τον Σωκρατικον τροπον
 εν ταις ηθικαις καὶ πρακτικαις κριτεσι, καὶ
 την γνωμην ἑτοιμον, καν ει μη βρυοντα ¹⁾
 δαψιλως, καὶ βαθυν καὶ περινοιαις δικνυ-
 μενον εις τα μη πολλοις προχειρα ζυνο-
 ραν τε καὶ συλλογιζεσθαι, αστειον δ' ὁμως,
 καὶ τς καιρις τυγχανοντα ξαδίας. ετι γε
 μην την Φωνην ησκημμενον κατα Φυσιν ευ,
 καὶ ῥητορικων εκ εξω καὶ πολιτικων επιτε-
 χνησεων. — Και περι το δικαστικον ²⁾ γαρ
 ευθηκτος καὶ δεικνυσι κατα τας ιστορικας ³⁾

Γ 2 συγ-

¹⁾ καν ει μη βρυοντα intellige: ὡς ὁ Πλατων,
 qui ingenii sublimitate & fervore excelluit.

²⁾ δικαστικον κ. τ. λ. probat Theodorus, Xeno-
 phontem in omnibus Eloquentiae generibus
 valuisse: forensi quidem (s. judiciali), deli-
 berativo in concionibus, quæ in Historici
 leguntur (συμβουλευτικῶ), & demonstrativo
 (quod etiam επιδεικτικον audit) valuisse.

³⁾ ιστορικας συγγραφας v: in Hellenicis, ubi con-
 ciones imperatorum refert.

συγγραφας εν ταις δημηγορικαις καὶ αντι-
 θετικαις χρησεται καὶ περι το βουλευτικον ¹⁾
 επιτυχης καὶ πειστικος, καὶ το γονιμον
 εχων, & ευπεριφρονητον, καὶ περι το πα-
 νηγυρικον ²⁾ επαφροδιτος, καὶ ει μη λογο-
 ειδης αμελει, πλειστον ὁμως ὥρας μετεχων
 καὶ ηθες ³⁾ καὶ ξυν τῷ γαληνῷ καὶ ὑπτιῷ
 πομπευει διαιρομενος αμηγετη ⁴⁾ καὶ πυκνε-
 μενος τοις εννοημασι, καὶ τοι γε σφοδρ' ὥς
 & οιδ' ει τις καὶ αλλος αφελεια χαιρων
 φουσειτε

¹⁾ καὶ περι το βουλευτικον κ. τ. λ. α: quod vero ad
 deliberativum genus dicendi attinet, dictio
 ejus erat pollens, & ingenua, & Suadae
 plena. επιτυχης α: επιβολος τε σκοπας, idem
 fere ac, quod Xenophon habet, (Mem. Soc.
 4, 6, 15.) ασφαλης.

²⁾ το πανηγυρικον e. g. in aureo illo Agefilai
 elogio.

³⁾ ηθες (opp. παθος fortiores affectus. vid. Lon-
 ginum it. Quinct. 11, 1. it. Aristot. Rhet. 2.

⁴⁾ sic uterque Cod. α: ubique.

Φυσεῖτε καὶ κατὰ κρίσιν επιτηδεύετε, ὥς αν δὴ
καὶ μετὰ ¹⁾ σκηνῆς τινος ἐνταυθεν καὶ δρά-
ματος το πειστικόν· μαλιστα διοικεμένος,
καὶ δεινότητι χρωμένος ἐν ἀπλαστῷ ²⁾ το
φαινομένον καὶ ἀπραγματευτῷ τῇ χρῆσει.
ἀξιώματος ³⁾ δὲ καὶ ἀκμῆς· ὅπως αὐ-
τῷ μέλει καὶ τετο δὴ μαλιστα μὲν, ὥς
εφην, αὐτῷ κατὰ φύσιν. ἀλλὰ δὴ καὶ τογε
πλεῖστον ἰσως ἐκ ἀρεττορευτον ⁴⁾, ὅδ' ἀνευ
ἐστὶν ὑποκρίσεως καὶ μεθοδὸς κατὰ σκοπόν
ἀνυσιμῶς ἐχόντα. Καὶ ἰσχνος ⁵⁾ δὲ ὢν, μα-
λιστα γοργότητος πανυτοὶ καὶ ἐντρεχειας
ἀλλοτρίος ἐστὶ, καὶ ἥκιστα τις ἐν τοῖς αὐ-

G 3

του

¹⁾ μετὰ σκηνῆς - - - Suadam suam ut pluri-
mum vestit persona dramatis & dialogo.

²⁾ το φαινομένον (sc. κατὰ) ὡς: ut apparet prima
specie.

³⁾ ἀξιώματος ὡς: οὐκ, ὑψος, v. σεμνοτήτος.

⁴⁾ Germ. ἀριτορευτον.

⁵⁾ idem ac nuper: ὑπτιος.

του τοσοις ¹⁾ καὶ τοσοις ὅτιεν περιβεβλη-
 μένον ὀφεται, εἰδ' ἐκ περιοδικῆς συστροφῆς
 στρογγυλεῖσθαι πῶς ἰκνύμενον. — Ἀλλὰ
 καθολὰ δια πάντων αὐτῷ το ὑπτιον ἐνθυ-
 φορῶμενον ἱλαρῶς ὁραται. καὶ ὁ μὲν λόγος
 αὐτῷ τοιῆτος.

Οὐκ ἀνικάνος ²⁾ δὲ ὢν ἐν πράγμασιν,
 εἰδὲ κατὰ τὰς ἄλλας τῶν τῆνικαυτὰ φιλο-
 σοφον-

¹⁾ τοσοις καὶ τοσοις ὃ: quotquot etiam numero
 sint Xenophontea scripta.

²⁾ ἀνικάνος non bene Græcum est, (contra ἀνι-
 κᾶτος si sensus ferret s. ἀνικητός ὃ: invictus,
 indefessus,) compositum ex α (particula ne-
 gante) & ἱκάνος vertamus igitur: Præterea
 idoneus sane fuit Xenophon rebus agendis,
 nec similis (κατὰ) ceteris sui temporis So-
 phistis, qui in concionibus virtutem vendi-
 tabant. ἐπιδεικνύσθαι egregie de iis qui oratio-
 nes (ἐπιδείξεις, s. μελετήματα) de locis com-
 munitibus ostentationis habebant causa. de vir-
 tute Xenophontis militari vid. Ælian 3 Lib.
 17 Cap. & Diog. Laert. 2. §. 6. mebi (

σοφοντων, εν λογοις επιδεικνυμενων την πο-
λιτικην αρετην. ποθεν, ος γε καὶ στρατηγι-
κωτατος αυτοχειροτονητος ¹⁾, δεησαν ευ-
μαλα, καὶ καρτερικος ²⁾ των μυριων ηγει-
ται, καὶ διασωζει ³⁾ τη Ελλαδι τες ανδρας.
Φευγων ομως διεγενετο ⁴⁾ το πλειστον τς
βις τα πραγματα, καὶ ⁵⁾ απολιτευτος
μαλιστα τη πατριδι δια τυχην, η μη κα-
λως

¹⁾ αυτοχειροτονητος ipse enim Xenophon, Cle-
arche occiso, & Græcis in summas angu-
stias coactis, imperium capessabat, exerci-
tumque reduxit. de itinere hoc vid. ipsum
Xenophontem in Anabasi. Diodorus tradit,
ex 10000 Græcis 8800 in Joniam auspicio
Xenophontis salvos pervenisse.

²⁾ Reg. καρτερος.

³⁾ διασωζει κ. τ. λ. v. incolumes Græciæ (non: in
Græciam) reducit servatque viros, cf. An-
nam Comnen. p. 287, 405.

⁴⁾ Germ. διεγινετο.

⁵⁾ idem ac alias: απραγμων, ιδιωτης.

λως χρησάμενος Αθηνησι 8α ην ήδυσ ¹⁾ όρασ-
 θαι, 8δ' ειχεν 8δ' αυτος ήδεως όραν ²⁾ την
 πατρίδα. τοι γαρ 8ν καί αποδημος διεβιωτο
 πλειον καί 8 πολλα τοις ³⁾ οικoi δηλος
 εστιν ευνης ων. — Φιλολακων δε καί Φιλα-
 γησιλαος μαλιστα καί πολυς εραστης ⁴⁾
 εκεινης, α' καί ζυνεβιωσε πολλ' ετη ζυνων
 ήδιστα χρησιμος ων τ' ανδρι καί μηδεν ήτ-
 τον, ως αυτος φησι ⁵⁾, χρησιμον αυτον
 εχων

¹⁾ Athenienses enim irati Xenophonti, quod
 cum Lacedaemoniis contra Persas fecerat,
 publicaris ejus bonis, eum in exilium eje-
 runt, vid. Diog. Laert. 2 Lib. 6 C. §. 7.

²⁾ sic εχθιστον όραν habet Sophocles Ajax. Ma-
 stig. 340.

³⁾ τοις οικoi sc. πραγμασι, quam enim parum
 probaverit instituta suæ patriæ, hoc satis lu-
 culenter ostendit in libello de republ. Athen.
 inscripto: ubi Laconicis rebus laudatis, pa-
 trias vituperat.

⁴⁾ Reg. εργαστης, vitiose, cf. Diog. ibid.

⁵⁾ ως αυτος φησι vid. Xenoph. in Agesilao.

εχων εις παντοιων αρετην εαυτω καὶ ¹⁾ & δη
 προς το της σωματικης χρειας αφροντι-
 στον· ωνατο δ' αγρα δωρεαν ²⁾, & πολυ-
 ταλαντον ομως φορην εκιθεν, αλλ' αρετσαν
 αμελει τω ηθειτε καὶ τω βιω καρπιεμενος.

Κεφ. Κα. —

Περι της βιβλιας 'Ερμογενους της περι με-
 θοδου δεινότητος. ³⁾

Quam Hermogenes (intellige Tar-
 sensem Rhetorem) & Aristotele fuerit in-
 ferior,

¹⁾ καὶ & uterque Codex sed vitiose legebat.

²⁾ δωρεαν sic restitui lectionem corruptam:

ωνατο δ' αγρα δωρεας, constat enim Xeno-
 phontem a Spartanis publice donatum fuisse
 agro Elidis dicto: Scillunte. Diog. Laert. 2,
 6, §. 7. postea vero temporis, alium emp-
 tum agellum, Dianæ sacravisse. Diog. ibid.
 §. 8.

³⁾ copiosiore titulum adfert Fabric. b. G. XI.
 p. 219. de Hermogene vid. ib. XIII. 628.

ferior, & a proposito suo consilio aberraverit, ex ipso ejus de vi dicendi libro, ostendit.

Κεφ. κβ & κγ.

Περὶ τῆς ἐν τῇ Μαθηματικῇ ἐπιστημῇ
αστασιαστῆς — καὶ περὶ τῆς ἐν τῇ Φυσικῇ
θεωρίᾳ αβεβαιοῦς.

Etsi omnia, quæ Mathesis docet, ita
vera & certa sint, ut alia esse nequeant;
tamen haud raro Mathematici Græci tam
a Barbaris (Chaldæis & Ægyptiis) quam
a se invicem dissentiunt; cujus rei Theo-
dorus hanc rationem adfert: quod alteru-
tri contemplationibus puris neglectis, ma-
teria fallaci & sensibus decepti, judicia a
vero discrepantia formarint ¹⁾ — Tum
sectas

¹⁾ debuisset, me judice, Theodorus hanc alte-
ram rationem, cur Astronomi Barbari
a Græcis

sectas & placita Physicorum perlustrans in
 exemplo profert: Chrysippos, Theo-
 phraſtos, Empedocles, Democritos, Ana-
 xagoras, Anaximandros, Leucippos, He-
 raclitos, imprimis vero Ariſtotelem & Pla-
 tonem, quorum alii ab aliis diſſentiunt.
 Cauſam vero hujus repugnantiae adſcribit
 partim novitatis & gloriae ſtudio, partim
 ipſorum corporum naturae, quae varias for-
 mas induta oculos ſæpiſſime fallat.

Κεφ. κδ, κε & κς.

Ὅτι δια την προς Ῥητορικην πολεμον αι
 διαλογοις ο Πλατων χρηται, καὶ ὅτι δια
 την προς Πλατωνα μαχην σπεδαζει Αριſτο-
 τελης περι την Ῥητορικην.

Quem-

a Græcis diſſentiant, attuliſſe, quod alii aliam
 Sphæram habuere, alioque modo Aſtrorum
 ſigna finxere.

Quemadmodum Plato dialogo & inductione ad Socratis exemplum, ut Sophistas eluderet ac confunderet, usus est; ita Aristoteles, quo a Platone differret, & novam argumentandi rationem (διαλεξιν) introduxit, & artem Rhetorices constituit: eo vero nomine Aristotelem Platoni præfert, quod ille veritatis magis quam artis studiosus dictionis flosculos, Philosophia quippe indignos, respuat, nec unquam cavillationibus & argutiisque lectorem offendat.

Κεφ. κζ' & κη.

Θρηνοὶ ἐπὶ τῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ, καὶ περὶ τῶν κατ' αὐτὸν συγγράφοντα.

Exorsus ab hoc dicto: ἅκ' ἐστὶν εὖρει βίον ἀλυπὸν ἐν ἡδονῇ, deplorat vitæ humanæ miseriam fortunæque, quam variis modis

de-

depingit, inconstantiam: denique de sua
ipfius vita fatisque Scriptor ea narrat, quæ
fequuntur:

Και μὴν πεπεισμαι ¹⁾ γ' αὐτος
ἐγὼ γ' ἐπ' ἐμαυτῶ, χρησάμενος ὅτως ἡμεν
καὶ χερσὶ τῆς τύχης, ἠδὲ καὶ ἐσθλοῖς,
καὶ ἐκ ἀκυμανταγε μοι καὶ κατὰ γαλη-
νῆν ²⁾ ὁμαλῶς ἐξ ἐτι παιδὸς ὁ πλεῖς ὁ αὐ-
τος τῶ βίῃ, ὅδ' ἐξ ὅρις τὴν ἀρχὴν εὐθύς,
ἀλλὰ πονηρῶς μὲν ἐσχον ἐκ προοιμιῶν ὁμῶς
ἀρα, καὶ τεταλαιπώρηκα τῇ παιδείᾳ τε καὶ
τῷ ³⁾ λέγειν εἰκοσι γενομένου ἐτη καὶ πρὸς
τὰ μὲν ἔκων, καὶ ὁ ποθὸς ἦγε εὐ μάλα, τὰ
δὲ καὶ ἀκὼν ἐκ ἐχων ὅτῃ καὶ χρωμῆν ⁴⁾
ἀλλῶς,

¹⁾ quæ in hoc capite Theodorus de sua ipfius
vita narrat, aptiffime congruunt cum iis,
quæ commemorat Niceph. Gregoras L. 7.

²⁾ fic Proclus in Hymno Minervamorat: *ὁδὸς
βιοτῇ πλωόντι γαληνισώντας αἰτῶς.*

³⁾ εἰ: eloquentia.

⁴⁾ Cod. Germ. *χρωμαί.*

αλλως, καὶ μοι τῷ ποθῶ¹⁾ γίγνεται,
 (πῶς ἀν εἴποι τις)²⁾ ἔρμαιον τὰ κ' τῆς
 τυχῆς, καὶ συνῶν τῆνικαυτὰ ἐγῶγε λογισ-
 μοις πλείστοις δυσέλπιδος περὶ τῶν κατὰ τὸν
 βίον ἐντευθεν ὅλως ἐφερομένη, καὶ προσειχόν
 ευμαλα τοῖς λόγοις, καὶ τῇ περὶ τούτων
 ἐπιμελείᾳ τὰ λυπρὰ ἐκφρίζον (εἰωθὸς
 ἔτῳ γίγνεσθαι, καὶ πειθεσθαι πᾶς ἑτοιμός,
 ὅστις ἀρα πεπειραταί), καὶ χρηστοτέρος
 ἐγγιγνομένην ἐλπίδων, καὶ μετ' ἑ πολλὰς
 χρόνους ἐκ ἀπονῶς τε καὶ ἀλυπῶς σταδιοδρο-
 μήσας τῷ βίῳ τε καὶ τῇ παιδείᾳ, παρὰ δο-
 κῆσιν ἰσως αὐτῇ μεταβάλλω τὰ τῆς βίης
 δυσχερῆ, καὶ τοῦ δὴ θαυμασίον ὑπὸ τῷ αὐτῷ

Δεσπο-

²⁾ α: phrasis Theodoro solemnis, latine diceret:
 mirabile dictu!

³⁾ sensus Theodori hic est: "tantum mihi in-
 erat literarum studium, ut adversam ipsam
 fortunam, quæ me ab alio vitæ genere pro-
 hibebat, pro lucro habuerim."

Δεσποτῇ ¹⁾ καὶ μηδὲν μηποτ' ἐναλλαξας,
 οἷα γιγνεσθαι κατ' ἀνθρώπους εἰωθεν ὑπ' ἀν-
 τιπαλῶν ἀλλήλοις δεσποτῶν τῆς ἀρχομε-
 νῆς, ὥς τὰ πολλὰ νυν μὲν πράττειν εὖ, νυν
 δὲ τὸναντιον, ἢ καὶ ἀναπαλιν πᾶσα ἀναγκή,
 ἐκ χαλεπῶν ἀρα πρὸς εὐετηρίαν μετατιθεσ-
 θαι, τῶν ἐναντιῶν εἰς τὰ ἐναντία ἀγοντῶν
 πνευμάτων.

Ἀλλ' ἐμοιγε κἀντούτοις ὁ χρόνος καί-
 νεργος ἐτι, καὶ τὸτο γὰρ εἴθισται τῇ φορᾷ
 τῶν πραγμάτων καὶ τοῖς τῆς τύχης εἰς
 πάντα μετακλίσεσι — καὶ κατὰ τὸν αὐ-
 τὸν Δεσποτὴν ἐν προοιμίοις εἶχ' ἡδεὼς ἀψα-
 μένος τὴ βίῃ καὶ τριψας ἔτω πρὸς βραχὺ,
 καὶ κατ' ὀλίγον ἐτῶν ἀριθμὸν, ἐπεὶτα προσ-
 λαμβανομαιγὲ Αὐτῷ, δοξας ὅτι ποτ' ἠνυ-
 κεναι, περὶ τῆς ²⁾ λόγῆς — καὶ πλεῖν
 ἴσως ἢ κατὰ πολλὰς ἐτ' ἐλπίδας ἐν τῆτοις
 ὑπο-

¹⁾ ο: Imperatore, Andronico Palæologo.

²⁾ in historia & literis.

ὑποτεινῶν ἐξ ὧν φθασας εμαυτε πειραν δε-
 δωκα, καὶ το μεν πρωτον ην εμοι λογων
 κλεος αιτιον ευμαιρειας εις τον βιον ὑπ' ακρας
 φιλοκαλιας ¹⁾ Δεσποτικης καὶ προθεσεως
 ευγενεος περι την σοφίαν καὶ της εραστιας
 της σοφιας καὶ πολυ λειπομενε ²⁾ των κατ'
 αυτην αγαθων. ταδ' ἐξης δε εχω λεγειν ισως
 'ραστα ευλαβεμενος καὶ φευγων, ὡς εικος,
 αδραστειαν, ὡς πειραν εμαυτε δεδωκα
 περι τα κοινα τῷ Δεσποτῇ, ὅπως επεδιδε ³⁾
 μοι τα της αγαθης τυχης ζυνεχως εκειθεν
 ὁσημεραι, καὶ προχωρει παντα τροπον εις
 αμεινον ὁσημεραι, καὶ προχωρει παντα τρο-
 πον

¹⁾ φιλοκαλιας, φιλοκαλος ο: studiosus artium
 & literarum elegantiorum cf. Geopon. pro-
 oem. p. 6. Plin. Ep. 3, 7, 7. απειροκαλια:
 ignorantia bonarum rerum & artium.

²⁾ ο: ποθεντος, ερωντος.

³⁾ επιδιδοναι crescere, augeri.

πον εἰς αἰῶνον μέχρι καὶ ¹⁾ νυν (Θεὸς δ' εἴη
 μοι καὶ περὶ τῶ μελλοντος εὐμνηστε καὶ
 ἰλεως) καὶ πομπὴα δοξῆς καὶ πλεττῶ δοῦναι
 παντοθεν, καὶ κοινωνίας ²⁾ γενεῶ τῷ Δεσπο-
 τη περὶ τὰμα φιλτάτα, καὶ κηδὴ σεμνά
 καὶ πλεῖστα, καὶ κοινωνίας μαλίστα περὶ
 τα πρακτεῶ, καὶ ὅλως ἐν αγαθοῖς τε καὶ
 δυσχερεσὶ καὶ κατ' ἀμφο γὰρ ζῆν καὶ ζῆν-
 ελαγχανειν τῶν ἀπο τῆς τύχης καὶ τῶν
 πραγμάτων πᾶσα ἀναγκή. Καὶ μοι ἐδω-
 κεν ὁ θεὸς ἀπολαύσαι φιλανθρωπίας καὶ φιλο-
 καλῶ Δεσποτῶ καὶ δοῦναι κοινὰ πρὸς αὐτὸν
 εἶναι κατὰ τὴν γνώμην καὶ βίῃ προθεσιν,
 καὶ αἰετὶ πειρᾶν διδῶς αἰετὶ πλεῖον εἶχον εἰς
 δευροῦν

¹⁾ apparet igitur, hæc scripta esse a Theodoro
 nondum exule.

²⁾ κοινωνία γενεῶς οἰκῆδος: Imperator enim suo
 nepoti filiam Theodori, Irenen, despondit,
 vid. Niceph. Greg. L. 7.

δευρο καὶ ἀπεφερομένην ἐκ βελτιστῶν βελτίω
 τοιγάρην ἐπὶ τῶν κοινῶν ὑπ' αὐτῆς προβλη-
 θείς εἰ δὴ τις καὶ ἄλλος ὑπ' ἄλλης Δεσποτῆ-
 ποτε, καὶ λεγόντων ἄλλοι καὶ λεγέσθιν ἰσως,
 καὶ λεξέσθιν, καὶ μοι φειδῆσθαι γε παντ' εὐλογον
 καὶ μάλιστα περὶ τῶν ἔτῳσι δηλῶν. ἔτω
 δ' ἐν ἔχων ἀναγκὴν πᾶσαν εἶχον εὐτε πρᾶτ-
 τοντός τε Δεσποτῆς κοινῶς καὶ αὐτός πρᾶτ-
 τειν εὖ, καὶ δυσχερεῖα πραγμάτων χρωμένῃ
 καὶ αὐτός ἀηδῶς εἶναι καὶ βίβιν ἐν κινδύνῳ.

Pergit deinde describere, quam male
 imperium Byzantinum sit affectum ab hosti-
 bus, (τῶν ἐκ γειτονῶν ἐχθρῶν, καὶ πορρω-
 γε μὲν, καὶ οἰκοὶ φαυλῶν καὶ ἀλιτηριῶν
 ἀνδρῶν) quantamque partem hujus calami-
 tatis ipse ceperit, amicus quippe & affinis
 Imperatoris: denique testatur, se, cum nulla
 vitæ conditio suis careat incommodis, longe
 præferre privatam, quam olim degerat,

vitam, honoribus molestis, quibus nunc frueretur.

Κεφ. Κθ.

Περί τῶν ευμεταβλητῶν κατ' ἀνθρώπους.

Cum omnia humana imprimis de futuris judicia incerta ac dubia sint; sapientia Heracliti & Scepticorum schola laudatur.

Κεφ. λ' & λβ.

Περί τῆς κατ' ἀνθρώπους ἀμαθίας, — καὶ ὅτι οὐκ ἐστὶ τοῖς ἐν τῷ σώματι τελεία καταληψίς περὶ τῶν ὄντων.

Pleraque erronea hominum judicia ipsi gloriæ studio & Philautiæ tribuit: dein exemplo ebriorum probare vult, rationem idearum (τελείαν καταληψιν) corporis materiæ haud inesse.

Κεφ. λβ' - λε'.

Nullius momenti.

Κεφ. λς'.

Ὅτι καὶ ἐν μικροῖς τινες ἀγαθοὶς εὐγνωσ-
νές εἰσι, καὶ περὶ τῆς Βασιλεως ἐνθαυτά.

Quantopere Reges vel minimis bene-
ficiis sibi alios devinciant, exemplis probat:
tum gratissimum suum animum, erga Im-
peratorem (Andronicum Palæologum) cu-
jus beneficiis auctus ornatusque fuerat,
testatur.

Κεφ. λς' - μα'.

Θρηνοὶ ἐπὶ τῇ τῶν Ῥωμαίων πραγμάτων
ἐλλατῶσει.

Quam late olim patuisset Romanum
imperum, docet, deplorans miserrimam

Byzan-

Byzantini Regni conditionem, mentione
 simul facta honorum & legationum, qui-
 bus ipse, cum gratia Imperatoris valeret,
 functus fuerat. Tum de monasteriis agit:
 quam magnifice eleganterque instituta hæc
 piæ quietis templa olim fuissent, quam
 pulchre ornata & bibliothecis instructa,
 copiose diserteque describit,

Κεφ. μβ. μδ.

Ὅτι σφωδρα ἡδυ, ἢ τῆς κτισσεως, καὶ τῆς
 οὐρανης καὶ τῶν κατ' ἔρρονον ἐποπτεια. —
 καὶ, ὅτι ἡδιστον θεαμα, ἢ θαλαττα.

Latissimis imaginibus describuntur
 admiranda illa spectacula, quæ in genere
 rerum natura, nominatum alma terra, &
 augusta cælorum facies, sensibus pariter ac
 menti offerant. Tum pulcherrima maris
 tranquilli species hisce verbis depingitur:

H 3

Αλλ'

ΑΛΛ' αρα δη καὶ το της θαλλαττης ¹⁾,
 ἡδιστον κομιδη θεαμα, ὅτε φριττει ²⁾ γα-
 ληνιωσα, καὶ ὑπτιαζουσα ³⁾ διαλλαττεται
 ταις ακταις καὶ μετ' ειρηνης ασειστωστε
 καὶ αψοφητι προσφερεται ἡ τεως βαρυ-
 βρομος ⁴⁾ (ἐκ των ποιητικων λογων) καὶ
 σφο-

¹⁾ sine dubio Theodorus hic respicit Bosporum Tracicum, quem eodem fere modo describit Gillius Lib. III, Cap. 10. "mare partim tranquillum violaceo, cæruleoque colore purpuruscens ad litora adludere, amœnissime quiddam exhibere, partim inurmure sonans fluctibus efferatum lapillos & conchas & algas provolvere."

²⁾ φριττει Alc. I. Lib. 4. φρικη εἰ: προοιμιον κυματος Eustath p. 665. — επιφριττειν de mari dicit Alciphron I, 1. cf. etiam Homer. Iliad K. v. 63. — Germ. habebat: σφιττει.

³⁾ annon. προσαγαττεται sic: Alciph. I, 1.

⁴⁾ βαρυβρομος Homerus: πολυφλοισβος.

σφοδρα αγριαινεσα ¹⁾ καὶ καταβροντῶσαι
 ταις ακοαις, καὶ τας οφθαλμους εκτρε-
 πῶσαι τῷ φοβερῷ καὶ πανταπασιν απελα-
 στος τε καὶ ακαπτος, ζωφρονεσα κεχυμενη
 χαριτος ειρηνικης θεατρον, καὶ φιλανθρωπα
 μεταλλαττεσα ²⁾ δραματα, μικρυγε ακι-
 νητεσα καὶ προσπλεκομενη τοις αιγιαλοις
 ατεχνως ανηκοῶ φλοιςβῶ, καὶ ὡςπερ δη
 τησιν ηπιωδεσιν αμυχαις επιδραττομενη καὶ
 κατα της αμμου ³⁾ σιωπαλα κοπτεσα, καὶ

H 4

προς-

¹⁾ αγριαινεσα Himerius: ζοφον εχει το προσω-
 πον, οταν αγριαινη ταρασσομενη τοις κυμασι,
 vid. Photium p. 614.

²⁾ μεταλλαττεσα - - - metaphora sumta ab
 histrionibus, qui pegmata sua & machinas
 sæpius mutant, ut nova spectacula Specta-
 toribus præbeant.

³⁾ της αμμου ε: & levissimo murmure mare
 (cum undæ refluxu revocantur a litore) ver-
 berat arenam, decenterque alludit ripis,
 idem

προσπαιζουσα, καὶ προσβαλλουσα ζυν ὥρα
 δὴ τινι καὶ πάλιν νοστιναι ερωτικαῖς δὴ τισι
 ταῖς κοινωνιαῖς, πολὺ τὸ τέρπον εχουσαι,
 καὶ πάλιν τινὰ τὸν πόθον τοῖς ὀφθαλμοῖς,
 ὥς ἀν δὴ καθορᾶν καὶ τὴν ἡδονὴν αὐτοθεν ἐμ-
 ποισταί· τῖς γὰρ ἐξ ὑπερτερῶν ὄρων ¹⁾, τῖς
 δ' ἐξ ἰσοπεδῶν, & μαλακῶς τοῖς κηλεῖται καὶ δια-
 χεῖται πῶς αὐτῇ, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ²⁾
 ἐπιβαινει καθαπαξ ἐρραστῶνευμένως καὶ
 συμφυεται, καὶ πᾶσαν ἀκυμάντος ἐπεισι,

πνευ-

idem vero æstus tempore recurrit vinculo
 quodam amoris allectum. — cf. Hymn.

Orph. εἰς θαλασσαν:

¹⁾ Cod. Germanensis habet ὄρων ὃ: quis cum
 vel de elatis montibus, vel ex planis campis
 (mare prospiciens) non valde gestiat. at lec-
 tio ὄρων multo sanior videtur.

²⁾ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπιβαινει: poetica dictio, ut
 etiam hæc sequens: στᾶλλομενος τοῖς ὀφθαλ-
 μοῖς ὃ: oculis spectator incedit & peragrat
 tranquillam æquor.

πνευματι καρδιακης ¹⁾ ευφορίας αλυπω καὶ
 γλυκυθυμιας πομπευων καὶ στελλομενος τοις
 σμυασιν θρια; καὶ δι' ευπλοιας αυτων εκ
 απονον μονον, αλλα καὶ πασης εν απολαυ-
 σει καὶ μετδσια τρυφης, καὶ διαθεσεως ευ-
 συμβλητε τη ψυχῃ. Και μην καὶ ὅπως
 αρα ποτ' εχοι καὶ ἰλαροτητος δηλαδη καὶ
 οργης καὶ ταραχωδης ἡ θαλαττα φρυαγ-
 ματος καὶ σεισμων, εκ αμικτα τα κατ'
 αυτης εποπτειαν προς τη ἡδονῃ, καὶ θαμ-
 βος δητινος καὶ τε μεγαλοις δη πασιν επι-
 πρεποντος σεμνε. καὶ εἰσω ²⁾ συστρεφει,
 καὶ τοις καθορῳσιν εν εκχυσει τρυφης τον ³⁾
 νεν ὁμως βαθη κρυπτεσα της φυσεως εκ

Η 3

εὐληπ-

¹⁾ καρδιακης suspectum videtur, pro quo opta-
 riim legere γαρ δια της.

²⁾ καὶ εἰσω δι' καὶ εν βαθει κυμαινει.

³⁾ τον νεν inendam hic suspicor, quid si lege-
 remus, elemento uno mutato, τον ῥεν?

ευληπτα πῶς ὁδ' ανευποπτα ¹⁾, ὁδ' οἷα μετ'
ευκολιας τῇ χρησεί των οφθαλμων καὶ τοις
λογισμοις καθαπαξ εκκειμενα, αλλ' αιδεσ
αυτοθεν καὶ θαυμασμων αξιζμενα, καὶ μη
ῤαστ' ευπεριφρονητα προς την ευτυχιαν ²⁾
καὶν ει πανυτοι το γαληνον επανθει ³⁾ τῇ
κίνη-

¹⁾ Reg. Germ. ὁδ' ανευποπτα ὁδ' οἷστα vi-
tiofe.

²⁾ προς την ευτυχιαν quid hoc sibi vult, addu-
bito, potuerit sane quis interpretari: non
est quod contemnas mare, propter utilita-
tem, quam parat, at quam frigide! ausim
igitur in mente certe legere (ut mox intra
Noster habet de ipsa eadem re ὑπ' ευχο-
λιας . . .) προς την ευκολιαν ο: nec est,
quod mare (licet mitis & facilis ejus facies
arrideat) vilipendeas. — ευκολια ο: το ρα-
διον, καὶ γλυκυ καὶ κρινον.

³⁾ επανθει (Reg. επανθη) eleganter de hilari &
sereno vultu: sic ερυθρημα επανθειν Lucian.
Imag.

κίνησει αὐτῆς, καὶ χαρίτες ¹⁾ ἐορτασίμοι
 τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀπ' αὐτῆς ἀπαντῶσιν, ἀλλὰ
 δεῖ καὶ ἔτι τοῖς ἐποπτεύουσιν αἰδῆς αὐτῇ,
 δεῖ θαμβῆς, δεῖ λογισμῶν σοφρωνικῶν ²⁾, ὥς
 ἐπὶ καλλίστῃ, μετ' οὐκ ἄν τινος καὶ μεγα-
 λοφυσίας, θαυματος.

Κεφ. μβ.

Ὅτι εἰκάζειν ἂν εἴη τῆς ἐν τῷ ἰλαρῷ συνον-
 τας σεμνοτητι τῷ τῆς θαλαττῆς ἐν γαλήνῃ
 θαυματι.

Speſtaculo æquoris jucundo ac augu-
 ſto comparatur ſerenitas illa cum gravitate
 & majeſtate juncta, qua clementum Prin-
 cipum facies relucens & oculis videntium
 ſua-

¹⁾ ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς τὰς χαρίτας Alciph.
 L. 3, 1. — τοῖς ὀμμασι χαρίτας ἐπιχορευ-
 εῖν Ariſtænet I, Ep. 10.

²⁾ λογισμῶν σοφρωνικῶν οἱ: Σοφρωνικῆς, αἰδῆς
 modestia & reverentia opp. ὕβρις.

suaviter arrideat, & animos admiratione percellat. Verba contextus hæc sunt:

Εγώ γε τοι πολλάκις κατ' εμαυτον
 εικασας μεμνημαι τες εν μεγαλοφρονι καὶ
 σεμνῳ καὶ σεβασμῳ πληρεὶ καταστηματα
 χαριεντας καὶ γλυκαινοντες, καὶ ἡδεις καὶ
 αστειες τῷ ¹⁾ κατα την θαλατταν αὐτῷ
 πραγματι: ἥς επιπολαζει μεν ἡ φαινομενη
 ῥαστωνη καὶ απαντα ταις οψεσιν ενιοτε καλ-
 λιστα προσηνης, αποφαινει δ' ὁμως συγκρα-
 τος αὐτῇ θαμβους αναγκη, καὶ τες ὁρων-
 τας πραττεσθαι προσεχειν ευ μαλα τον
 νεν, ὡς αρα δη μεγαλοφνει τινι ζυντυγχα-
 νοντας των οντων ²⁾ χρηματι καὶ θαυμα-
 ζειν αξιω. Και γαρ εκ αν τις (εμοι δοκει)
 εξω λογῳ παραβαλλειν εχοι τες ειρημενδς
 ανδρας αὐτῇ: ες κατακαλλυνει ³⁾ μεν ἡ
 φαι-

¹⁾ τῷ κατα τ. θαλ. ο: τῷ θαλαττης χαριτι.

²⁾ των οντων ο: των παντων f. rerum naturæ.

³⁾ Cod. Reg. κατακαλλυνει δ. εὐκατακαλλυνει

φαινομένη καὶ προχειρος ¹⁾ εντυχειν ὥρα,
καὶ το μελιχον, καὶ προσηνες καὶ καθοραν
ευκοινωνητον καὶ χρησθαι, ογκοι ²⁾ δ' ὁμως
καὶ μεγαθυνη συγκριναμενον το μεγαλοφυνες
καὶ τιμιον καὶ ³⁾ αιδοιον, καὶ μηδ' ὁλως ὑπ'
ευκολιας ⁴⁾ ευπεριφρονητον.

Και της αμφοτερων συμπλοκης ⁵⁾ τε-
λεωτατα ⁶⁾ το παν καθισταται τη φυση
ὡςπερ αρα τοις μυσικοις εχει, καὶ συντιθε-
ται ⁷⁾ τα εκ ⁸⁾ βαρεων καὶ οξεων, συμπλε-
κομε-

¹⁾ προχειρος εντυχειν ὥρα idem ac alias: το
κοινωνον.

²⁾ ο: μεγαλυνει.

³⁾ ο: majestas, augusta species: eo sensu etiam
apud Homerum hoc verbum occurrit.

⁴⁾ ὑπ' ευκολιας ο: propter mitem & facilem spe-
ciem, vide quæ supra sunt notata ad πδ'

⁵⁾ (εκ) συμπλοκης ο: κρασσεως.

⁶⁾ sic uterque Codd.

⁷⁾ sic emendavi pro: σκοτιθεται.

⁸⁾ εκ βαρεων κ. τ. λ. locus similis exstat Lib.
Sapientia c. XIX, v. 19.

κομενων εν λογω συμφωνω διαστηματα καὶ
 συστηματα, καὶ μὴν ἐτι καὶ το τελειον ¹⁾
 παρ' αυτοις επικληθεν οντως συστημα, καὶ,
 ὁ παντας φερε καὶ συνιπτει τας λογους εν
 ταις κανονικαις της επιστημης κατατομαις,
 ἐξ' αμφοτερων αρα των ακρων ²⁾ ὁρων καὶ
 προς

¹⁾ το τελειον κ. τ. λ. *τελειος* in genere id dici-
 tur, quod in suo genere optimum & per-
 fectum est: hic vero *τελειον συστημα* sine
 dubio intelligendum est, quod alias Harmo-
 nia dictum omnes consonantias in se conti-
 net: quæ tonorum intervalla, cum in Octa-
 cordo maxime inveniuntur, factum est, ut
Lyram octacordam pro Systemate perfectis-
 simo & pro fundo Musices Pythagoras cum
 Schola sua habuerit, vid. Nicom., man.
 Lib. I, p. 17. Plutarch de Musica t. 2,
 p. 1145 & 1139. Aristot. probl. 19,
 t. 2, p. 763.

²⁾ ακρων ὁρων - - - ο: λογων εναντιων "ab illis
 duabus vocibus, quæ extremæ sonant, &
 a sibi in Musica, longissime distantes (scrip-
 tum

προς ἀλληλεγγυε πορρωτάτων, δια τῶν ἐν
μεσῶ λόγων συντίθεται, συνδέσμοις εὐγενεῶς
κράσεως, ὥς ἀρα ἰτασιν, ὅσοις τοι περὶ τῶ-
ν ἐμελήσε εἶδεναι, καὶ ¹⁾ οἷς οἰοντ' ἐν με-
θεξει γενεσθαι τῶν τῆς ἐπιστήμης ταύτης
αὐτῶν ἰσως καὶ τελετῶν.

Ἀλλ' ὅπερ ἐλέγετο, πολὺ μάλιστα
κατὰ τοῦ τῆς θαλαττῆς ὑποδείγμα, ὥς
κοσμιότατα ἐχει, (ὥστε καὶ εἰκάζειν, ὥστε
καὶ προσορᾶν), τῶν ἀνδρῶν ἐνίοις ἢ μετὰ
χαρίτος σεμνοῦς, καὶ το βρῦειν μὲν ἱλαρο-
τήτος, καὶ το προσήνεσ ἐπαινθεῖν ²⁾ ἐχειν,

ἐνακ-

tum erat: πορρωτάτω: (quod etiam ferri
potest) per voces sonosque intermedios con-
cinnantur". De re Musica veterum, vid.
Thom. de Pinedo ad Steph. de urb. p. 755.
t. Vol. LI. Part. III, Art. 68. Philos.
Transact. etiam D. Forkel. Hist. Mus.

¹⁾ sic emendavi pro: ὅς οἱ τ'.

²⁾ Lucian Imag. το εἰδυθεῖα ἐπαινθεῖν.

ἐνακμαζειν δ' αὐθις καὶ μεστῶς καὶ ¹⁾ γεν-
νικῶς εἶναι πάσης σεμνοτήτος καὶ οὐκ με-
γαλαῖς ἐπιπρεπόντος φύσεσιν: ἡδυνεὶ γὰρ
το ζῆν ὥρᾳ τῆς ευκολίας καὶ ῥαδίον, καὶ
θαυμαζειν ἀναγκάζει το βαθυ καὶ πλεον τε
φαινόμεν²⁾, καὶ μη ῥαδίον χρῆσθαι ³⁾, καὶ
μεν ἐτι μάλλον θαυμαζειν, το κατ' ἀμφο
κράμα, καὶ ἡ κοινωνία των μη ζυνιοντων
εὐ μάλα ῥαστα, ἀλλ' εἰς το σπανιον τῆς
φυσικῆς ευαρμοστίας καὶ τελειότητος.

Κεφ. μς - νγ.

Ὅτι πολλοῖς μεν των ἀνθρώπων ποθεινον
το ἀπραγμον τε βίη, πλειοσι δὲ ἡ περι το
πραττειν ἀσχολία.

Lau-

¹⁾ μεστῶς - - εἶναι τινος c: dura & recentior
phrasis pro: μεστῶς εἶναι, f. βρυναι.

²⁾ c: οὐκ idem ac supra: αἰδῆς.

³⁾ c: το ἀκοινονητον f. δυσεντευκτεν.

3 Laudat eorum sortem, qui otio ab invidia tuto fruuntur: quam instabilis contra & periculosa sit magna fortuna, exemplis probat, allato hoc proverbio: (Και παλαιος φησι λογος) τας μεγαλας τυχας χορηγειν Τραγωδοις καὶ ταις Τραγωδiais τα δραματα. ¹⁾

Tum eos carpit, qui desidia & ignavia magis, quam sapientiæ studio ducti negotia recusent. Denique de vera felicitate, quibusque rebus ea constet & efficiatur, disputat.

Κεφ. νδ.

‘Οτι πολυ το εναντιολογειν ανθρωποις & μονον προς αλληλους, αλλα καὶ προς εαυτους.

Philo-

¹⁾ pulcherrimum hoc dictum videtur esse sum-
tum ex Synes. Or. de Regno p. 3.

Philosophorum, (ipsius Platonis & Aristotelis) nonnulla dicta & judicia affert, quæ sibi invicem repugnare videntur.

Κεφ. νς & νζ.

Ὅτι αἰεὶ ἐστίν, ἀντανίσθην ἑαυτὸν ταῖς μεγάλαις εὐπραγίαις κ. τ. λ.

Quomodo per sapientiam effici queat, ut in omni vitæ genere ac fortuna Nobismet constemus, docet, eos carpens, qui Philosophiam tantum simulent.

Κεφ. νη - ξθ.

Agitur in his capitibus, (quæ tamen exigui sunt momenti) de humana vita, & ejus miseriis, de fortunæ fallacia & spei vanitate, quæ omnia probat partim exemplis hominum & civitatum, partim dictis

vete-

veterum sapientium allatis. Porro de opinionibus, & affectibus, quæ mentem obcæcant.

ΚεΦ. 6.

Ὅτι χρησιμα τὰ ἐκ τῆς Μαθηματικῆς καὶ Γεωμετρικῆς τῆς Φιλοσοφίας εἶδες διὰ ταῦτε ἀλλὰ πλεῖστα τῆς βίῃ καὶ διὰ τὰ τῶν μηχανικῶν ἐργα.

Multifariam in omni vita privata & publica Matheseos & Geometriæ utilitatem ostendit, tum nonnullas machinas imprimis bellicas, quæ absque Geometriæ & calculi ope nec inventæ nec perfectæ fuissent, hic describit.

ΚεΦ. 7.

Περὶ Πλατάρχου. — Multus est Theodorus in Plutarcho Cæronensi laudando,

quem Thesaurum sapientiæ vocat, & omnis virtutis pietatisque Magistrum: τον της επιστημης πλετον, καὶ αρετης, καὶ κοσμιωτητος, καὶ πασης περι το θειον ευλαβειας διδασκαλον.

Judicia hæc fere sunt: Etsi Plutarchus haud omnino rudis Physices esset, & in Mathesi Pythagoræos (Ptolomeus enim & Theon ei ignoti erant) sequeretur; tamen in his minus felix egregie & dexterissime morumque disciplinæ & antiquitatis studio operam navabat.

Idem Philosophus nulli omnino sectæ ferviliter addictus, maturitatem vero judicii, & ingenii sollertiam sequutus, Stoicorum quidem, qui tunc temporis ipsius religionis Christianæ ope adjuti florere, placita oppugnavit; Epicureorum vero, qui cum pietate virtutem tollebant, implacabilis

cabilis hostis & religionis ac providentiæ
divinæ acerrimus propugnator fuit.

Tum Noster copiose diserteque vi-
tam Plutarchi multasque ejus virtutes de-
scribit: quanta in hoc viro fuerit pietas
casta morumque sanctitas, eximia eruditio,
ingenii sollertia, maturitas judicii, inde-
fessa denique & accurata diligentia, exem-
plis & scriptis plerisque Plutarchi recens-
tis ¹⁾ probat: denique styli elegantiam dic-
tionisque jucundam simplicitatem cum gra-
vitate & pondere sententiarum junctam
multis modis commendat.

Κεφ. οβ - οζ.

Θεωρια εις το επος το, λαθε βιωσας

κ. τ. λ.

I 3

Dispu-

¹⁾ Theodorus in enumerandis Plutarchi scriptis
etiam vitam Homeri, quæ diversa ab ea, quam
hodie habemus, videtur, eximie laudatam
Plutarcho vindicat: cf. Gell. III, 17, 21.

Disputatur, utrum Christiano veroque sapiente dignum sit, necne, negotia obire, respublicas administrare & bella gerere: quæ omnia, quam sint & vitæ humanæ commodis necessaria, & Christianæ virtutis præceptis consentanea, argumentis exemplisque probatur.

Denique Philosophi Græci afferuntur, qui a republica gerenda abstinentes, alios ore scriptisque civilem prudentiam docuerunt: in specie vero, ea, quæ Aristoteles ac Plato de republica scripsere, examinantur.

Κεφ. πβ' - υι'.

Ὅτι ἐπιμελητέον Βασιλεὶ μαλιστα περὶ τὴ πορίζεσθαι χρηματισμὸς τῇ ἀρχῇ, κ. τ. λ.

In hisce capitibus de civitate bene administranda agitur: quam necessariæ divitiæ

tia sint rebus gerendis: quibus modis acquiri possint: tum de recto divitiarum usu & de vita sapientis contemplativa.

Κεφ. υβ. - υιε.

Περὶ τῆς μεγάλῃς Κωνσταντίνῃς.

Constantino Magno haud secus ac Augusto Cæsari regnum divinitus esse datum, affirmat, quo facilius religio Christiana plerasque omnes Romani orbis provincias unius imperio junctas permearet: tum de historia & propagatione religionis nonnulla disputantur — cetera nullius momenti.

Κεφ. υις.

Περὶ δημοκρατίας. — Quam exlex & rei publicæ noxium (etsi prima fronte salutare appareat) sit plebis imperium, probare co-

natur, partim Sapientum autoritatibus, partim exemplis allatis tam veterum civitatum quam recentiorum. Tum de Genua, civitate olim potentissima, quæ effræni plebis licentia ad miseriam fuerat redacta, agitur. Speciminis instar nonnulla Codicis ipsius verba hic afferuntur:

Δοκει μὲν το τῶν νομῶν καθεστῶς ἐν δημοκρατία τὴν ἰσονομίαν καὶ τὴν κοινὴν ἐλευθεριότητα καὶ μετρίαν ἀπάντων τὴν πράττειν καθιστάνειν εἰς κοσμιότητα· το δὲ σφοδρὰ ἐστὶν ἐπὶ νοσον το τῆς δημοκρατίας καὶ ῥαστ' εὐτροπον, ὡς εἰρηται, πρὸς ἀκρασίαν πᾶσαν καὶ ἀναιδείαν καὶ ἀκολασίαν καὶ τολμᾶν, καὶ δυσχρηστον καὶ δυσμεταχειριστον εἰς ἐνοειδῆ τὴν καλὴν καὶ λυσιτελεῖντος ἔξιν. — ὃ γὰρ ἐστὶν (ὃ καὶ ἐστὶν ὅλως) ἀνευ ἡγεμονίας ὑπο πολλῶν ἢ πραγμάτων εἰρηνης ἢ πραγμάτων μαχης ἐνεργεῖσθαι καθαπαξ καὶ ἀνυσίμως ἔχειν. — Ταυτ'

αρεῖ καὶ καλλίστῃ δοκεῖ τῷ ὄντι πρὸς τὸν
 εἰποντα· "διὰ τί μὴ δημοκρατικὴς τῆς νο-
 μῆς ὁ Λυκῆργος ἐν Λακεδαιμονίᾳ καὶ τὴν
 πολιτείαν κατεστήσοιτο" ¹⁾ ὁ Λακων ἀπαν-
 τῆσαι τὴν ἀπολογίαν· "ὥς ἔδ' ἀρεῖ σοι βελ-
 τιστὶ ἂν εἴχοι ἔδ' ἔλοιό ἂν ἐπ' οἴκῃ δημοκρα-
 τίαν καταστήσασθαι." βραχεία γὰρ τις
 ἐστὶν ὡς ἀληθῶς πολιτεία ἢ κατ' οἶκον διοι-
 κῆσις, καὶ Δεσποτικῆς εἰς ἐστὶν ἐπ' αὐτῆς
 κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον· ²⁾ "ὦ ἐπιπείθε-
 ται ἀλόχος ἠδὲ παῖς ἠδὲ θεραπῶν, ἠδὲ βρε-
 αροτῆρ." — Καὶ ἔδαμῶς λυσιτελήσει, πο-
 λυαρχίαν ἐν οἰκίᾳ μιᾷ γίγνεσθαι, φθοροποιον
 γὰρ τὸ ἐνθα ἂν γίγνοιτο καὶ καθορῶτα,
 καὶ Θεοὶ ³⁾ λόγοι καὶ πάντες ἀνθρώπινοι
 σοφοὶ λόγοι προδεικνύσι, τὴν πίστιν ἐξ αὐτῶν

¹⁾ vid. Plut. in Lycurgo.

²⁾ vid. Hesiod. ἐργ. Vers. 223.

³⁾ e. g. Ep. ad Rom. Cap. 13. — σοφοὶ λ.

α: praecepta.

των πραγμάτων αναμνηρίστον έχοντες.
 — Καὶ ὁδὸν μηποτὲ ὄφελος ἔσται τῆς
 νοστὲ τοιαύτης κρατῆσεως ὃ πλοῦτος καὶ
 θησαυροὶ χρημάτων, καὶ στρατευμάτων
 πληθὴ, ὅκ ἀνδρες Ἀρεῖκοι, ὃ στρατηγῶν
 τέχναι ¹⁾ καὶ γεννικὰ ²⁾ λήματα, ὅκ ἀρ-
 χῆς φθασάντα μήκη, ὃ ναυμαχιῶν ἐμπει-
 ρίαι καὶ τέχναι, ὃ πάντα καιρὸς καὶ τύχης
 δῶρα ὃ πανθ' ὅμῃ, ὃ τὰ πλεῖω τῶν ὅμῃ
 καὶ κρατίστα, καὶ ἐλεγχεται πάντα ταῦτα
 καὶ ὁδὸν τινὲν ὀνησὶν φέρει κατισχύσεως τῆς
 νοστὲ.

Καὶ πλεῖστ' ἐχομεν ἐκ παλαιῶν τῶν
 ἱστοριῶν ἐνταυθα μαρτυρασθαι, καὶ πλεῖστ'
 ὁρῶμεν νεὰ παραπλησιῶς έχοντα καὶ πολ-
 λὰς ἐπὶ τῆς Ἰταλίας πόλεις δημοκρατικῶς
 ἀγο-

¹⁾ Cod. R. τυχαί. Synes. de Reg. p. 11.

Πομπαι τυχή: præfero tamen το, τέχναι
 ο: ars & prudentia Imperatoria.

²⁾ alias: γενναῖα φρονήματα.

αγομενας, εν κακοις εσας δια τα παρακο-
 λυθοντα ταις τοιαυταις πολιταις, ως ει-
 ρηται, νοσηματα — Και πολλας απο-
 δειξεις καὶ πιστεις τῆς παρεχεται Γεννῶ-
 νυν ἐκεῖνη δια την ακρατον δημοκρατιαν κα-
 τασταςθαισας καὶ κατατετμημενη Φαν-
 λους, πολιταις, καὶ περι εσχαιοις εσα κιν-
 δυνοις καὶ ¹⁾ πανωλειαν αναπειλῃσι καὶ φθο-
 ραν πασης ιατρικης τεχνης καὶ δυναμεως
 ὑπερτεραν — Πολις ονοματος μεγιστε
 κατα πασης της οικουμένης σχεδον πλετω
 καὶ χρημασι καὶ ανδρων φρονημασι μαχι-
 μοις καὶ τολμαις ακμαζεσα, καὶ θαλλα-
 τιοις ²⁾ εργοις εἰ οἶδ' ὡς εἰ τις αλλη τοις
 νυνγε τῆτοις καθ' ἡμας χρονοις κρατεσα,
 καὶ κατ' αντιπαλαι εργα θαυματος καὶ

παρα-

¹⁾ mallet hic pro καὶ legere: ὅτι.

²⁾ de eximia Genuæ opulentia ac potentia vid.
 de Herrera, Zanetti & alios Italicarum re-
 rum scriptores, quos Muratorius laudat.

παραπλησία τοις παλαιοῖς ἐκείνοις ἐπιδε-
 δειγμένη — ἀλλ' ὅμως τῇ παρατροπῇ
 δημοκρατία καὶ πάντων ἀλογιστῶ καὶ ἀορι-
 στῶ καὶ ἀκαιρῇ φιλαυτία καὶ ἐλευθεριοτήτι
 πονηρῶς ἔχει, καὶ δι' οἰκείας τῶν αὐτῆς
 ἑκάστων ἐπιθυμίας καὶ φιλαρχίας καὶ φι-
 λονεικίας ἀχαλινώτερος καὶ ἀδαιεῖς ¹⁾ τῶν
 ἐπὶ τῷ κοινῷ συμφερόντι νομιμῶν μαλίστως
 μὲν ἔχει πονηρῶς τὰ κοινὰ πράγματα.
 Ἐπειτ' ἰδία καμνέσιν αἰσχίστα καὶ ἐπικιν-
 δυνότατα τῶν φαυλῶν ²⁾ οἱ χρηστοί, τῶν
 αἰτιμῶν οἱ πρεχόντες, τῶν πάντ' ἀμαθῶν
 καὶ κοινὰ καὶ ἰδία οἱ πάντα σοφοὶ καὶ δεξιοί,
 καὶ ὅτε πρὸς ἀλλήλους κοινωνίας ἔχουσιν,
 συναλλαγμάτων καὶ συνθημάτων βεβαίαι
 τοῖς

¹⁾ Cod. Reg. ἀδαιεστέ καὶ ἀδαιεῖς.

²⁾ τῶν φαυλῶν κ. τ. λ. iisdem fere verbis Xe-
 nophon. (de rep. Ath. ab initio) licentiam
 popularem notat: τῶς πονερός ἀμείνον πρᾶτ-
 τειν ἢ τῶς χρηστῶς, item: τῶς πένητας πλέον
 ἔχειν τῶν γενναίων καὶ τῶν πλεονέκων.

τοῖς ἀνθρώποις καθόλου θεσμοῖς, ὅτε πρὸς
 γειτονίας ὅτε πρὸς ἄλλας πράγματ' ἔχουσιν
 κοινὰ καὶ χρεῖαν συμβιώσεως καὶ συμ-
 πραξέως.

Κεφ. υἱζ' - εβ'.

Περὶ ἀριστοκρατίας κ, τ. λ. — De variis
 imperii formis, quarum ceteris regnum præ-
 fertur: quibus igitur terminis hoc a tyrā-
 nide distet, explicatur. Scita & instituta
 civitatum tam Græcarum quam Barbararum
 afferuntur plerumque, ut apparet, ex Ari-
 stotele sumpta: denique coloniæ Græcorum
 in Asia, & Italia describuntur.

Κεφ. εγ'.

Ὅτι τὸ ἐξ ἀρχῆς ἡ πόλις Κυρήνη ἐν Λι-
 βυᾷ, Ἑλληνισ.

Agit

Agit hic de inclytissima Cyrenes civitate, quam solam omnium Libycarum urbium ab antiquissimis temporibus Græcam coloniam a Doribus ex Peloponneso fundatam, ab Heraclidibus auctam atque deinde Græcis moribus, literis & elegantissimam cultam & imbutam fuisse, docet his quidem verbis:

Κυρηνη κατα Λιβυην, παλαιατε ἡ πολις, καὶ Ἑλληνισ ¹⁾ αρχήθεν, Δωριεων οικημενη, καὶ εοικεν αποικιας Ἑλληνικης εργον ειναι, πορρωτατωγε ὡς αληθως αὕτη πολις τε Ἑλληνικε παντος οικησασα μονη κατα Λιβυην, & γαρ ην αλλη τις κατα Λιβυην η πολις

¹⁾ cf Synes. *περι βας.* in principio: etiam Aristoteles de republica Cyrenes scripsit, vid. Scholiast. Aristophan. de colonia ex Thera per Battum deducta, vid. Pind. Pyth δ, v. 10. it. ε, v. 155. cf. Herodot. Lib. 4. vid. etiam Memoires de l'acad. d. Inscript. 3 Tom. p. 545 &c.

πολις ἢ χώρα τὴ αὐτὴ γενεὴ κοινωνεῖσαι
 ἀπ' Αἰγυπτῶ μεχρὶ καὶ τῶν κατὰ τὰ Γα-
 δηρὰ τῆς θαλάττης στενῶν, εἴθ' ὅλως Ἑλ-
 ληνικῆς χρησεως ἢ γλωττῆς κοινωνεῖσαι.

Τὴν δὲ, (χρονὸς ἐξ ἑ καὶ εἰς μνημὴν
 ἤκει ταις συγγραφαῖς μακρὸς,) Ἕλληνες
 ὤκουν αἰεὶ συνεχῶς, καὶ εἶδεν αὖ ἄλλο τι ἐγ-
 γυτερον εἶχεν αὕτη ¹⁾ πόλις τὴ Ἑλληνικὴ,
 ὅτι μὴ Πελοποννησον καὶ Κρητην, καὶ Κυ-
 θηραν ²⁾, (καὶ Βατος τεως) καὶ οἶγε Ἡρα-
 κλειδαὶ πλανηθέντες πλεῖστον ἐν τῇ Ἑλ-
 λαδί καὶ Κυρηνὴν ὤκησαν ἐν Λίβυα μετὰ
 πολλῶν, ἕς ἐπέσχον ³⁾ ἄλλας ἀλλοθὶ το-
 πὰς, καὶ συνοικίαν ἐνταυθα κατεστήσαντο
 μετ'

¹⁾ sic posui pro: αὕτη.

²⁾ Codd. habebant: Κυθηρα: quæ sequun-
 tur uncis inclusa, desunt in Cod. Reg.
 vid. Pindar. Pyth. δ, 10. & Herodot.
 L. 4, 12.

³⁾ Germ. ἐπέσχον male. De Batto, locus in-
 signis est apud Pind. Pyth. δ.

μετ' αλλων, οἱ καὶ πρὸ αὐτῶν τὴν χώραν
 ᾠκησαν· ὃ γὰρ αὐτοῖγε Κυρηνῆς ἀρχηγέ-
 ται, ἀλλὰ καὶ πρὶν ἢ αὐτὲς ἐκεῖνη γίγνεσ-
 θαι, Ἕλληνες Δαρῖεις ᾠκον τὴν πόλιν.
 πρὸς ὃς πολλὰγε καὶ παραπλεστοῖς το-
 ποῖς Ἡρακλειδαῖς κοῖνα, μαλίστα δὲ κατὰ
 Πελοποννησον. ὅθεν αἶ', εἰμοῖγε δοκεῖ, καὶ
 Λιβυῇ τῆς Κυρηνῆς οἰκῆσιν ἐξ ἀποικίας δεξα-
 μενῇ, καλλίστην ταύτην εἶχε πόλιν, καὶ
 παλαιὰ σέμνη, τὸ ἀρχαῖον, ὀνοματὸς ¹⁾,
 νομιμοῖς ἀγομένην καὶ ἐθεσι τὸν αἰὲς χρόνον
 γνησίοις καὶ συγγενικοῖς τῷ Ἑλληνικῷ, καὶ
 κατ' ὅθεν πώποτε ἀλλάξαταν καὶ μεταλα-
 βσαν ²⁾ τῆς Βαρβαρικῆς γειτνιασεως.

Κοι-

¹⁾ cf. Synes. περὶ βας, ab initio: constat enim
 Cyrenen Grajis studiis & elegantis egregie
 vacasse. hinc: εὐαρματος, εὐίππος dicitur,
 Pindar. l. c. item: ἐπιχωριοὶ καλῶν ἐσοδοὶ
 Pyth. ε, 155.

²⁾ sic ex conjectura restitui pro eo, quod scrip-
 tum erat: μεταβαλεσαν.

Κοινοπολιτείας μεν γε καὶ αλλαι πό-
 λεις ἐβίβν κατὰ Λιβυὴν χῆρσαι, καὶ μοναρ-
 χίας δεσποτικῆς αλλοτριῶς, καὶ Χερσχηδων
 γὰρ πρὸς αλλαις μαλιστα κατ' Αφρικκην ¹⁾
 ἐν Λιβυῇ τὸν τρόπον τῆτον ἐπολιτεύσατο.
 Κυρηνῇ δ' ἡμελει ²⁾ τούτῃτε, καὶ αἶμα ἀκρα-
 τος ἦν τὸν αἰ χρόνον, ὥς εφην, τήντε τῆ
 βίβ πᾶσαν χῆρσιν καὶ τὴν φωνήν, Ἑλλη-
 νισ. ἐδοκεῖ δὲ τῶς τῶν νυν λόγων ³⁾ πιστὴν
 μεγιστὴν παρεχέσθαι τατε αλλαι, καὶ περὶ
 τὴν τῆς Ἑλληνικῆς σοφίας ἀσκήσιν ἐπιμελῶς
 ἐχόντες Κυρηνάιοι αὐτοῖτε ἐγχαρῶς οὕτω
 χρωμένοι ἡ αὐτῇ Ἑλλάδι καὶ ταῖς Αθηνῇσι

¹⁾ ita restitui pro vitioso: κατὰ Φρικκην.

²⁾ Cod. Reg. Κυρηνῇ δ' ἀμελει; τῆ τότε; καὶ
 π. λ. praefero tamen alteram lectionem:
 pro sequenti ἀκρατος optarim legere: ἀκρα-
 τως — Ἑλληνισ.

³⁾ Cod. Reg. λόγῳ.

πηγαίς της παιδείας αποδήμοι χαιρόντες
 αρυτεσθαι, (καὶ ¹) πολλὰς εχομεν ἐκεῖθεν
 κατὰ πᾶσαν της παιδείας ἰδεάν ἐλλογιμὰς
 ἀνδρας καὶ τοὺς ἐξαιρετοὺς ἐναριθμῖας, ὧν
 της σοφίας τροφίμων καὶ παιδευτὰς καὶ
 αἰρεσιωτὰς φιλοσοφίας (κατὰ παντ' εἶδη
 σοφίας νομιζόντας ὅπῃεν χρῆσθαι) καὶ της
 Αθηνῆθεν καὶ Αττικῆς ἀνθοφορίας χροννύειν
 ἑαυτοῖς εἰς ὅτι βελτιστον ἐστὶ προσορᾶν, καὶ
 χαράττειν παντοίοις παιδείας κομμασι ²)
 τῶν Ἑλληνικῶν της σοφίας ἐργαστηρίων,
 πρὶν ἢ την κατ' Αἰγύπτου Αλεξάνδρεως
 ἐκεῖνος ἐξ Ἑλλήνων παρὰλιον συνέστησατο
 πόλιν ἐπωνυμον ³) ἑαυτῷ, μεγιστήν τε καὶ
 μεγι-

¹) καὶ deest in Cod. Reg. Callimachus, Eratosthenes, Aristippus, Synesius (ut de aliis claris nominibus taceam) Cyrenem patriam habuere.

²) Germ. κομμασι.

³) πόλιν ἐπωνυμον α: Αλεξάνδρειαν: de hujus magnificæ urbis fundacione, multi, quos non

μεγίστης εκείνης τῆς πάντα θαυμαστῆς φιλο-
τιμίας ἔργον, πᾶσιν ἀγαθοῖς ἀβρωστὲ εἶναι
καὶ ἐνακμαίνειν πάντα τρόπον σπουδαζόντος,
τοιοῦτε ἀλλοῖς καὶ τῇ τῆς Ἑλληνικῆς σοφίας
εὐφορίᾳ πασῇ, χορηγούντων ἐγχαρίως εἰς
ταύτην καὶ τὰν κατ' Αἰγύπτου παλαιῶν ¹⁾
χρονῶν αὐτοῦ κατὰ φύσιν δεξιῶς ἔχοντων
ἀνδρῶν περὶ τὰ τῆς σοφίας πράγματα, καὶ
κοινῶς ὥσπερ τοῖς Ἕλλησι καὶ ἐν τῇ Φωνῇ
μονῇ διεστέλλοντο. ²⁾ ἐντεῦθεν γὰρ Κυρηναίοις

Κ 2

ολι-

non habemus, scripserunt, e. g. Callinicus
(vid. Svidam) it. Callixenus Rodius περὶ
Ἀλεξανδρείας (vid. Athenæum V, p. 196)
etiam Apollonius Rhodius scripsit κτίσεις
Ἀλεξανδρείας vid. Schol. ad Nicandri The-
riaca.

¹⁾ Reg. παλαιῶν.

²⁾ dialectus enim, qua Macedones tunc tem-
poris utebantur, differebat ab antiqua Do-
rica, quæ Cyrenæis avita ac propria erat.

ολιγος ην ο πονος, εξ υπογυ8 ¹⁾ τυγχά-
 νειν οικοθεν κατ' εφεσιν, μη πανυτοι μακρῶν
 αποδημεντας των οικoi. καὶ πλανωμεν88
 κατα παιδειας ερωτα. καὶ μαλιστα εν τοις
 εξης χρονοις, εν οiς υπο 'Ρωμαιοις Αιγυπ-
 (1 νοικαδω8 φορ τυγιδ ταν κατ μακτ88 τοσ88

¹⁾ omnino referri hoc debet ad ea, quæ
 nuper allata sunt; sensus igitur hic erit:
 "Cyrenenses olim ex Græcia imprimis
 Attica literas elegantiasque suas advexisse,
 antea quam (πριν η - -) Alexandria con-
 dita esset, hac enim urbe condita (εντευθεν
 γαρ) Cyrenenses absque magno labore, bre-
 vique tempore (ο: εξ υπογυ8 quod sic ex
 mente restitui pro eo, quod vitiose utrum-
 que Codex habuit: εξ υπογυ8) ad ostium
 Nili (ubi Alexandria sita erat. εφεσιν ο: εξο-
 δον, στομα Herod. 2, 11.) venire poterant,
 non ut antea tam longe a patria peregrinan-
 tes, marique errantes studio literarum (Græ-
 carum). Imprimis vero arētissime hæ duæ
 civitates jungebantur, cum seriori tempore
 & Ægyptus (ubi Alexandria) & Libya (ubi
 Cyrene sita erat) Romanis parebant."

τοστέ καὶ Λιβυα καὶ πάντα σχηδὸν τα
καλλίστα τῆς οἰκισμένης γεγόνε. Καντευ-
θεν ¹⁾ εἶχον ἐρραστῶνευμένως ἀνθρώποι
χρησθαι πάντες πασιν ἐγγυστε καὶ πορρω,
οἷα εἶκος, τῆς ὑπὸ μιᾶν Δεσποτεῖαν τελευτᾶς,
καὶ ὥσπερ ἐκ μιᾶς οἰκίας ἡ πόλεως παμμε-
γεθὺς τινος ἀλλήλοις συνόντας καὶ χρησι-
μῆς. καὶ οἰναιντο ἀνθρώποι ἀμελεῖ κατὰ
πάν το γιγνομενον, ἀλλαττομενοὶ τὴν χρεῖαν
ἐκαστοτε πάντες πάντων, καὶ περὶ ὧν ἐκα-
στοις δεοίτ' αὖν, ἀλλήλοις ὄντες χρησιμοί, μὴ
συν πονῶ καὶ καμᾶτῶ πολλῶ ἀλλ' ἐκ τῆς
προχειρῆς τῆς συμβιωσεως μεταλαμβάνοντες
τὰ ἐκαστῶν ἐκαστοὶ καὶ ἀντιλαμβάνοντες.

Κεφ. εἰς. (ὡς) (3)

Περὶ Καρχηδονος καὶ τῆς κατ' αὐτὴν πό-
λεως.

Κ 3

Car-

¹⁾ quæ hic sequuntur, in Cod. Reg. transposita
erant in Κεφ. viς'.

Carthaginiis origo, potentia, forma imperii, navigationes, res gestæ & mores describuntur: Theodorus comparat scita & instituta Punica cum Græcis observans, Poenos fortitudine morumque austeritate Spartanis, celeritate vero rerumque gestarum gloria Atheniensibus similes quidem fuisse; ita tamen, ut iidem illi insita quadam mentis ferocia nativæque ingenii crudelitate Barbaram suam (id est Tyriam) originem referentes, a plerisque cultioribus populis vitæ genere & institutis publicis differrent.

Verba auctoris hæc sunt:

Καρχηδων ¹⁾ δ' ἐκείνη μέγιστη πό-
λις (8χ' ὡς) ²⁾ εἰς ἄλλη των ἐν Li-
βυη

¹⁾ de Carthagine & Punicis rebus, vid. Herodot. 3 L. Justinum, Aristotel: Polit. Ap-
pianum & Polyb. Constant. Porphyrog,
in libello περι πρεσβεων. ex recentioribus:
Dampmartin de la rivalite de Carthage &
de Rome.

²⁾ abest in Reg. Cod.

Βυη¹⁾ καὶ Αφρικῆς μητροπολις ταχα δ'αν
καὶ πάσης Λιβυῆς, αδεσποτος ἐπολιτεύσατο
το ἐξ ἀρχῆς χρόνοις μακροῖς, ὅτ' αὐτοθεν²⁾
μοναρχηθεῖσα πώποτε, ὅτε μὴν ὑπ' ἀλλῶ
τῶν προσοικῶν ἐθνῶν Λιβυῇ, μεχρὶς ἔγεγο-
νεν ὑπο Ῥωμαῖς τεως μένγε πολλὰ σφισι
παρασχῶσα πρᾶγματα καὶ μαχαῖς ἀντι-
σχῶσα³⁾ γενναῖαις πολλῶν τῶν χρόνων·
ἀλλ' ὥκειτοτε πόλις αὕτη νομοῖς ἀριστο-
κρατικοῖς, καὶ τοσῶτωγε μαλίστ' εὐγενῶς,
ὥστε καὶ εἶδε τις ἐν αὐτῇ τυραννίδος ἐπιχει-
ρησις (ὥσπερ δητ' ἐν πλείσταις ἀλλαις τῶν
ὀλιγαρχουμένων⁴⁾ καὶ δημοκρατουμένων

Κ 4

πο-

¹⁾ Λιβυῇ ὡ: tota tertia orbis pars, qua Africa
continebatur.

²⁾ αὐτοθεν ὡ: ἀπο τίνος τῶν πολιτῶν ut Athenæ
a suo Pisistrato.

³⁾ ἀντισχῶσα Reg. ἀντισχυῶσα.

⁴⁾ ὀλιγ. καὶ δημοκρ. sic enim Corinthi Cypselus,
Athenis Pisistratus, Romæ Augustus reg-
num invasit.

πολεων) μνημονευεται γενεσθαι τον αι χρο-
νον καθ' ον εξω δεσποτειας αλλοτριας ολι-
γαρχικως ¹⁾ ηγειτο. μονον ²⁾ Δαμοκλην φα-
σιν ιδιωτς πλεον φρονησαντα κατ' αυτην, και
τυραννιδος εκ επιχειρησιν εκδηλον αλλ' υπο-
ψιαν σχεδον παρεχομενον ταχιστ' απαλ-
λαξαι κακως και τοις εσχατοις κινδυνοις
περιπεσειν ³⁾. Αταρ δη την πολιν ταυτην
μηδ' οτιεν Ελληνικη γενεα μετεχειν εγνωμεν,
αλλ' η δ' αρα Φοινικων αποικος ⁴⁾ κατα

Li-

¹⁾ ολιγαρχ. administrabantur enim res Cartha-
ginis duobis Suffetibus & Senatu 400, qui
maximam partem Nobiles legebantur.

²⁾ Δαμοκλην in German. Cod. erat: διαμοκλην
in Reg. Δια μοκλην in marg. Διαμοκλην: om-
nia vitiosa. το, Δαμοκλην contra vera est lec-
to, nomenque ex Historia satis notum.

³⁾ Cod. Germ. περιπευσεν.

⁴⁾ αποικος: Colonia Tyro deducta est 50 an-
nis ante vel (juxta aliam lectionem) post
Troja excidium, vid. Appian. R. Hist.

Λιβυὴν ἀκηθὴ, — καὶ ταῖς πρώταις ἐφα-
 μιλλὰς, τῇ Λακωνικῇ καὶ Κρητικῇ, νομοῖς
 αἰστοκρατικοῖς ζῶν πολλὰ τὰ τεταγμένῳ
 καὶ ἀνοσῶ βιοτεύουσα πολλὰ ἔτη διαγεγόνε
 παραβαλλομένη μεγίστοις πράγμασι, καὶ
 ἰσχυσάνγε Χαρχηδόνιοι πάντοτε πλεῖστον,
 καὶ τὸ πλεῖστον ἀρα Λιβυῆς ὑφ' ἑαυτῆς
 ἐποίησαντο ἐπιμελεῖτε καὶ συντονῶ τῶν
 πραγμάτων ἀντιληψί, καὶ Φιλαρχία καὶ
 τολμαῖς ἀνδρῶν καὶ γνώμας καὶ πασαις
 μεγαλοφροσιν ἐπιβουλαῖς, καὶ τάξιωμα ¹⁾
 σφίσιν ἤρετο ὃ φύσει μόνον ἀλλὰ ῥοπή τῆς
 τύχης ἢ οὐ προσορώσης ²⁾ τὴν ἀρχὴν αὐτοῖς
 καὶ πολλὴν εὐφορίαν καὶ δρόμον ὥσπερ ἐξ
 ἑρὶς τοῖς ἐπιχειρήμασι τῆς πόλεως χορη-
 γουσης.

Κ 5

Και

¹⁾ τ' ἀξίωμα εἰς φρονήματα.

²⁾ ἢ οὐ προσορώσης (Germ. προσορώσης in marg.

προορώσης utrumque mendosum): eleganter

hic dicitur Fortuna arridere humanis rebus.

Και ἔκκατα Λιβυὴν μόνον ἰσχυσαὶ καὶ
 τῶν οἰκόντων τὴν χώραν ἐθνῶν κραταίως
 πειρωμένοι, ἀλλ' αὖ οἶδε καὶ θαλάσσης
 ἤψαντο, καὶ θαλάσσιοι γενικῶς ἀλλοτρίων
 πορρωτάτῳ καὶ ἔκπροσοικων πραγμάτων-
 τε ¹⁾ καὶ ἐθνῶν ἀντελαβόντο, ναυστολοῖς
 μέν, ὥς εἰκος, τὴν πρώτην πειρωμένοι, εἰθ' ὥς
 εὐδρομέν, καὶ τριβόντες περὶ στρατευ-
 μάσι τῇ χρήσει, καὶ ταῖς μεγάλαις ὀρμαῖς
 τῆς

¹⁾ *πραγμάτα* *eximie: imperia, respublica.*
Poeni Hispaniam, Siciliam, Ebusum, Sar-
diniam subjugarunt: colonias vero multas
deduxere & commercia ad remotissimas Bri-
tannorum Indorumque terras extenderunt:
constat enim, Himilconem Olympiad 118
ad Cassiteridas insulas, Hannonem vero
eodem tempore ad Lixum fl. (hodie: Gam-
bia f. Rio do-ouro) & νοτὰ κέρας f. cornu
Hesperidum, (hodie Capo mano Isierra)
venisse: De Periplo Hannonis vid. Hist. de
l'acad. des Inscript. Tom. 26.

της Φιλαρχίας. Εγενετοτε (μια) ¹⁾ πολις των απ' αιωνος ονομασμενων εν πραξεσι καὶ περιβολη μεγεθους αρχης εδεμια πλην της ²⁾ 'Ρωμης υστερον τοσδτω κατὰ της οικουμενης ενακμασασα κρατει καὶ βρονταις ³⁾ Φημης μεγαλων εργων πομπευσας καὶ κρατεσας συν θαυματι κατὰ παντων ανθρωπων, ὡς Καρχηδων εκεινη πολις, κοινοπολιτεια ⁴⁾ τον αριστοκρατικον τροπον βισσα καὶ απο βελευτηριων αλλ' ε μοναρχικη φρονηματος καὶ φιλαρχιας ενος ανδρος φλεγσας εις μεγαιστα πραγματα πλειστον αμελει χρονον ενασχοληθαισα.

Και

¹⁾ suspicor, το μια mendum esse, ex sequenti εδεμια deformatum.

²⁾ πλην της 'Ρωμης: de æmulatione harum duarum civitatum vid. Dampmartinum.

³⁾ grandis metaphora!

⁴⁾ κοινοπολιτεια: majestas enim in ipso Populo erat, licet Suffetibus & Senatu respublica administraretur.

Και παῖδια, ¹⁾ παραβαλλειν τοῖς ἐκε-
νης τῆς πόλεως τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγμα-
τα. καὶ τὴν Ἀθηναίων φιλοπράγμοσυνην
καὶ φιλαρχίαν καὶ τὸ θερμὸν τῆς λημμά-
τος ²⁾, καὶ τὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἐν ταῖς
μαχαῖς ἐκρίβωμενον καὶ τεταγμένον τῆς
ἀνδραγαθίας ἐν τοῖς στρατεύμασι, καὶ ὡς
ἀληθῶς ἀμφοτέρωθεν γε δοκεῖ κερῆσθαι τὰ
Καρχηδονίων. Καὶ τῶν μὲν εἶναι τὸ μέστων
καὶ

¹⁾ Καὶ παῖδια (al. παιδικα.) ο: *Et jucundum
sane est: nec ignotum adeo hoc verbum eo
sensu bonis autoribus e. g. Xenophonti in
Cyrop. 2, 6. & Plutarcho passim.*

²⁾ pro hoc scriberetur: λημμάτος, sed solemne
est nostro, duplicare literas — λημμά inve-
nitur apud Pindarum & alios pro: θυμός,
fortis animus. vid. Scol. ad Theocr. I, 12.
Gregor. de dialectis p. 115. it. Nub. Ari-
stoph. 455. θερμὸν τῆς λημμάτος hic fere idem
est ac θερμὴ ψυχὴ ο: audax & ferox
animus.

καὶ πληρες καὶ εκ ευπειστον ὁδ' επιπολαζον¹⁾
καὶ προπετες ὑβρει τινι καὶ κερω φορας²⁾
πνευματι, εικος τω καθεστωτι της τε βις
χρησεως, ὡς ηδη καὶ προτερον ειρηται, των
Αθηναιων δε το θερμοντε καὶ μεγαλεπηβο-
λον προς τω εκειθεν ακμαιω καὶ καλλιστ'
ευφορητον καὶ πολυπραγμον εκ αστοχεν³⁾
τε δικαις μετρε, καὶ της ικανωσεως των
επιχειρησεων. Καὶ ησαν των μεν ὁμοιοι τη
πολιτεια Λακωνων πολυπραγμονεστεροι ταις
επιβολαις ηταν⁴⁾ περιβολαις των εργαων,
της

¹⁾ επιπολαζον ὁ: leve, vanum, Danice: Over-
fladisk.

²⁾ Κερω φορας πνευματι (sic restitui ex Cod.
Reg.) ὁ: Levi & inconstanti consilio: φορα
enim apud seriores significat: vices, mutatio
vid. Du Fresne: ipse Theodorus φορα cum
μετακλisis mutat paulo infra.

³⁾ ὁ: εκ αστοχεν κ. τ. λ. ὁ: το ευκαιριον.

⁴⁾ ειταν ὁ: καὶ. α, & η saepius in Codd per-
mutata inveni.

(της δ' Αθηναίων τολμης καὶ τε ταχους ευ
μαλα βαρυτεροι τη χρησει καὶ κραταιοτε-
ρον πειρωμενοι.

Ἦσαν δὲ καὶ ἄλλως την φυσιν οἱ της
Καρχηδονος ανθρωποι καὶ το πολιτικον εθι-
μον ανημεροι δη τινες ¹⁾, και το κατα σφας
ἄπαν αγριωποι καὶ δισκοινωνητοι αλλοτριοις
ηθεσιτε καὶ νομιμοις, καὶ φοβον, ὡς ειπειν,
αυτοθεν εμποιουντες εντυγχανειν καὶ συμμι-
ξαντα ²⁾ χρηςθαι φυσει τε, ὡς ειπον, καὶ
επιτηδες ασκησει.

Και

¹⁾ *τινες* eleganter abundat. delevi punctum post
τινες positum, mutavique sequens *αγριωπον*
in *αγριωποι* sensus, ni fallor, est: "Ceterum
vero Poeni fuerunt tam indole sua nativa
quam ex consuetudine asperrimi, in omni
eorum vita feroces & ita ab aliorum popu-
lorum institutis alienati, ut omnes eorum
societatem horrerent" — Constat de Pæno-
rum crudelitate & ferocia: de humanis,
quæ Saturno immolabant, sacrificiis vid.
Porphyr. de Abstinent Cap. 2, §. 32.

²⁾ Cod. Reg. *συμμιζαντας*.

Και πολλά προς το ξενοτροπον η κατ'
 αλλης ανθρωπος εβιεν οίγε καὶ τα πλειστα
 της διοικησεως ταις νυξιν εδίδεν, καὶ τα
 βουλευτηρια καὶ τας συνοδους επι τοις πρακ-
 τεοις νυκτος ενομιζον ¹⁾ καὶ μεθ' ἐσπεραν
 χρηςθαι. Και βαρεις ησαν ταις ευθυναις καὶ
 βαρεις τοις δεστυχουσιν ιδιωταις τε καὶ τοις
 επι των αρχων. Και το τρυφαι, καὶ το
 πλατειν ιδια καὶ μη επι τοις κοινοις εγ-
 κλημα ην — καὶ ασωτευων ανηρ καὶ ακο-
 λαστως πατρωοις κληροισ χωμενος ὑπευ-
 θυνος ην τῷ νομῷ καὶ δικας επραττετο, —
 καὶ πολλ' ἑτερα δυσχερως εχρωντο Καρχη-
 σονιοι, καὶ ανημερως, ὡς ειρηται, η κατ'
 αλλης ἐς τινασεν ανθρωπος επολιτευοντο.

Κεφ.

¹⁾ ενομιζον ο: solebant, tolenne iis erat. μεθ'

ἐσπεραν ο: vespere: eodem modo Attici di-

cunt: μεθ' ἡμεραν pro: ἡμερας.

Κεφ. εε. ει.

Pergit Theodorus in eodem argumento: Pænorum res gestæ, commercia, artes, & expugnationes multis laudibus elevantur: quo modo insolentia & luxuria magis quam ipsa Romanorum fortitudine victi perierint, docetur. Locus hic exstat de Hannibale insignis.

Deinde Romanorum origines, incrementa, bella & fata usque ad Angusti Cæsaris regnum narrantur.

Κεφ. ει.

Περί Σκυθῶν. — Describuntur Scytharum origines, sedes avitæ, errationes & mores: temperantia eorum, justitia & fortitudo laudatur: Poetarum dicta de iis Scriptorumque (nominatim: Herodoti, Diodori, Polybii, Dionysii, & Æliani) testimonia afferuntur.

Κεφ.

Κεφ. εἰς - εἴς.

Exorsus a commendando Oratoribus philosophiæ antiquitatisque studio omnium rerum humanarum inconstantiam, exemplis civitatum & hominum prolatis, more suo deplorat fallaciamque fortunæ variis imaginibus depingit.

Κεφ. 15' Περὶ Φιλωνος.

Quæ ultimo hoc loco de Philone Ebræo afferuntur, debeo benevolentiae D. V. Professoris Moldenhaveri, qui præter alios multos eruditionis thesauros etiam nonnulla Theodori Metochitæ ἀνεκδοτὰ secum ex Hispania adduxit, humaniterque mihi sequentem particulam, (quam si prius innotuisset, suo loco dedissem), huic operi subjungendam obtulit.

Codex, unde hæc exscripta sunt, in Bibliotheca Escorialensi asservatur divisus in duas partes, quarum altera (VII, E 11, fol.) centum capita continet, altera (VII, E 10, fol.) viginti: plures, qui in hac bibliotheca fuere, Codices incendio perierunt. — Ex inscriptione autem (Σημ, γν.) Codicis, capitumque singulorum titulis apparet: Escorialensem hunc, a duobus, quos ego Lutetiæ Parisiorum consului, haud ita multum differre, eundemque esse, ni fallor, cujus supra (pag. 29 & 35) mentionem feci.

Argumentum quidem hujusce capitis quod ordine est sedecimum, suo loco explicavi (agit enim de Philonis vita, Philosophia & dicendi genere); nunc vero ipsa contextus verba afferam, Coronidisque instar Viri Laudatissimi dono opusculum hoc condecorabo.

Φιλωνος δ' αυθις του Εβραίου περι-
 τουτο νυν λεγειν εχομεν ευθυσ, ως αρ-
 μεγα μαρτυριον της αυτης σοφιας το παρ-
 πασι ¹⁾ τουτο σχεδον περιαδομενδν παλαι
 προτερον υπ' ενιων ειρημενον παραβαλ-
 λοντων αυτον τω Πλατωνι, οτι δη Φιλων
 πλατωνιζει η Πλατων Φιλωνιζει. Καιτοιγε
 κομψοτερον μεν τουτ' ειρηται, κομπωδες
 δεσι και θρασυ και παρακεκινδυνευμενον ει-
 ρηται υπο τινος ισως ερασου του ανδρος προ-
 ενεχθεν απροοπτως και προνοιας εξω του
 προσηκοντος. ει γαρ και Φιλος ανης και
 θαυμαζειν αξιος Φιλων, αλλ' ουκ αξιος Πλα-
 τωνι παραβαλλειν και συμμετρεισθαιγε
 παρα τοσουτον, ωστε και των αυτων τε και
 ισων τυγχανειν. αλλ' εοικε γε ομως περιττος
 τις ειναι (τις) την σοφian ανης και τουτου
 γε μαρτυριον, ηπερ εφην, ωπηουν ειναι το

L 2

ειρη-

¹⁾ e. g. Joseph. Ant. 18, 10. Euseb. 2, 5.

ειρημενον, τῷ οντι γὰρ καὶ τῆς τοῦ Πλατωνος φιλοσοφίας αἰρεσιωτῆς εἰν ὁ Φίλων.

Δογματικὸς γὰρ εἰν, καὶ ὑψηλῶν ὄνους ἐφιεταί τῷ ἀνδρὶ, καὶ ἠθικὸς εἰν, καὶ τῇ περὶ τὰ μαθηματικὰ σπουδῇ πάνυ τοῖ προσεδετο. καὶ τοῦ φυσικοῦ μὲν οὐ καθάπαξ ὠλιγώρηκεν, ἀλλ' ¹⁾ ἀδηλὸς εἰν καὶ ταυθα τῆς φιλοσοφίας νεμῶν τι ποτ' ἀρετῆς σπουδῆς, οὐ μὲν τοσούτογε αὐτῷ τουδε μελεῖ, ὥσπερ γε καὶ κατὰ τ' ἄλλ' ἀπερ εἰρηται, καὶ τουτογε κατὰ ζήλὸν ὡς ἀληθῶς τοῦ Πλατωνος. Καὶ τῆς γλωττῆς ἐπὶ τουτοῖς ἐπιμελεῖται ὅσον κατὰ τὴν χρεῖαν, καὶ προσήκει γέ ἡπερ σπουδαζει σοφία καὶ προσκεῖται, οὐ γὰρ δογματικοῖς λόγοις καὶ ἠθικοῖς ἀξιοὶ φιλοσοφία κομματικῶς ²⁾ ἐσκευαθαι καὶ δρομοὺς τρεχεῖν ἀγγελίας δικατηριοῖς καὶ ἀγωγῇ πολιτικῇ προσηκόντας

¹⁾ suspicor hic esse legendum: ἀλλὰ δηλός.

²⁾ annon. verosimilius: κομπευτικῶς?

τας, καὶ κατατεχνίτευεν τὴν ἑρμηνείαν τῶν
 λεγομένων πολὺν πόνον ἐνταυθα νεμόντας,
 ἀλλ', ὥς ἀρα παρηκοί, μετ' ἀξιώματος τινος
 ἀπλῆστερον ταυτηγε χρεῖσθαι. Καί τ' οὖν καὶ
 Φιλῶν αὐτὸς οὐ κατημελητῶς οὐδ' ἀνασκη-
 τῶς καθάπαξ ἔχων καὶ ἐνταυθα δηλὸς ἐστίν,
 οὐκ ἀποτυγχάνων τῶν τῆς φωνῆς ἀγαθῶν.
 Ἀλλ' εὐφυὲς καὶ ταυτηγε πειρωμένος καὶ
 ὥς' ἂν εὖ μάλ' ἐπαινείσθαι δίκαιος εἶναι,
 μαλιστα δ' εὐκρίτως ἐστὶ περὶ νοῦν καὶ φιλοσο-
 φίαν σχολάζοντι, καὶ πλεῖστα πεπονηκεν, ὥς
 συνοραὶν ἐστὶ καὶ συλλογίζεσθαι, τῇ σοφίᾳ.

Καὶ βίος ἐστὶν αὐτῷ καὶ καθόλου τῆς
 ζωῆς προθεσίς, ἡ παιδεία, καὶ πολὺ μᾶλλον
 ἢ κατ' αὐτὸν Ἰωσήπον. ἀμφοτέρῳ μὲν γε
 τῷδε τῷ ἀνδρὶ πλεῖστον ἀμελεῖ τῶν ἐκ τοῦ
 αὐτοῦ πάντων ἐθνῶν Εβραίων τῶν ἀπὸ τοῦ
 παντός αἰῶνος, ἐνδοξῶ ἐγενεσθῆναι ἐπὶ τῇ
 κτήσει τῆς Ἑλληνικῆς σοφίας πρὸς τὴν πα-
 τρίω, καὶ πλεῖστα γε συνεταξαμένην κατὰ

την Ἑλληνικῆς τῆς γλωττῆς ευγενειαν. εοικε
 γε μὴν ὁ Ἰωσηπος (καὶ ἀφ' ὧν συνεγράψατο
 δὴλον τοῦτ' ἐστὶ, καὶ ἀπο τῆς τοῦ βίου αἰ-
 ρεσεως) ἤττον προस्ताλαμπωρησαι τοῖς λόγοις
 ἢ κατὰ τὸν Φίλωνα, καὶ μὴ παραπλησιως
 ἑαυτὸν ἐκδουναι τοῖς ἐνταυθα πονοῖς, ἀλλὰ
 τῇ φύσει μάλλον ἀν' εὐδοκίμειν ἢ τῇ περὶ τῶ
 πρᾶγμα σχολῇ, καὶ οὐκ ἀπειρος μὲν εἶναι
 πάσης παιδείας, κατὰ τε φιλοσοφίαν πα-
 σάν καὶ τὴν ἐν τῷ λέγειν ἀσκήσιν, οὐ τοσου-
 τὸν δ' ἐνιδρώσας τῇ περὶ τούτων σπουδῇ, δια-
 φύσεως ὁμῶς ἀστείοτητα καὶ ταχὺς καὶ
 μνημὺν καλλις' ἀνύσας τυχεῖν καὶ τῶν ἀλ-
 λων τῆς σοφίας θησαυρῶν καὶ κτήσεων, μα-
 λίστα δὲ περὶ τὴν γλωτταν οὐ κατὰ τοὺς
 πολλοὺς σchein, ἣν δ' ἀρα δι' ευκολίαν, ὥς εἰ-
 ρηται, φύσεως ευθηκτὸν ἔχων ὀλίγων ἐδεη-
 θῇ τῶν πόνων, ὥστε παρ' Ἑλλησι ἀριστεύσαι
 κομιδῇ μὲτ' ὀλίγων ἐναριθμῖος, καὶ ἀπο
 ξενῆς ἡκὼν τοῖς γνησίοις ἐμπολιτευσάσθαι

καὶ

καὶ συνταξάσθαι. Καὶ δηλον τοῦτο μαλι-
στα τῷ τοῦ ἀνδρὸς βίῳ, ὅς γε Ἱεροσολυμίτης
ὢν καὶ ἱερατικῆς, ὡς αὐτὸς φησὶ, Φυλῆς
καὶ λειτουργίας, καὶ τῇ κακῇ τῆς πατρὶδος
τυχῇ καὶ τοῖς χαλεπώτατοις συναντήσας
καὶ συζησας καιροῖς μεγίστοις καὶ ἐργαδε-
σιν, οὕτω δὴ πάσῃ ἀναγκῇ συνενεχθῇ
πραγμασί, ὥστε καὶ στρατιωτικῶν καὶ μα-
χιμῶν ἐπὶ πλεῖστον ἐργῶν ἀψάσθαι, τοῦτο
μὲν ὑπὲρ τῶν πατριῶν καὶ τῆς πατρὶδος
παρεβαλλόμενος ἐπιμελεστάτα, τοῦτο δὲ
συνῶν ὕστερον τοῖς κατ' αὐτῆς ὠπλισμένοις
Αὐτοκράτορσι Ῥωμαίων, Οὐεσπασιανῶτε
καὶ Τίτῳ, καὶ τελευτῶν τὰ Ῥωμαίων πολι-
τευσάμενος ἀντὶ τῶν πατριῶν ἐπὶ δοξῇ δια-
φύσεως καὶ ἡθῶς καὶ γνώμης ευγενείαν, καὶ
Βασιλεῶν τριψᾶς αὐλαῖς ἐν σπουδῇ πραγ-
μάτων Τίτου καὶ Δομετιανου, ὥστε μὴ κα-
θαπαξ ἀπροσκοπος τὰ περὶ λόγους ἀμελεῖ
γενέσθαι.

Φιλων δε καθολου συνεβιωσεν επ' Αι-
 γυπτου τη σχολη και των λογων ερωτι.
 Και πολιτικων δη τινων εργων ουδε, του και-
 ρου μαλιστα διδοντας, βριαχυ και ηψατο.
 Ταυτ'αρα και πλεισθ' ουτος ανης μαλιστα
 συνεταξατο, και ου κατα Ιωσηπον λεγων
 νυνγε, αλλ'ει δη τις και αλλος των ελλογι-
 μων και δια μνημης εν Ελλησι. και μαλιστα
 μεν τα κατα φιλοσοφιαν προουθετο, και
 των πατριων υπερβαλλοντως ων σπερδασης
 επι τοις ιεροις κατα Μωσεια παλαι γραμ-
 μασι πασαν την αυτου φιλοσοφιαν φιλοπο-
 νει, και παντ' αυτοις φερων καλλιστ' ανα-
 τιθησιν ευ μαλα προσιμος ¹). και κατα
 παντα τροπον οσα και απλως ουτω δη και
 το φαινομενον επαινειν εχει, και οσα δι'
 υπονοιων και αλληγοριων της προδηλου και
 καθ' ιστοριαν εντευξεως βαθυτερα, και,
 ος

¹) mallem legere: ποσιμος.

ὥς ἐπος εἶπεν, ἐνταυθα δὴ πασης φιλοσο-
φίας ἀφορμὴν συνεισάγειν, ὥς οἷος τ' ἀν-
εῖη καὶ πάσαις μηχαναῖς ἐπειγεται, καὶ
ταῖς τῆς οἰκείας ἐπιδεικνύσι σοφίας. καὶ πο-
λὺς μὲν ἐστὶ τὸν νοῦν καὶ ὑψηλὸν, ὥς εἶπεν,
φύεται ¹⁾, καὶ τυγχάνει γε θαυμαστῶς
ὅπως ἀρα τούτου μάλλον, οὐ καὶ ἡ πάσα
(εἰ δ' οὐν ἡ πλεῖων) προθεσις.

Μελεῖ δὲ πῶς αὐτῷ οἰκεία ἀξιωμα-
τος καὶ σεμνοτήτος ἐν τῷ λέγειν ἐπιμέ-
λεια, καὶ φροντὶς τῶν ἀλλῶν μάλλον τῆς
ἐρμηνείας χρωμάτων, καὶ ἔτι ταῖς ἐννοιαῖς
μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ῥήμασι καὶ τοῖς ῥυθ-
μοῖς καὶ ταῖς συνθήκαις ἐπαιρεται. οὐ μὲν
ἀλλὰ καὶ χάριτος οὐ καθάπαξ ολιγῶρει
οὐδ' ἀποτυγχάνει, καὶ ἐστὶ μάλλον αὐτῷ
ἢ κατὰ τὸν Ἰωσήπον τὰ τῆς χάριτος καὶ
τοῦ ἠθοῦς κατ' ἐπιτηδεύσιν πλεον ἢ κατὰ

L 5

φυ-

¹⁾ ἀπνοι. ἐφίεται?

φυσιν, καὶ οὐχ' ἀπλῶς κατ' ἔθος φυσεως
 ὡς ἐκεῖνος χρηταί, ἀλλ' ἐπιμελεῖται μάλ-
 λον ἢ ἀναδιδῶσιν ἀποιητως. καὶ οὐ βίη γε
 οὕτως ἐπιον ἀπονως ἀμελεῖ, ἀλλὰ ζυν ἐρ-
 γασία καὶ διοικήσει του κατὰ φυσιν γε συν-
 ἡθους πλέον ἀξιοὶ φέρειν. οὐ δια πάντων
 οὐδ' ἔργον τουτο πρῶτον αὐτου, ἀλλ' ἐστίν,
 ὃ χαριεστερος της προθεσεως γινόμενος,
 ὥστε καὶ τιν' ὥραν ἐπιδεικνυσθαι. καὶ οὐκ
 ἐν σχηματι οὐδὲ ἐπιπλοκαῖς καὶ ἑτεροτησι
 του δρομου των λογων ὁ καλλωπισμος τουδε,
 ἀλλ' ἐν τῷ των ῥημάτων εὐσημῶ καὶ ταῖς
 καινοτησιν, ἐν οἷς καὶ γοργος ἐστίν ἐῖ δὴ τις
 ἄλλος, καὶ πολὺν νουν ἐν ὀλιγοῖς στενουμέ-
 νος ὀνομασι το πλεῖστον ἀπλῶς τε καὶ φι-
 λοσοφῶς κατὰ την προθεσιν τῷ λεγεῖν χρη-
 ταί, καὶ οὐ περιεργάζεται χωρὼν ἀφροντι-
 σως οὕτωςι. της δὲ λέξεως αὐτῷ το ἐκτρο-
 πον καὶ ἀηθες πολλακῖς καὶ ἀπολιτευτον
 ἐστὶ μὲν, ὡς εἶναι τινὰ, κατὰ φυσιν εἶναι
 τρα-

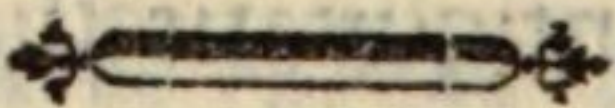
τραχυτέραν αὐτῷ καὶ ἰσως οὐ καθαπαξ
νεμεσητῶς,¹⁾ ἐστὶ δ', ὥστε καὶ προσήκειν φα-
ναι τῷ παντὶ σκοπῷ καὶ τῇ προθεσῇ τῶν
λεγομένων, οὐ γὰρ πανταπασιν ἐξω οὐδ'
ανοικεῖον τοῦ σεμνοῦ καὶ ἀξιαματικῶς το
τραχυ τῆς φωνῆς, ὡς ἡ τέχνη βούλεται καὶ
νομίζει.

Habes hic Lector! quæ promisi, *Vario-
rum Theodori Metochitæ operum pericula:*
Etsi hic Scriptor, ut vides, haud interioris
sit notæ, nec cum antiquis literarum Græ-
carum monumentis argumento stylove com-
parandus; tamen idem ingenio eximiaque
eruditione præditus, cum multa contineat &
critico utilia & antiquitatis studioso jucunda,
haud

¹⁾ annon. νεμεσαι τις, de aspera Philonis dic-
tione, vid. Κεφ. ιζ. Hieron. catal. T. I.

haud indignus putandus, qui copiosissimæ Photii Bibliothecæ accessionis & appendicis instar subjungatur, Eudociæque Violetto, quod similis fere est argumenti, inferatur.

Quo etiam factum est, ut exemplo Doct. J. Meursii, qui aliud Theodori scriptum edidit, votoque immortalis Fabricii excitatus, hæc paucula, prouti temporis angustia sinebat, dederim, ratus tamen fore, ut partim ex selectis, quæ excerpfi, specimenibus Scriptoris indoles appareat, partim vero ex argumentis, quæ narravi, singulorum capitum, facillime judices, Lector candissime! digna sint necne, cetera, quæ edantur. Vale!

Errata:

- Pag. 9. not. lin. 3. lege: quæ terrorem &
— 41. not. lin. 3. methodum lege: modum
— 48. lin. 10. lege: οργανωσεις.
— 53. not. lin. 3. lege: Meibomio
— 70. not. 5. vocum lege: verborum
— 73. lin. 1. lege: Παραπλησιως.
— 82. lin. 6. lege: ναχσαι
— 109. lin. 13. ἤγε lege: ενην.
— 120. lin. 3. pro τερπον lege: τερπνον.
— 130. lin. ult. lege: hominum.
— 159. lin. 14. σονιοι lege: δονιοι.

177

178

179

180

181

182

183

184

185

186

187

188

189

190

191

192

193

194

195

196

197

198

199

200

201

202

203

204

Theodorus / Bloch, Jens, / Theodorus

Specimina operum Theodori Metochitae, quae inscribuntur hypomnēmatismoī
kai sēmeiōseis gnomikai

Havniae 1790

A.gr.b. 3204

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10238379-8

VD18 1138719X-002